

MEANDRE SUBIECTIVE

Vol. 1

Centrul Național de Cultură a Romilor - Romano Kher

Director: Mihai Neacșu

Adresă: Splaiul Independenței 202 A, et. 9, sector 6, București

E-mail: secretariat@cncr.gov.ro

Website: www.cncr.gov.ro

Telefon: 021-313 52 11

Fax: 021-313 52 10

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GONGU, VIOREL

Meandre subiective / Viorel Gongu. - București : Editura Centrului Național de Cultură a Romilor, 2018-. - vol.

ISBN 978-606-94747-0-9

Vol. 1. - 2018. - ISBN 978-606-94747-1-6

929

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Foto coperta: *Radiografia iubirii*, Diana Savu, în albumul „Artiști romi în arta contemporană”, Editura CNCR, 2015

Coordonator proiect: Norica Costache, CNCR-RK

Volum publicat în cadrul proiectului CNCR-RK: „Producție editorială romă”

Exemplar gratuit

CENTRUL NAȚIONAL DE CULTURĂ A ROMILOR - ROMANO KHER

VIOREL GONGU

MEANDRE SUBIECTIVE

Vol. 1

Editura Centrului Național de Cultură a Romilor
București
2018

CUPRINS

1. Un soldat sună la ușă.....	7
2. Apilarnil prop.....	13
3. Florentina.....	20
4. Tati, hai la noi acasă!.....	26
5. La „nebuni”.....	31
6. Creșa „Cerceluș”.....	37
7. Ofițerul-tractorist.....	44
8. Ferma „Porumbița”, ajun de crăciun.....	51
9. Abdomen de lemn.....	56
10. Doi miri-ofițeri.....	68
11. Ce, partidul a ajuns obiala soldatului?.....	74
12. Pericle, Anastasia și George Sand.....	82
13. Curiozități feminine.....	89
14. Primul pas spre bărbăție.....	96
15. Mina este majoră.....	101
16. Muncă neplătită.....	109
17. Zorii unui divorț.....	113
18. Aș vrea ca Mina să aibă un prieten.....	123
19. Complicații.....	131
20. Imposibil să fiu eu tatăl copilului.....	139
21. Angelica, îngerul aducător de vești.....	145
22. Limona.....	150
23. „Și lupul și-a schimbat glasul, nu?”.....	156

24. Ce religie se practică la dumneavoastră acasă? .	162
25. Un drum la Făgăraș	167
26. Viața la Chitila-triaj	172
27. Din nou la comisia medicală.....	178
28. Șeful de cabinet, Pantea	184
29. Audiența	189
30. Hotelul „Împăratul romanilor”	195
31. Cenaclul „Flacăra”	200
32. Adulter acceptat	206
33. Cec	213
34. Mihaela vine acasă	218
35. Când treci peste o apă grijile îți rămân dincolo (va trebui să realizezi un flagrant delict de adulter)	225
36. La drum	230

1. UN SOLDAT SUNĂ LA UȘĂ

Soneria sună insistent. Mihai deschide ochii și se uită la ceas, este ora opt. Oricum trebuia să se scoale. Întrebarea „cine o fi la ușă?” a căutat întrebări în mintea lui de fost ofițer căruia armata i-a format o gândire analitică.

Soția lui, Mariana, a rămas la sora ei de cu seară, așa că va trebui să se ducă să deschidă el însuși. Somnoros încă, Mihai bâjbâie după papuci cu labelle picioarelor pipăind covorul persan cu modelul ros de atâta călcat și nimerește papucii. Mâna se întinde spre fotoliul de lână pat, descoperă halatul și cu o mișcare largă halatul se așează peste trupul ciolănos, longilin dar cu suficientă masă musculară și se duce la ușă. Privește prin vizor și vede un soldat, cu automatul A.K.M. la spate, ce-și schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și care întindea mâna să apese din nou pe butonul soneriei.

Toate demersurile lui de a fi reprimat în armată, după ce a fost trecut în rezervă disciplinar, se sfârșeau sistematic prin expedierea unei cărți poștale, soldătească, din cele ce se primesc drept normă, să scrie răcanul acasă. Pe fiecare carte poștală primită răspunsul era evaziv și invariabil: „cererea dumneavoastră a fost înregistrată sub nr.... și, în urma analizei, vă comunicăm că, momentan, raportul dumneavoastră nu poate fi soluționat favorabil”.

Nu l-a mai lăsat pe ostaș să mai sune încă odată și cu o oarecare nemulțumire, cu o oarecare grabă, frânată de neîncredere, a deschis ușa, brusc:

- Da, ostaș, ce dorești?
- Sunteți toalentmajor Mihăilescu?
- Da! Zii!

Fără să-i răspundă la întrebare, soldatul i-a întins un plic maroniu și un borderou pe care să semneze de primire.

Bărbatul acela cu tâmplele argintii și cu mustața îngălbenită de tutun a semnat, a luat plicul și l-a întrebat, oarecum răstit, cu o oarecare doză de nemulțumire:

- Asta-i tot?
- Da, să trăiți! Vă rog să-mi permiteți să plec.

Uitase că el era cel mai mare în grad, locotenent major! E adevărat că în rezervă, dar locotenent major.

Și-a revenit și a rostit, cu ton aproape milităresc:

- Ești liber!

Soldatul a salutat, a făcut la dreapta, regulamentar, și s-a îndreptat spre ușa liftului, în țcănitul potcoavelor și țintelor de pe talpa bocancilor.

Mihai a pus de cafea și aștepta să i se potolească bătăile inimii. Avea emoții, din nou. Speranța reactivării revenise, vie, în actualitate. Pe geamul întredeschis se auzea uguitul porumbeilor pe balcon.

În toți cei trei ani de când fusese dat afară din armată, adică i s-a dat a treia cizmă cum se mai spunea, n-a abandonat ideea de a-și dovedi nevinovăția și, implicit, să reîmbrace haina militară. Dacă inițial a avut dosar penal în baza căruia urma să facă și ceva ani de pușcărie, dosar închis, cu mari lupte, cu un NUP, acum, după primirea în audiență de către Ministrul Apărării

Naționale, spera, din nou. Gândul că urma să intre la închisoare, până la închiderea dosarului, l-a apăsător, poate și pentru că era născut în zodia leului. Chiar dacă bănuia că nu are șanse de scăpare, crezând în nevinovăția lui, s-a mobilizat spunându-și că nu ar fi nici primul nici ultimul care ar fi închis degeaba, că mai mult de trei ani nu au cum să-i dea și că, pentru comportare bună va face doar jumătate din pedeapsă, că prost nu este și că după scurt timp va ajunge pe la un birou pe la penitenciar, că va picta lozinci, va scrie texte umoristice și că până la urmă o să se amăgească la gândul că ar mai face armata odată, ca militar în termen.

Cafeaua a început să fiarbă și, în ultima clipă, înainte de a da în foc, a ridicat ibricul fierbinte. A așezat ibricul pe tava de inox pe care îl aștepta cana cea mare, cu floare verde, ce-și avea locul ei în dulapul din bucătărie.

A așezat pachetul cu țigări și bricheta pe tavă și a ieșit pe balcon. Contactul cu aerul rece al dimineții l-a făcut să se înfioare, să strângă halatul și să lege cordonul și să-și amintească de diminețile de toamnă din copilăria petrecută la Țândărei. Degetele îngălbenite de tutun au prins pachetul și degetul mare, cu o mișcare reflexă a dat la iveală o țigare ca apoi să o lase pe tavă și să meargă în casă la un dulap în care-și păstra amintirile dragi. A deschis sertarul și a luat pipa rămasă de la străbunica, baba Șerbană. Pipa asta de argint, care simboliza un cap de turc, avea drept capac un turban de abanos. A ieșit din nou pe balcon și fără să își ridice privirea de pe plicul primit a aprins tutunul aromat, a tras fumul adânc în piept și s-a concentrat să citească atent exteriorul celui plic de culoare aproape cafenie de parcă era confecționat din hârtie de ambalaj. Că era de la

Ministerul Apărării Naționale era evident dar de ce de la Direcția Medicală?

- Ce dracului o avea Direcția Medicală cu mine? Eu așteptam un răspuns de la Secretariatul Ministrului, Oficiul Scrisori și Audiențe și primesc o scrisoare de la Direcția Medicală? Ciudat!

Mariana, soția lui, este ofițer activ de infanterie. Mihai s-a gândit că plicul o fi pentru ea. A întors plicul pe cealaltă parte și a recitit numele destinatarului: „Locotenent major rz. Mihăilescu Mihai.”

Mâna cu luleaua abandonează pentru câteva clipe obiectul viciului și prinde plicul între degete. Înainte să deschidă plicul mai privește odată culoarea galbenă-maronie, care scotea în evidență scrisul negru și apăsat, al mașinii de scris. Degete ferme și nervoase au rupt plicul și, din interior, au scos o foaie, A4, în care, în limbaj sec, administrativ, i se comunica: „În atenția locotenentului major, rz., Mihăilescu Mihai:” În urma analizării cererilor dumneavoastră, de a fi reprimat în rândul cadrelor active ale Ministerului Apărării Naționale, tovarășul Ministru a dispus expertizarea medico-militară a petentului. Pentru aducerea la îndeplinire a acestui ordin, vă veți prezenta la Spitalul Militar București, strada... nr...., în data de... , la ora... în cadrul secției de Neuropsihiatrie.” Urma o semnătură, pentru Șeful Secției Medicale, indescifrabilă și lăbărtată.

Mihai privea semnătura și dincolo de ea parcă vedea pe maiorul, ajuns acolo pentru că nu avea funcție să fie avansat, și nici carte, care semnase, pătruns de importanță, transpirând sub povara acelei semnături, după acea bară verticală care semnifica un pentru. Privirea s-a desprins cu greu de pe semnătura aceea

ciudată iar buzele au rostit, fără a lăsa luleaua prinsă între dinți:

- Deci va trebui să mă prezint peste o săptămână.

Și-a pus cafeaua în cană, și-a aprins și o țigare și a fumat-o pe îndelete, făcând cerculețe din fum, cu buzele țuguiate și privind prin ele spre peretele balconului, pe care erau atârinate câteva dulapuri și colivii.

A luat din nou în mână comunicarea și abia reușea să înțeleagă câte ceva:

- Băi, mi-a aprobat sau nu, reactivarea?

Apoi au năvălit grupuri de întrebări. Dintre toate cea care revenea cu perseverență era privitoare la ce treabă avea el cu spitalul? Ce treabă avea el cu neuropsihiatria? Lovind întrebările și ascultându-le sonoritatea fiecăreia în parte le privea cu teamă împletită de curiozitate într-o dantelă complicată.

Pe la ora nouă trebuia să ajungă la serviciu, așa că, a împăturit misiva, a băgat-o în borsetă, s-a spălat și a urcat în Dacia 1300, verde 6016, pe care o cumpăraseră în rate, cu câțiva ani în urmă.

A fost o achiziție la care el fost de acord, cu greu. Mariana, prin încăpățânarea ei și insistențe, îl convinsese. Apogeul insistențelor a fost atins în ziua în care ea, nerealizând comicul situației, a strigat:

- Toate proastele și-au luat mașină, numai eu nu am! Tu, un amărât de țigan, nu-ți dorești mare lucru de la viață!

Din Drumul Taberei până în Piața Amzei, la ora aceea, drumul putea fi parcurs în câteva minute.

Milițianul, cel care păzea ambasada Franței, privea pe geamul de la gheretă. Mihai l-a salutat și el i-a făcut semn către un loc de parcare. Mașina s-a așezat corect pe locul indicat, a oprit, iar fostul ofițer a coborât și a dat

mâna cu milițianul. Acesta știa că a fost ofițer și glumea, luând poziție de drepti și, salutând ca la paradă:

- Ordin, toalentmajor.

- Hai, mă, lasă-te de vrăjeli, acum te iau la salturi.

Civilul a intrat în holul liceului unde era un fel de contabil șef la o struțocămilă, adică un liceu cu școală profesională, la un loc.

Larisa, contabilă, cu ziarul așezat deasupra actelor, cu ochelarii lăsați în jos, pe nas, pentru citit, l-a privit pe deasupra lor:

- Salut, șefu!

- Sărutmâna!

Încruntat, bărbatul și-a luat locul pe scaun și și-a pus borseta cu acte în sertar, alături de pachetul cu mâncare.

- Ce-i cu tine, șefu? Ești îngrijorat? Ești bolnav?

- Larisa, am primit un plic de la armată, i-a zis Mihai întinzându-i hârtia împăturită.

Femeia vârstnică și-a potrivit ochelarii, a desfăcut-o tacticos, a citit-o pe îndelete și cu același calm și a concluzionat:

- Ești bun de cinste! De-acum nu mai vorbești cu civilii!

- Știi ce cred? Cred că nu mă pot bucura. Nu este un răspuns clar și, pe deasupra, mă întreb ce dracului să caut eu la neuropsihiatrie?

Larisa a rămas pe gânduri și, într-un târziu, tot citind și recitind adresa i-a spus, cu o voce înaltă:

- Te duci și vezi! Ce i-o fi tatii i-o fi și mami! Ce-ai avut și ce-ai pierdut!

2. APILARNIL PROP

Omul a luat hârtia, a băgat-o înapoi în borsetă și s-a apropiat de telefon, stând în picioare lângă birou, sprijinindu-se de acesta cu șoldul. După câteva secunde de ezitare a sunat-o pe Mariana să-i dea vestea.

- Sunt locotenentul major în rezervă, Mihăilescu, cu locotenentul Mihăilescu, vă rog.

Elena, o prietenă comună, i-a recunoscut vocea:

- Măi, dar ce ești așa de protocolar? Sunt Elena. Mariana este la doctor. A dat telefon dimineată că nu se simte bine.

Mihai era îngrijorat. De fiică-sa, Florentina, știa că este la bunica ei, la mama Marianei, dar Mariana fusese la soră-sa, Geta.

A căutat în agendă numărul de telefon al Getei și a sunat-o. Nu a răspuns așa că, bănuind că nu era acasă, a insistat și a sunat-o la serviciu. Nu era în birou și i-a lăsat vorbă că o roagă să îl sune când apare, apoi s-a cufundat în hârtii.

Școala profesională era autofinanțată parțial, liceul era bugetar dar cele două entități aveau contabilități distincte și diferite ca plan de conturi. Ca să nu încurce hârțiile, le ținea pe birouri diferite, unul pentru liceu, unul pentru profesională și adesea glumea cu Larisa, când se muta de la un birou la altul:

- Doamnă, eu sunt contabilul șef de la școala profesională, nu știți unde este contabilul șef de la liceu?

- Nu știu-intra ea în joc- o fi la jocuri mecanice în piață, vă rog reveniți peste o jumătate de oră. Poate că o fi la coadă la țigări, la Alberia sau Apolonia, sau, poate, s-a băgat nes Amigo, vedeți și dumneavoastră prin piață!

De regulă, când „se băga ness, coniac albanez sau țigări” și șeful și subordonata scoteau câte doi elevi de la practică și se așezau, cu ei, la coadă. Totul era raționalizat, chiar și luxul, dacă-i poți spune lux la o țigare ceva mai bunișoară și o cutie de nesscafe Amigo.

- Dați câte un cartuș și un ness, să ajungă la fiecare, se auzeau voci de bătrâni din coada nestăvilită ce erupea din gang.

Pensionarii mai cumpărau „pentru copii” câte o delicatesă de genul acesta...

În Piața Amzei nu aduceau săpunuri Fa sau Rexona. Mihăilescu avea o amică la magazin la Cocorul și ea îl suna când primeau marfă. De obicei cumpăra mai multe ca să aibă să dea și pe la colegi: Larisa, domnul profesor de sport, Lovinescu.

În acea zi, d-l contabil șef a ajuns la concluzia că nu îi ajung banii de salarii la școala profesională, pentru maiștrii care erau profesori la ucenici. A stat puțin pe gânduri și a făcut un proces verbal cum că elevii de la profesională au reparat bănci ale elevilor de la liceu, au reparat panourile de baschet și alte reparații mărunte, a făcut devizul de lucrări și... a luat actele și s-a mutat la biroul liceului. A grupat documentele și a mers la cabinetul directoarei pentru semnătură.

- Lari, mă duc la directoare să semneze.

- Și așa habar nu are ce semnează dar, du-te! Pe ea o interesează să aibă banii de salarii.

Larisa, dând pagina de la ziar, l-a văzut că a schimbat biroul și, privind pe deasupra ochelarilor, apoi a zis:

- Șefu, dacă vă caută colegul de la școala profesională... ce-i spun?

- Ia să mă lase în pace și ăsta! Iar a venit să ceară bani - a spus Mihăilescu, continuând jocul.

A făcut nota contabilă prin care a mutat banii de la liceu la profesională și a dat Larisei să facă ștatele de plată la maiștrii, spunându-i:

- Calculul pentru plata cu ora îl fac eu, după ce vin de la directoare.

Suna de recreație. Copiii mișunau pe holuri, în zgomotele și vacarmul specific vârstei lor.

Uneori, când mai lipsea câte un profesor, bolnav sau cu câte o urgență, și când nu avea cu cine să suplinească, doamna directoare întredeschidea ușa și spunea:

- Domnule Mihăilescu, am o „fereastră” la 12 B, vă rog, mergeți dumneavoastră.

Din stradă s-a auzit un muget de vacă, însoțind, și acoperind un motor de Trabant. Mihăilescu a intrat în birou cu actele semnate iar Larisa, râzând, spuse:

- Malencaia pârâiața, târ, târ, na ulița!

- E Lovinescu, are ore de la ora 12, i-a răspuns Mihai, neridicând capul dintre hârtii.

Ușa s-a deschis și a intrat profesorul Lovinescu, un bărbat înalt, bine legat, cu ținută dreaptă. Cei aproape șaiszeci de ani ai lui, erau mascați, atât cât se putea, cu grijă, prin vopsitul mustății și al părului cu un negru mat, ca de abanos.

- Boierule, te pup! Sărutmâna, făi, doamnă. Băi Mihai, am rezolvat o problemă existențială.

- Ce-i, mă, cu tine?, ești futeș, tot!

- Da, bă, asta este formula magică: apilarnil prop. Probabil că prop, acela, vine de la proptit!

- Ce spui? L-a întrebat Mihai, ridicându-și ochii dintre hârtii.

A sunat telefonul și a răspuns Larisa:

- Imediat, doamnă, apoi, acoperind telefonul i se adresă complice lui Mihăilescu:

- Mariana, șefu!

A luat receptorul, privind la Lovinescu. Bătrânul profesor de sport părea mai tânăr cu zece ani...

- Alo, da...a, Mariana! Ce-i cu tine?

- Am fost la doctor pentru că nu prea m-am simțit bine, nu prea am dormit.

- Acum te simți bine?

- Da! Mi-a dat doctorul ceva pastile și mi-a trecut.

- Bine, vorbim acasă.

- Te pup, a încheiat ea convorbirea.

- Lovi, ia zii, tată, care-i treaba cu apilarnilul acela, prop!

- Băi, tu știi că, de la o vârstă, bărbații mai dau rateuri în țeava de eșapament.

- Așa, și?...dai tu rateuri, a subliniat Mihai, apăsând intenționat pe acel TU.... dar ia spune!

- Lasă, bă că ai să vezi tu! Îți spun că mi-a zis unul de la liceu, de la Neculce, unul tot de sport, că apilarnilul ăsta, prop, face minuni și e mai tare ca țelina sau ceaiul de sculătoare.

- Și, l-ai probat?

- Da, băi, era Lovineasca plecată la țară și am prins o fostă elevă, una de vreo douăzeci de ani. A mers foc! Foc, mă, tu auzi?

- Lasă, băi Lovi că la aia mergea și fără apilarnilul acela al tău. Acasă probează-l, nu în deplasare!

- Când vine Lovineasca îl probez și acasă. Hai, că fug la ore.

A trântit ușa și a fugit la cancelarie după catalog.

- Băi, voi sunteți oameni serioși?, întrebă Larisa, cu un zâmbet hâtru pe colțul gurii.

- Da, care-i problema? a întrebat el, aparent iritat.

- Ăla, om bătrân, pune la Trabant claxon cu muget de vacă, ca un puști, dar își uită iaurturile pe capotă, întorcând capul după fâțe. Iar tu, ce, eu nu văd? Dai nas la puștoaicele dintr-a doisprezecea, că le-ai făcut capul mare când ai supliniț pe unul și pe altul, la ore. Mi-a spus fi-miu, că e coleg cu ele, ce vrăjeală faci la ore.

- Păi, ce fac?

- I-ai prostit cu totul. I-ai întrebat despre ce vor să discutați și mânjii au urlat că vor să vorbiți despre femei. Tu, om bătrân, le-ai vorbit o oră întregă despre femei, pornind de la femeia din peșteră și i-ai trombonit, până la femeile pictate de Rubens.

- Ce, asta înseamnă că le-a stricat cu ceva?

- Nu, dar puștoaicele sunt topite după tine. E una, Mina, care tot vine pe aici și-și foșnește ciorapii pe la urechile tale

- Hai, lasă, ce i-am făcut vreun avans?

- Nu, dar nici nu ai gonit-o. Ai nădit-o pe aici cu cenaclul și cu chestii de ale tale.

- I-am spus că este prea mică, i-am spus că nu am timp și alte alea. I-am spus că sunt însurat, că am un copil.

- Și ea, ce a spus?

- A spus că mai are două luni până când își dă bacalaureatul.

Apoi, ușor stânjenitoare, discuția a rămas în coadă de pește.

A calculat sumele pentru plata cu ora la maiștrii și le-a dat Larisei să le prindă în statul de salarii, când ușa s-a întredeschis și directoarea și-a arătat buclele blonde:

- Doamnule Mihăilescu, veniți până la mine!

Mihai s-a ridicat, și-a aranjat cravata și a plecat la directoare. A bătut la ușă și a intrat. Directoarea avea în fața ei, pe birou, o hârtie, din care și-a ridicat privirea, adresându-i-se:

- Doamnule Mihăilescu, vă rog să-l sancționați pe Lucian, tâmplarul.

- De ce, doamnă?

- Am informații că mai consumă alcool la serviciu, știți, 320... decretul cu băutura..

- Atunci de ce nu-l sancționați dumneavoastră?

- Ce autoritate ai dumneata? Face fiecare ce vrea pe aici?

Lui Mihai îi era lehamite să se mai certe cu ea. A rostit scurt un „da, doamna directoare”, și a ieșit din birou.

Mai erau câteva zile până să se prezinte la Spitalul Militar și gândurile nu-i dădeau pace.

Larisa îl privea atent, dar el se făcea că nu o vede. Ca să evite o discuție care nu îi făcea plăcere a cerut ziarul Larisei și s-a ascuns după el, prefăcându-se interesat de „marile realizări din ramura metalurgiei”. Gândul i-a zburat la Mariana. „Ce-o fi fost cu ea? Când a plecat la soră-sa îi era bine... ”

S-a auzit o pietricică lovind geamul și el s-a aplecat peste fereastră să vadă cine este. Milițianul din schimbul doi l-a chemat la o țigare. A ieșit. Copiii ieșeau de la școală, femeile, cu sacoșele încărcate, plecau spre casă, cu legumele cumpărate „de la țăran”.

- Ce face Rapidul, diseară? - a întrebat milițianul, provocator, știind bine că Mihai era rapidist, de mic copil.

- Ei, ce face! Bate la sigur, nu ca Dinamo care și-a furat-o de la Steaua.

- Ei, vorbim noi mâine.

Mihăilescu a aruncat țigarea și s-a uitat la ceas. A intrat în birou, a strâns hârtiile, în timp ce Larisa se pieptăna și se ruja. A încuiat ușa și s-au despărțit la ieșirea din birou.

El a urcat în Dacia verde și a plecat spre Chirigiu, să-și ia fata acasă.

3. FLORENTINA

Mașina a virat lent și a pătruns în grupul de străzi liniștite din apropierea Fabricii de timbre. La un moment dat pe strada Ion Scorțaru se putea vedea restul unui zid care separa, pe vremuri, o zonă rezidențială.

Mihai a oprit dinaintea unei case vechi, în fața căreia se afla o curtică cocheta. A urcat cele patru trepte de mozaic și a ciocănit discret la o ușă maro cu geamuri înguste.

Din spatele ușii s-a auzit o vagă mișcare însoțită de un sunet de foșnet de mătase. Ușa s-a deschis și în prag a apărut soacra, o femeie destul de tânără care lăsa niște priviri jucăușe să promită, să interzică, să amâne.

- Sărutmâna, mamă, i-a spus el, cu ton moale, soacrei.

- Să trăiești. Ai venit după fată? E pe-afară, la joacă. O cafea bei?

Cafeaua o avea gata. Cu privirea unei văduve care nu s-a recăsătorit ca să nu piardă pensia de urmaș, a cerut o țigare și s-a așezat în fața lui punându-și picior peste picior. Rochia, galben-pai, din țesătură ușoară, acoperea, cu greu, formele încă proaspete, ale femeii care-i era soacră și era mai mare ca el cu doisprezece ani. Mihai a zâmbit amintindu-și vorbele lui Lovinescu, după ce a văzut-o prima dată pe soacră:

- Băi, dacă vrei să ai casă bună cu nevasta, pe soacra asta a ta, ori o bați, ori te culci cu ea.

A zâmbit încă o dată la gândul acesta și ea, observându-i zâmbetul, l-a întrebat:

- Ce ai?

- Nu știu ce-i cu Mariana, a eschivat el, încercând să-și alunge gândul fugar.

- A, păi aseară a fost la mine și nu te-am sunat ca să nu te scol din somn.

„Cum adică a fost la ea? Mi-a spus că se duce la soră-sa și când am căutat-o la serviciu, după ce a venit de la doctor, nu mi-a spus că a fost la mama ei...” Gândurile acestea se mișcau cu repeziciune ca niște porumbei prinși într-un spațiu prea mic.

- Te pup, tati! - a izbucnit Florentina, intrând pe ușă.

Creață, îmbrăcată cu o rochiță ecoseze, cu șosetuțe albe, cu volănașe, în săndăluțe, era o dulceată de fetiță.

- Mergem la noi acasă, da?

Și-a luat bocceluța cu lucruri și l-a prins, strâns, de mână

Din cauza unei mișcări bruște și necontrolate, borseta lui Mihai a căzut de pe masă și Marcela, soacra lui, s-a aplecat s-o ridice, arătându-și, în toată splendoarea, o pereche de sâni apetisanți. Tânărul tată a luat borseta, a sărutat mâna Marcelei și a luat-o pe Florentina de mână. Abia a convins-o să stea pe bancheta din spate. Avea atâtea gânduri: neuropsihiatria, Mariana, soacra, Florentina... Nu prea era atent la drum și era să lovească o mașină care a frânat brusc, în fața lui. S-a sustras gândurilor, s-a concentrat asupra condusului și a ajuns cu bine acasă.

Copiii de la bloc au ieșit în întâmpinarea Florentinei:

- Flori, ce faci? Nu mai stai pe afară?

- Tati, mai stau cu copiii, te rog!

Mihai a luat lucrurile fetei și a urcat în casă. Mariana vorbea cu mama ei la telefon.

Când l-a văzut, a închis telefonul, și, cu voce răstită, l-a luat la întrebări:

- Ce, acum mă controlezi? Am fost la mama!

Din dorința de a nu provoca neînțelegeri sau poate ne dorind să afle un adevăr pe care-l intuia, nu știa ce reacție ar putea avea. A tăcut pentru că nu avea chef de scandal. A strigat-o pe Florentina să vină de la copii și apoi a mâncat în tăcere. La ora 19 era teleshow-ul de seară. Și ce avea să facă la bloc? A deschis televizorul în speranța că va vedea un film de la ora 20. A desfăcut o sticlă cu vin și s-a așezat în fotoliu, cu paharul plin. Mariana i-a făcut baie Florentinei și au plecat la culcare. Nici nu a apucat să-i spună Maranei despre spital și despre chestia cu psihiatria. Avea emoții și simțea în stomac, ca o gheară care se înfige și se strânge. O gastrită veche îl tot supăra. Învățase mai demult trucul cu oul crud așa că, a spart un ou și l-a înghițit așa crud, pe nerăsuflăte. Aciditatea s-a atenuat și durerile l-au mai lăsat. A renunțat la vin, a pus sticla înapoi în frigider, a trecut și a sărutat-o pe Florentina, care dormea cu palmele unite sub obraz și a intrat în dormitor. După cum respira, Mariana nu dormea. Dintr-un sentiment de însingurare, de slăbiciune, de teamă care nu permite speranței să se manifeste, Mihai s-a băgat în pat și a încercat să o ia în brațe pe mama fiicei sale. Ea a mormăit ceva ca și când ar fi fost adormită. Bărbatul

respins s-a întins pe spate, a închis ochii și, în cele din urmă, a adormit.

Mariana s-a sculat devreme și a coborât din pat, pe furiș, ca să nu îl trezească. El a mai stat un timp dar nu mai putea dormi așa că a coborât și el. Pe masă era o cană cu cafea, pentru el, cana cu floare verde, cana ei de cafea era goală, și ea, era în hol și își aranja părul, în oglindă, după ce-și pusese șapca. L-a văzut și în clipa următoare a zbughit-o pe ușă spunându-i:

-Pa! Ne vedem diseară.

Bărbatul a tras aer în piept dorind să spună ceva. Îi era pe limbă să o întrebe dacă se duce din nou la maică-sa dar a renunțat. Tonul acid care ar fi însoțit vorbele s-a tras discret ca un șarpe la pândă. Ceva i se părea că nu este în regulă cu ea, dar avea alte griji, alte priorități. A pregătit hăinuțele pentru Florentina și i-a pus și câteva caiete în ghiozdan. Aveau liber o săptămână de la școală pentru că se făcea dezinsecție. Câțiva copii fuseseră găsiți cu păduchi așa că, spre bucuria celorlalți, au primit o minivacanță cu toții. A trecut pe la soacră să o lase pe cea mică, rugând-o să o controleze cu atenție în păr, ca nu cumva să aibă și ea păduchi și a mai rugat-o să o supravegheze la lecțiile pe care i le lăsase tatăl, să le facă. A ajuns la muncă. Aceași „tanti Larisa”, cu ziarul și ochelarii coborâți spre vârful nasului. În dreptul biroului, care era destinat Profesionalei, era Mina, cu sarafanul mult prea scurt pentru condiția ei de elevă, stând cu picioarele lipite și ținând un caiet cu amândouă mâinile, în față, parcă acoperindu-și sexul.

- Sărutmâinile, a salutat el, impersonal.

- Bună, șefu, a răspuns Larisa, zâmbind mânzește, sunteți căutat...

- Bună ziua, l-a salutat Mina, privindu-l provocator, în ochi.

- Da, domnișoară! Ce dorești?- a păstrat el tonul impersonal.

- Domnul Mihai, la ședința de cenaclu mi-ați făcut niște observații, pe text, așa că, am făcut unele modificări și corecturi și am venit să vă las caietul să le citiți. Aș dori o părere a dumneavoastră și sprijin cu un sfat sau o sugestie.

El a luat caietul pe care i l-a oferit și ea s-a întors spunând un „bunăziua”, pisicit. Apoi a scăpat niște chei pe jos, ca din întâmplare. S-a aplecat, din mijloc, să le ridice, dezvelindu-și niște picioare lungi și cu pulpe frumos arcuite...

Sub privirile amuzate ale Larisei, Mihai a roșit în timp ce-i spunea la revedere, Minei.

Larisa, fără să-și ridice ochii de pe ziar:

- Fetele astea știu ce vor. Pe vremea mea, ce fată îndrăzne să ridice ochii la un bărbat, și însurat, și cu copil, și cu peste douăzeci de ani mai mare ?

- Ei, Larisa, vremurile s-au schimbat, a zis el, dar gândindu-se la doctorul Leașcu, un prieten de-al lui din spitalul militar.

Cu Leașcu mergea, adesea, la pescuit și uneori la vânătoare. Instantaneu în acea clipă și-a dat seama că el este medic șef la „nebuni”, acolo unde urma să se interneze.

A deschis agenda și a pus mâna pe telefon. Aparatul telefonic, făcut din ebonită neagră, țâcănea plăcut când discul revenea pe poziția inițială, după ce formai un număr.

- Alo, vă rog la neuropsihiatrie, la doctorul Leașcu!

Vocea centralistei a rostit, pe nas, ca mai toate centralistele:

- Aveți legăturaaaa... doctorul Leășuuu.

În receptor se auzeau sunetele clare ale apelului.

- Maior doctor, Leășcu!

- Să trăiți, sunt locotenent major în rezervă, Mihăilescu.

- Băi, nebune! Ce faci? Când facem o partidă?

- Leășcule, săptămâna viitoare, poate, după ce ies din spital.

- Păi, unde ești, Mihai? Ce ai?

- Băi, nu cred că am nimic, sau sper! Vezi că vin să mă internez la tine în secție.

- Ce, băi, ai înnebunit? Ce să cauți aici?

- La voi am trimitere.

- Bine, mă, vorbim când vii aici.

4. TATI, HAI LA NOI ACASĂ!

Larisa l-a privit întrebătoare, apoi, după o tăcere lungă, parcă meditând, i-a spus:

- Șefu, ești bolnav?

- Nu, Lari, mai citește odată, îi spuse el, întinzându-i din nou comunicarea.

- Am citit-o, dacă e tot aia, te duci, îți scrie că ești sănătos și ...gata! Te îmbraci în hainele tale de militar.

Ziua i-a trecut cu greu lui Mihai. Nu avea de făcut nicio hârtie. A plecat prin piață, să se plimbe. Lovinescu îl privea prin gardul școlii și, când li s-au întâlnit privirile, a ridicat mâna strigând, să-l audă toată piața:

- Salut, bătrâne!

Tresărind, scos din gânduri, a ridicat mâna, a salut, privind elevele de la ora de sport. Mina i-a prins privirea și, făcându-se că nu îl vede, s-a întors, explicând câtorva fete din preajma ei, ceva, făcând mișcări provocatoare, din bazin, apoi sărind pe călcâie lăsa să se vadă o pereche superbă de sâni împliniți cum săltau provocator.

Mihai și-a tras privirile cu greu, de parcă erau lipite, s-a apropiat de o tarabă multicoloră, a cumpărat niște flori, pentru Mariana, ceva legume și o bucată de salam. A revenit la birou pieptănând din nou curtea școlii cu ochii dar privirea îi era absentă...

Cu același aer îngândurat a intrat în birou și din cauza curentului făcut de fereastra deschisă a scăpat clanța și ușa s-a trântit.

- Larisa, privind-l pe deasupra ochelarilor în care se oglindea ziarul, i-a spus în glumă:

- Șefu dacă sunteți nervos eu îmi iau medical. Nu pot munci în condițiile aste de stres și...

- Hai, mă Lari, spuse Mihai tăindu-i vorba. Nu am niciun chef de glume.

Apoi și-a așezat scaunul într-o poziție convenabilă, s-a așezat, a tras sertarul, și în el a deschis un volum de versuri de Esenin, cufundându-se în lectură. Oricine ar fi intrat putea crede că atât el cât și Larisa erau absorbiți de notele contabile.

După un timp, frecându-și ochii după atâta citit, a decis să-i cumpere flori și soacrei și să i le dea când o lua pe cea mică așa că a plecat, agale, spre piață. Când florăreasa îi împacheta florile, copiii începuseră să iasă de la ore. Dintr-un grup de fete, s-a desprins, în fugă, Mina, și, fofilându-se printre tarabe, s-a apropiat de Mihai, i-a prins buchetul abia cumpărat, atingându-l pe Mihai cu degetul mare, a mângâiere și i l-a luat, spunând:

- Mulțumesc pentru flori, știam eu că sunteți un tip galant cu femeile.

Mihai, surprins, a rămas fără replică, pentru că gestul era brusc și neașteptat..

Florăreasa zâmbea:

- Deh, femeile astea!, domnule profesor.

Încă nu își revenise din uluială suficient ca să perceapă corect gestul provocator al tinerei femei așa că a mai cumpărat încă un buchet și s-a întors la birou.

Programul era pe sfârșite, directoarea era la inspectorat așa că i-a spus Larisei:

- Hai, și-om mere!
- Pe răspunderea ta, șefu!
- Șefu-i șef și-n pielea goală.

Mașina a demarat la sfert și după câteva minute se oprea, cuminte, la bordură la Chirigiu... Soacra era într-un halat de baie și cu părul pus pe bigudiuri. Halatul, mult prea scurt, lăsa să se vadă pulpele ferme, încă tinere. Mihai i-a întins buchetul ferindu-și privirea de la pulpe, de la sânii prea dezgoliți...

- Sărut mâna, mamă!
- Bună, Mihai. Florentina abia s-a culcat.

L-a îmbrățișat apăsându-și sânii de pieptul lui ca într-un gest nevinovat, involuntar, apoi l-a întrebat:

- Ți-e foame?

Lui Mihai nu îi era foame dar ca să mai treacă timpul a întrebat:

- Ce ai, bun, de mâncare?
- O salată de vinete, așa cum îți place ție.

Accentul pe acel „ție” nu era o părere. Argumentul cu vinetele l-a convins. A mâncat cu plăcere, savurând gustul și trăgând de timp. „Știe să facă mâncare bună.”

Văduvă de mulți ani, cu carte mai puțină și cu dor de muncă și mai puțin, se mulțumea cu o pensie de văduvă de la răposatul, fost activist de partid, pe undeva prin sud, care murise omorât cu bâtele, de țărani, la colectivizarea forțată.

Florentina a început să scâncească, în somn. Mihai, a ascultat scâncetul ca pe o izbăvire și s-a dus în camera alăturată și a luat fetița în brațe. În somn, fata l-a cuprins cu brațele pe după gât și i-a spus, cu ochii închiși:

- Tati, hai la noi acasă!

Mihai privea obrăjorii roșii de somn cum răsăreau din clăia de păr creț și o scălda în priviri. A purtat-o, așa adormită, în brațe până la mașină, apoi s-a întors și i-a luat lucrușoarele și a pornit motorul. Privirea dragăstoasă a cuprins fetița brunetă, creață și cu fața albă ca laptele. „Cu ochii ăștia mari va aduce cu țișăncile din tablourile cu florărese”. Păi ce, nu e din neam de țigani?

Din prag, cu halatul cam desfăcut, soacra i-a strigat:

- Pup-o pe Mariana!

- Sărut mâna!

Și-a pus centura de siguranță și a demarat. Mariana nu era acasă. Mihai a luat fetița adormită în brațe, a dus-o în casă, a dezbrăcat-o și a lăsat-o să doarmă. Bujorii din obraji îl îndemneau să o sărute mult dar îi-era teamă că o va trezi. A adus și florile și celelalte lucruri de la mașină, a făcut un duș și a început să citească Ziarul Flacăra.

Mariana a întârziat, dar pe la ora șapte și jumătate, a venit, și-a trântit servieta în hol și a început să turuie:

- Niște nenorociți! Convocări peste convocări și instructaje peste instructaje. Ce dracului mai vor și ăștia de la noi, când dobitoacele astea de studenți nu au gândul decât la bărbați? Noi ne spargem piepturile să le explicăm despre arme de nimicire în masă, despre condițiile războiului întregului popor, iar ele se rujează și-și pilesc unghiile.

Mihai o privea cu detașare. Ea nu era o vorbăreață. Debitul acela verbal era menit să-i abată atenția de la ceva, dar de la ce? A tăcut, ascultând-o. După un timp, când începuse să citească iar ziarul, ea și-a amintit de el și de Florentina.

- Unde-i fata? Tu ai mâncat?
- Floricica doarme iar eu am mâncat la maică-ta.
- Ce ai mâncat?
- Salată de vinete
- Și nu i-ai cerut și pentru mine?

A privit-o, atent, încercând să îi prindă privirea. Căutătura ei era scursă pe lângă el.

- Nu, nu am cerut! Mi-a spus că a făcut-o pentru mine.

Ea și-a pus ceva de mâncare apoi a terminat de mâncat, și-a spălat farfuria și a intrat în baie. Mihai a urmat-o dar ea l-a dat afară perorând la adresa bărbaților cărora numai la asta le este gândul. După ea a făcut și el încă un duș, alternând jeturile de rece cu cald și s-a bărbierit, fredonând.

5. LA „NEBUNI”

Ea a luat o țigare și a ieșit pe balcon învelindu-și părul într-un prosop, ca într-un turban.

Florentina dormea. Mihai a ieșit și din pragul ușii de la balcon a arătat Marianeii florile spunându-i că le-a cumpărat pentru ea.

- Aiurea, pentru mine. Le-ai cumpărat pentru tine, pentru că îți plac ție.

S-a întors pe călcâie, și-a luat o ceașcă aburindă și a ieșit din nou pe balcon. El a urmat-o, atingându-i, a mângâiere, umerii, cu palma deschisă.

- Lasă-mă! Numai la asta vă este gândul, a replicat ea, tăios, retrăgându-se.

El a bătut în retragere. După câteva clipe de tăcere, după ce a tras aer adânc în piept i-a spus:

- Am primit o hârtie de la armată, să mă internez în Spitalul Militar.

- Dar ce ai?

- Păi, pentru reactivare...

A tăcut câteva clipe așteptând o undă de bucurie, o reacție care nu mai apărea și apoi a reluat:

- Am trimitere la neuropsihiatrie.

- Păi dacă ești nebun! S-or fi convins și ăia că nu ești în toate mințile. După ce ești țigan mai ești și nebun.

A tăcut. El avea nevoie de un sprijin moral și primea venin din vârful limbii.

S-a dus în dormitor la Florentina și s-a întins lângă ea. Copilul l-a simțit prin somn și l-a prins cu mâinile pe după gât. A adormit cu ea și nu s-au trezit niciunul până dimineată.

Era deja marți. Trebuia să meargă la Leașcu. A telefonat Larisei rugând-o să-i spună directoarei că se internează în spital. A ajuns devreme. A mers la Triaj dar, după ce i-au văzut actele, i-au spus să se prezinte la secție. Doctorul Leașcu era la raportul de gardă. A apărut și el, într-un târziu.

- Ce faci bă, bolnavule? De ce n-ai intrat în cabinet?

- Domnule doctor, am venit pentru internare.

- Ia dă, băi, hârtia aia!

A citit-o, în fugă, și a chemat sora șefă:

- Letiția! Fă-i bilet de internare!

- Da, să trăiți!, a răspuns ea, militărește, i-a luat hârtia și buletinul și a dispărut.

- Stai, mă, jos și spune care-i treaba!

- Băi Leașcule, tu știi că m-au dat ăștia afară din armată, disciplinar, acum trei ani.

- Da! Mi-ai spus tu ceva, cu niște șmecherii făcute de niște colonei și generali, ceva cu niște oi, cu lemn de construcții... Ei, tâmpenii.

- Ei, problema este că după ce m-au trecut în rezervă au încercat să mă bage și la pușcărie, dar nu au reușit și acum eu am cerut reactivarea, cu raport la ministru. I-am reclamat și la congresul partidului, am făcut plângere și la procuratura militară.

- Cum adică să te bage la pușcărie?

- Păi, după ce am făcut cercetare administrativă, ca la carte, din care rezulta că au tăiat câteva hectare de pădure de salcâm și le-au cărat în Oltenia, tocmai pe la Rânca, să-și facă vile, ei cu primul secretar de la Neamț,

că încasau de la ciobanii particulari, ce pășteau oile pe terenurile armatei, câte cincizeci de bani pe zi pentru fiecare oaie, adică opt mii de lei pe zi, fără acte, intrau în buzunarul lor și încă multe alte chestii. Tu iei mai mult de trei mii de lei pe lună?

- Nu iau, ce dracului, sunt general?

- După chestia asta, m-am trezit cu o comisie, venită de sus, comisie care mi-a verificat la sânge toate gestiunile pe care le-am avut în subordine în ultimii trei ani și revizia s-a făcut integral, bob cu bob. Nu prea au avut ce „roade” așa că s-au concentrat pe carburanți. Știi bine că pentru un litru de benzină sau motorină, constatată lipsă, faci pușcărie.

- Da, mă, dar am înțeles că, până la urmă ai ieșit „fată mare.”

- Da! Am primit NUP, adică neînceperea urmăririi penale, dar am trecut prin niște chestii de te apucă amețea.

- Adică...

- Au constatat, fictiv, o lipsă de carburanți, după ce le-am întors inventarele pe dos de câteva ori. Ce mai, i-am umplut de spume. Ei aveau temă să mă înfunde dar toți coloneii ăia nu aveau habar de regulamente de logistică nici cât mine. Doi dintre ei, care veneau mai rar, erau „destupați”, unul Ionescu, poreclit Capluminat și încă unul Bouroșu. Se spunea despre el că, acolo de unde pleacă Bouroșu, a doua zi vine procuratura și arestează. Pe unul din comisie, ditamai colonelul de intendență, sau logistică cum îi spune acum, l-am avut ca elev în practică, în vremea când era elev la Academia Militară. Fusese ofițer de cifru la Roma și trebuia, la întoarcerea în țară, să mănânce și el o pâine albă, așa că, neavând studii s-a înscris la Academie. Reține, nici nu a

dat examen, s-a înscris. Băi, băiatule, primele două zile l-am lăsat cu fruntașul care îmi era furier, să-l învețe acele noțiunile elementare. Nu știa nimic, nimic! Ei, acesta era unul dintre cei care mă controlau.

- Băi tată, da mare-i grădina lui Dumnezeu!

A intrat sora șefă, i-a înmânat biletul de internare și l-a rugat să meargă, din nou, la triaj.

- Hai, fă-ți formele, ia pijamaua pe tine și vorbim, i-a spus Leașcu pe un ton cald și liniștit. Toate acele aduceri aminte îl umpleau de nervi. Câtă hoție, câtă nemernicie! Și toate mârșăviile astea ca să îl bage, pe el, în pușcărie, ca vinovat, și pe ei să nu-i mai întrebe nimeni, nimic... „O, mamă, și când îi auzeam vorbind de la prezidiu, la ședințele de partid, ca invitați din partea eşaloanelor superioare! Ce morgă, câtă importanță! Când începeau să spună despre omul de tip nou, despre necesitatea transformării cantității într-o nouă calitate, superioară...” a mormăit Mihai în timp ce ieșise pe alee. Pașii șovăitori, cu picioarele târșăite, aproape că acopereau bodogăneala... „Niște prefăcuți, niște lingăi și niște hoți.”

Era coadă la triaj. S-a așezat, ultimul, în șirul format din oameni cu figuri suferinde, suportând cu stoicism mirosul de transpirație, amestecat cu mirosul de bocanci purtați prea multă vreme, de urină și de țigări proaste. A predat actele și doamna de la ghișeu l-a întrebat:

- Papuci, pijamale?

- Am, mulțumesc.

- Atunci așteptați, vă rog, să vă auziți numele.

S-a tras într-un colț și a rămas în așteptare, privind la oameni, amintindu-și versurile lui Eminescu...

„privitor ca la teatru tu în lume să te-nchipui...” A zărit o fostă colegă de-a Mariane și a tresărit:

- Sărut mâna, Lucica!

- Te pup, Mihai, ce cauți aici?

Îi era lehamite să îi spună toată istoria așa că a replicat a lehamite:

- Un control de rutină, pe la neuro, dar tu?

Ea s-a apropiat de Mihai și, cu un ton șoptit, i-a spus:

- Nu ești singurul „sărit” din armata asta. Vreau să fac un copil, sunt gravidă, dar nu vreau să mă mărit.

- Cine-i tatăl?

- Nu contează! E un bărbat sănătos, isteț, frumos, dar nu-l vreau de soț. Tu ești luat, că te-aș fi luat pe tine, a glumit ea.

- Lucico, chiar că nu ești întreagă la minte! Să vezi ce tămbălău o să iasă când vor afla șefii tăi! O să te cheme la partid, la statul major... Și cum dracu să te măriți cu un țigan?

- Dă-i dracului! Mi-am făcut lecțiile. Când le-o spune de politica demografică a partidului o să se înmoaie. Dacă nu se înmoaie îi scriu lui Ceaușescu. Când or auzi asta se cacă pe ei și o să mă lase în pace... Privitor la țiganul Mihai, am auzit că sunteți arzoi, de face muierea focul și pe gheață după ce o pune cu voi.

- Păi..., încercă-mă!

- Când vei fi liber, ești primul pe carnetul de bal.

- Tovarășul Mihăilescuuuu! Se auzi o voce stridentă.

- Prezent! A răspuns el, ca un recrut.

- Depuneți hainele și mergeți la secție. Fișa o aducem noi.

Cu oarecare meticulozitate, fostul ofițer activ a pus hainele pe umerășul de sârmă groasă, care în partea de jos avea un cârlig pentru încălțăminte. A legat șireturile, unele de altele, a atârnat pantofii și a întins umerășul. În schimbul hainelor a primit un jeton de metal cu un număr ștanțat strâmb, albicios, așa cum erau semnele individuale pentru război. Asta l-a făcut să-și reamintească faptul că era, totuși, în război. Un război cu sistemul, un război cu el însuși? Ofițereasa își luase actele și-i făcea cu mâna.

- Pa, Lucica, baftă și să-ți trăiască!

- La revedere, Mihai! Ești pe carnetul de bal! Ce face Florentina, ce face Mariana?

- Suntem bine.

A plecat, târșându-și papucii prin curtea spitalului, spre secția de neuropsihiatrie iar mersul obosit l-a făcut să asocieze mersul cu mersul unui deținut cu bile la picioare, spre necunoscut.

6. CREȘA „CERCELUȘ”

Pe bănci, bolnavii îmbrăcați în halate albastre, unii, iar alții cu halate de culoare roșu închis, stăteau de vorbă sau fumau. Mihai a primit un halat de culoare roșie, de, cadru militar! Cei îmbrăcați cu halatele albastre, aproape gri de atâta vechime, erau soldați, civili, sau membrii de familie. Pe drumul spre secție el a trecut pe o alee îngustă, flancată de trandafiri, în mijlocul cărora trona un bust de general doctor. Murmurul, ca de stup, a fost sfârâmat de un vaier prelung. Ajunsese în preajma unei secții, în fața căreia, pe bănci, erau bolnavi cu arsuri și cu amputări de membre. Un băiat tânăr, cu un picior tăiat de la genunchi, striga de durere spunând că îl doare laba piciorului pe care nu-l mai avea.

„De ce te plângi? Ce nemulțumiri ai? Astea sunt suferințe, nu elucubrațiile tale! De ce vrei să te reîntorci în armată?”

Gândurile astea îl bâzâiau, sâcâitor, ca un roi de muște. În fond, de ce dorea reactivarea? Probabil că era un simplu orgoliu, generat de starea lui veșnică, de a demonstra ceva. Dorea, probabil, ca toți colegii, încă ofițeri activi, să știe că nu a furat, că totul a fost doar o înscenare. Ce dovadă mai bună a nevinovăției lui ar fi fost decât aceia că ar fi îmbrăcat, din nou, haina militară? În fond colegii știau doar că urma să fie condamnat dintr-un ordin circular al ministrului dar acel NUP nu mai fusese dat publicității.

A ajuns la secție. Leașcu stătea în capul scărilor și îl aștepta.

- Hai, mă!

A urcat cele câteva trepte după el și a intrat în cabinet.

- Băi Mihai, îi spuse el, arătându-i un teanc de cartonașe colorate, așează cartonașele în ordinea în care îți displac culorile!

- Adică primul să fie cel a cărui culoare îmi displace cel mai mult?

- Da, mă.

Testatul a împrăștiat cartonașele colorate și le-a privit cu atenție. Ce aiurea suna totul!

Să le așeze în ordinea în care îi displac culorile... Le-a așezat și Leașcu le-a luat în mână și, unul după altul, le-a așezat în teanc, marcând ordinea lor pe o foaie-test, așa cum le ordonase Mihai.

- Bătrâne, ia formularul acesta și răspunde la întrebările de pe el.

Erau tot felul de întrebări stupide: dacă, stând pe un pod, a simțit nevoia să se arunce în apă, dacă a confundat vreodată răsăritul cu apusul soarelui...

A răspuns la toate și apoi i-a înapoiat hârtia doctorului... Leașcu a privit-o atent și apoi a așezat-o, peste celelalte, meticolos, grijuliu, parcă.

- Ia povestește-mi, boierule, ce-ai mai făcut, pe unde ai mai umblat, pe unde ai mai fost la pește?

- Maiorule, la pește nu prea am mai fost că nu prea am avut „argumente”, benzina este raționalizată și, pe lângă asta, sâmbăta și duminica este porcăria aia cu alternanța numerelor, cu soț și fără soț

- Lasă, bă, că-ți dau eu un concediu medical și mergem cu mașina mea. Am descoperit o „sursă” de benzină.

Pe ușă a băgat capul sora șefă:

- Șefu, la general, la ședință!

- Bine, i-a răspuns Leășcu, apoi vorbindu-i prietenului:

- Hai că mai vorbim.

Mihai s-a ridicat, a ieșit din birou și și-a îndreptat pașii spre salon.

Salonul, îngust și lung, avea patru paturi, așezate câte două, unul în spatele celuilalt, pe dreapta și pe stânga. Patul lui era sub fereastră, pe dreapta. Și-a așezat lucrurile în noptiera de tablă, scorojită de la atâtea straturi de vopsea albă, aplicate succesiv, an de an. S-a așezat în fund, pe pat, cu capul între palme. Erau ocupate numai trei paturi, cu al lui cu tot. Dintre ceilalți doi pacienți, unul era la fumat iar celălalt stătea întins pe pat, cu fața în sus și cu ochii deschiși. Pe nepregătite, l-a auzit spunând:

- Domnule, sunt suspect de saturnism... deh, plumbul! Matale ce ai?

- Eu nu am nimic, sau așa cred eu.

- Când intri aici intri sănătos și ăștia, cu analizele lor, te găsesc „copt”... Io cred că ăștia fac experiențe pe noi.

A tăcut. Ce era să spună? S-a ridicat încet de pe pat, a plecat la bufet, a mâncat doi crenvuști reci, cu muștar, și-a cumpărat țigări și s-a întors la salon. A scos din noptieră un volum de versuri de Adrian Păunescu. Privea volumul gros, cu coperti negre și în minte îi veneau melodiile ce se cântau la Cenaclul Flacăra:

„Ridică-te Ștefane și vezi-ți fiii că viața, în lume, e grea...”

„Da, are dreptate Păunescu! Viața în lume e grea!”

S-a întors în pat și a deschis cartea. A citit o poezie despre însoțitoarele de bord de pe avioane: „Import export de boli și obiecte, ele făcură cerul un bordel...” și urma o rimă cu tembel. „Ei și ce dacă au făcut ele cerul un bordel? Care era problema lui? Moralistul dracului!” Gândurile îl asaltau. A ieșit din nou din salon și s-a dus la un telefon public. Îi era dor de Florentina. Buzunarul halatului atârna de greutatea monedelor de 25 de bani pentru telefoane. A sunat la soacră-sa.

- Sărut mâna!

- Bună, Mihai.

- Mamă, Florentina este acolo?

- Da, a venit de la joacă dar nu mă ascultă. Nu-și face lecțiile, nu vrea să doarmă după amiază.

- Dă-mi-o, te rog, la telefon.

- Alo, tata, se auzi vocea răsfățată, uite, mamaie vrea să mă culce forțat.

- Pisicuța lui tata, ascult-o pe bunica și dormi, ca să crești mare.

- Tati, tu ești la spital?

- Da, puiule.

- Și o să te faci din nou militar?

„Bună întrebare. Chiar o să mă facă? Întrebarea asta directă era rodul faptului că pe Florentina am tratat-o mereu ca pe egalul meu, de când era foarte mică. Mi-am dorit să fiu un tată bun și atât cât m-am priceput, cred că am reușit...”

Mihaela nu dorise copii dar, după circa doi ani de așteptare Mihai pusese piciorul în prag și i-a propus să

facă împreună niște analize să vadă care este cauza pentru care nu rămâne însărcinată.

- Da, ce, tu ești sigur că faci copii?, întreba ea, pe un ton agresiv.

„Știam sigur, de! Avusesem ceva „probleme cu ochi” dar care s-au rezolvat, cu toate interdicțiile de întreruperi de sarcină și cu toate riscurile cu implicații penale.”

- Nu știu dar voi face analize și eu și tu.

Vorbise cu profesorul Cernat, specialist în probleme de genul acesta și stabilise să facă analize amândoi și, pentru a o menaja psihic, chiar dacă analizele lui ieșeau bune, să declare că avea și el o problemă, și să le dea tratament la amândoi. Au fost la doctor, și după analize le-a recomandat tratamentul. Au mers la Sovata și, pe lângă tratamentul medicamentos, ei i-a recomandat băi în lacul Ursu, cu apă de la nu știu câți metri adâncime și împachetări și badijonări cu nămol din același lac. În folclorul local, mai grosier, circula o expresie: „du-mă, mamă, la Sovata ca să îl cunosc pe tata!”

Stațiunea era locuită, în majoritate, de maghiari. Pe alei circulau, între două proceduri medicale, femei ce-și doreau copii dar care nu rămâneau însărcinate. Multe dintre ele, din credința că soțul este vinovatul responsabil cu infertilitatea, „schimbau cocoșul” în stațiune. Asta era una din cauzele care a generat acea glumă cu tata și Sovata. În același an, Mihaela a rămas însărcinată. După nașterea Florentinei, Mihai a avut parte de reproșuri nenumărate. Un copil mic, cu doi părinți cu serviciu, și militari pe deasupra, se crește foarte greu dacă nu este un ajutor din partea bunicilor... Soacra lui nu s-a oferit, mama lui naturală nici nu intra

în discuție, așa că a trebuit să se descurce singur. Ora patru dimineața era deșteptarea. Copilul dormea dar la ora patru și jumătate trebuia să ajungă cu ea la creșă. Femeile de serviciu, contra unor mici atenții, aveau grijă de ea până soseau cadrele specializate. El alerga ca nebunul, schimbând autobuzele, către o gară CFR, situată la capătul orașului. Trenul pleca la ora șase și șase minute. Următorul tren era la ora șapte dar cu cel de șapte pierdea raportul de dimineață. Era frânt de alergătură. Dormea în tren și la dus și la întors...

- Tati, mă auzi?

- Da, Floricico, sper! Să vedem ce se va întâmpla după vizita medicală.....

Gânduri și imagini se succedau ca niște valuri de ceață. „Veneam acasă frânt, luam fata de la creșă și mergeam acasă. „Ai vrut copil, acum să ți-l crești!”

Medicul de la puiericultură nu o văzuse pe Mariana niciodată, personalul de la creșă nici atât! Dar am vrut copil... trebuia să mi-l cresc!”

- Mi-e dor de tine, puiule, îi spuse Florentinei.

- Și mie, tati!

- Te rog ascult-o pe mamaie, da?

- Daaa, biiine, i-a răspuns fetița, trăgându-și vorbele.

Fata se făcuse mărișoară. Florentina era la școală. Când a intrat în clasa întâi știa să scrie, știa să citească și asta, pentru că a vrut ea. Nimeni nu a obligat-o. Adesea puneă niște întrebări surprinzătoare. Odată l-a întrebat:

-Tati, cum se fac copiii?

Trebuia să ai tact și răbdare pentru că, dacă răspunsul ar fi fost evaziv sau nesatisfăcător, cu siguranță, Florentina l-ar fi căutat în altă parte.

În curte la Creșa Cerceluș, ca semn de recunoștință, plantase 47 de caiși. În timpul primăverii, trecând cu troleibuzul prin fața creșei, pomii își mișcau florile alene încercând să-i șteargă amintirile dureroase din vremurile navetei...

7. OFIȚERUL-TRACTORIST

În urma acelei întrebări tranșante Mihai a luat-o de mână și au plecat în parc. Cu aerul că nu ar avea ceva de ascuns, tatăl s-a apropiat cu fata de mână de un rond și, fără să-l vadă vreun paznic, a rupt o lalea înflorită. Florentina, cu ochii numai zâmbet îi spunea la ureche, acoperindu-și gura cu mâinile: „hoțule, hoțule!”.

S-au așezat pe o bancă și el a îndemnat-o să privească cu atenție în interiorul lalelei, unde i-a arătat pistilul și staminele, apoi i-a explicat cum se face polenizarea la flori, cum se formează sămânța din care avea să iasă o nouă floare.

- Asta am înțeles dar copiii de om, cum se fac?
- Tu ai văzut la grădiniță, băieții făcând pipi?
- Da, am văzut, ce caraghioși sunt cum fac pipi din

picioare.

- Le-ai văzut puța?
- Da, am văzut, dar este altfel decât la fete.

I-a explicat cum e cu „polenul” de la băieți, cu „pistilul,” de la fete, cu receptacolul din burtică.... și cam asta a fost tot. Tot cu acel prilej s-a simțit obligat să dezvolte informațiile și să-i explice chestia cu ciclul menstrual iar ea nu a mai pus întrebări pe această temă.

Era la începutul clasei a doua când ea a venit de la școală râzând și strigând:

- Tătic! Tătic! Am să-ți spun ceva important!

- Ce să-mi spui?

- De azi ai două femei în casă! Mi-a venit ciclul!

Evenimentul nu o luase pe nepregătite dar nu se aștepta nimeni să se petreacă așa de curând. Florentina nu s-a speriat, s-a dus la baie, și-a pus batista în chiloței și gata. Așa a trecut peste acel moment delicat din viața fiecărei fetițe.

După toate acele imagini retrăite cu tandrețe, pacientul a plecat spre salon. Se lăsa seara. Doctorul Leașcu plecase. A urmat vizita de seară, masa și tratamentele bolnavilor. Vecinii de salon și-au primit pastilele și injecțiile iar după 20 de minute el era singurul care mai era treaz. A stins lumina și, în reflexia slabă a neonului din curte, privea butonul pe care scria AJUTOR, amplasat lângă fiecare pat. A adormit cu mare greutate, după ce a mai fumat două sau trei țigări. Mierlele, adăpostite în castanii din curte, spărgeau liniștea nopții cu trilurile lor sonore.

Dimineață, după ce a mâncat, a urmat vizita. Leașcu, înconjurat de studenți, trecea prin saloane, oprindu-se la fiecare pat. Când a ajuns în dreptul patului lui Mihai, doctorul s-a adresat studenților:

- Tovarășul locotenent major este bolnav de... pescuit.

Studenții l-au privit mirați

- Ei, am glumit. Dânsul este internat pentru stabilirea situației medico-militare, în vederea reactivării. Grupul acela de halate albe și tinere a trecut la salonul următor.

- Rămas pe gânduri după cuvintele doctorului, Mihai a luat volumul lui Păunescu, de pe noptieră și a citit câteva poezii. Era prea grav pentru el, în clipele acestea. A ieșit la plimbare, pe aleile spitalului. Pe o

bancă mai retrasă, purtând un halat vișiniu și cu șapcă de ofițer superior, pe cap, a recunoscut pe șeful de cabinet al ministrului, colonelul Pinte:

- Să trăiți, tovarășe colonel!

- Salut, Mihăilescule, ce faci pe aici?

- Pentru stabilirea situației medico-militare, tovarășe colonel. Am primit înștiințare de la Direcția Medicală și sunt internat la neuropsihiatrie.

- L-a privit curios și l-a întrebat:

- La neuro? Dar de ce la neuro? De ce la „nebuni?”

- Eu, știu?

- Bine, mă. Vezi ce faci! l-a expediat el schimbând vorba.

- Dar dumneavoastră ce aveți?

- O problemă pe la plămâni.

- Cu reflexul militarului, Mihai l-a salutat și a plecat. A dat un telefon să vorbească cu Mariana. Era la serviciu. L-a întrebat ce face.

- Fac pe nebunul și mai caut unul! Nu te mira, ce, nu sunt la „țăcănei?”

- Bine, hai că am treabă.

Sunetul acela de ocupat, al telefonului parcă îl lovea în cap, apoi a urmat o liniște deplină în rețeaua de telefonie. Era o liniște asemănătoare cu liniștea iernilor petrecute la fermă la Prundu.

Pe întinderile albe de pe fundul fostului lac Greaca, lac ce se întindea pe 16 mii de hectare, zăpada se așeza molcom...

Era ajunul Crăciunului. Stătea în fermă, nu avea bani de benzină, nu avea lemne de foc, nu aveau ce mânca. Mariana îl acuza că a furat și că de-aia l-au dat afară din armată.

Imediat după trecerea în rezervă se ciocnise de situații care mai de care mai dificile. Era sub presiunea amenințării cu pușcăria. Încă mai purta hainele militare. Ningea și el făceam naveta între procuratura militară și unitatea militară de unde trecusem în rezervă, încercând să strângă documente care să-i dovedească nevinovăția. Între drumurile astea a descoperit un act făcut de comisia care îl cercetase, care la unitatea militară avea un conținut iar la procuratura militară avea un alt conținut. Bănuiala care i-a adus un fior rece pe șira spinării l-a determinat să vorbească cu Nina, dactilografa.

- Da, Mihai, dar să nu spui că știi de la mine. Eu am bătut la mașină două procese verbale diferite sub același număr și colonelul acela, care venise de la minister, a trimes altul la Procuratură dar, la unitate, cu același număr de înregistrare era un altul „Ce nebunie! Țineau cu tot dinadinsul să înfund pușcăria! Și pentru ce? Pentru că dovedisem, cu acte în regulă, hoțiile făcute de câțiva colonei și generali. Fotografia aia, făcută cu teleobiectivul de 500, era o splendoare. Portabagajul daciei negre, cu număr mic, de armată, era deschis și, în fața lui se vedea clar chipul șoferului și numărul clar. În interiorul portbagajului se vedeau putinile cu brânză, pe care era scris cu creion chimic destinatarul: colonel X, general Y, putini care flancau mieii cu biletele de gât. Am crezut în cinste, în corectitudine, în dreptate dar urma să fac pușcărie de la 3 la 5 ani.”

După ce a trecut de șocul veștilor sumbre, Mihai s-a apucat și studiat codul penal și codul de procedură penală. Putea fi condamnat la 3 ani și, dacă avea un comportament bun pe timpul detenției, scăpa după un

an și jumătate și era din nou un om liber. Încerca să-și întăresc moralul: "sunt băiat cu carte și dezghețat așa că, la pușcărie o să fiu pe la birouri, o să scriu lozinci, o să pictez pancarte am să țin evidențe și o să treacă și asta. În fond, nu sunt nici primul și nici ultimul care va face pușcărie degeaba! Am să-mi spun că mai fac odată armata ca soldat și ...asta este!" Mergea spre casă, unde îl aștepta o Mariana, ostilă, purtându-și povara gândului că va merge la închisoare.

Zăpada scârțâia sub pașii lui și, la un moment dat, a simțit cum cerul își schimbă locul cu pământul, într-o rotire lentă, apoi din ce în ce mai rapidă... și s-a așternut o liniște binefăcătoare.

- Păcat de haina care o porți! Bețiv ordinar, ce ești!

A deschis ochii și s-a văzut întins pe zăpadă, pe lângă un gard viu. Își pierduse cunoștința și nu știa cauza. Mai avea de parcurs câteva zeci de metri până acasă, dar în cap avea o singură idee: „mor și rămân vinovat! Măcar după ce-mi dovedesc nevinovăția pot să crap, dar nu acum! Nu acum!”

Întărit de acel îndemn interior, s-a ridicat, s-a scuturat de zăpadă, și-a pus șapca pe cap și a luat autobuzul până la prima unitate sanitară. Nu erau pacienți la policlinică. A intrat la un medic și a povestit ce i s-a întâmplat. Medicul, un om în vârstă, l-a consultat, i-a măsurat tensiune arterială, l-a întrebat despre antecedente și i-a spus:

- Tinere, ai o tensiune de mort! Ia cana asta cu cafea și bea-o!

Apoi a chemat asistenta:

- Lenuțo, du-te la alimentara și ia un coniac „Drobeta”!

Lenuța s-a întors imediat cu sticla cerută. Doctorul a scos din sertar două păhărele și le-a umplut.

- Hai să trăiești!

Mihai a luat păhărele și l-a azvârlit pe gât. Era nemâncat, obosit, plin de griji.

După o jumătate de oră de cafele, coniac și discuții doctorul l-a consultat din nou și a concluzionat:

- Gata! Ești aproape nou dar ai grijă că zbori „pe vapori”. Dacă nu te îngrijești și nu te menajezi, la problemele care le ai, nu vei mai rezolva nimic, niciodată.

- Amintirile se derulau cu acuitatea trăirii pe viu... „Viitorul mort” a plecat acasă. Atmosfera aceea glacială nu îl ajuta. A dat câteva telefoane, pe la foști comandanți de-ai lui să îl ajute să găsească ceva de lucru. Posturile TESA, sau administrative, cum le mai zicea, erau blocate peste tot.

Colonelul Mitu îi spusese să se ducă la IAS Prundu, la director, și să spună că a venit din partea lui.

A ajuns la IAS dar acolo nu era nimeni din conducere. În curte, la o secție de mecanizare, era un Bărbat înalt, vânjos, cu chipul aspru, îmbrăcat cu o pufoaică plină cu ulei.

- Tovarășul ce dorește?

Nu avea rost să-i spună că îl caută pe director, că nu l-a găsit, că l-a trimes...

- Caut de muncă

- Ce meserie ai?

„Ce meserie am? Ciudată întrebare, sunt ofițer de intendență și finanțe dar mai am calificări..” și-a spus uitând că... fusese.

-Am fost ofițer, dar asta nu contează! Caut de lucru.

- Tractorie știi?

Omul a privit parcul de tractoare. Tractoare U650, combine CARP4, semănătoare SUP 29..

- Știu!

- Dai probă de lucru, aici pe zăpadă și dacă o iei, de azi ești angajat..

Mecanicul agricol, șef pe acolo, îl privea ca pe un pitic nevolnic, cu un dispreț superior. Probabil că atunci când a satisfăcut stagiul militar l-o fi chinuit vreun ofițer!

8. FERMA „PORUMBIȚA”, AJUN DE CRĂCIUN

- Ce grad ai avut?

- Locotenent major

- Toalentmajor, montează un PP3 la un U650 și fă reglajul „adânc, de toamnă, cu grapă, și pe urmă trage o brazdă de control!”

Mihai a mai privit odată parcul. Tractor era, plug era, grape stelate erau dar scule nu văzuse nicăieri. A pornit tractorul și l-a tras cu spatele la plug, reglând tiranții. A coborât din cabină și a cerut un baros și niște chei. Maistrul l-a privit curios, i-a dat sculele cerute și îl urmărea atent. A terminat cuplarea și reglajul.

- Lasă grapa pe loc și trage-mi brazda de control începând de la șanțul de acolo, și-i arată, cu mâna, direcția, perpendicular pe un canal de irigații. „Toalentmajor” și-a luat un reper, pe care nu trebuia să-l scape din ochi, și a tras o brazdă „ață!” Maistrul mergea pe lângă roata tractorului și îl privea, din mers.

- Oprește!, i-a strigat cu putere, ca să acopere zgomotul motorului, a urcat pe plug și i-a spus să meargă înapoi la secție. A săltat tiranții și plecând cu a cincea de pe loc l-a adus pe maistru la secție.

- Azi intri la întreținere. Vezi că în cui, după ușă, găsești un combinezon, ia-l pe acela!

După o săptămână de tractorie era șofer pe o RABA de 16 tone și căra îngrășăminte de la gară la IAS.

Mânca la cantină și costurile urma să le achite la leafă. Venea cu azotat de amoniu când, trecând prin poarta sediului, un bărbat la costum i-a făcut semn să oprească. A oprit.

- Mergeți la fermă la Păru?

- Da, bună ziua!

- Sunt directorul Ghinea, cine sunteți?

În mod reflex, era să se prezinte militărește: „locotenent major Mihăilescu” ...

- Mihăilescu, șofer la ferma Păru.

- Ai fost militar?

Mihai a tresărit. De unde știa?

- Da... a îngăimat el, moale.

- M-a sunat colonelul Mitu și mi-a spus că vii.

- Am venit dar erați plecat.

- Păi bine, mă, tu ești om de RABA? Du mașina la fermă, descarcă și apoi vino cu ea la sediu!

A ajuns la secția de mecanizare. Directorul a coborât și l-a văzut că vorbea cu șeful de secție.

Din câmp a venit o dacie neagră cu antenă foarte lungă și l-a luat pe director. După ce șoferul a predat marfa a plecat la sediu. Parcă se întrevedea o rază de speranță, și-a zis, în timp ce fredona:

„Sunt șofer pe basculantă

Și-am nevastă bagaboantă

Pistoanele și segmentii

Joacă sârba, ca băieții...”

După ce a predat marfa a plecat la sediu. Maistrul știa că l-a chemat directorul și bombănea:

- Acum avem și securitate la IAS.

Fostul ofițer nu înțelegea ce vrea să spună dar i s-a părut neimportant.

Directorul l-a primit imediat și a dat ordin la biroul Personal să fie încadrat ca economist de fermă.

- Tovarășe director, posturile TESA sunt blocate și...

- Făi, fată! Tu nu pricepi? Îl încadrezi economist de fermă! Îi faci numirea la ferma Porumbița, pe malul Dunării. Ordinul de blocare al posturilor prevede că poți încadra funcția cu personal din interiorul IAS. Lași postul de șofer, blocate, și încadrezi postul de economist de fermă.

Mihăilescu era economist de fermă de ceva vreme. Era Ajunul Crăciunului și nu avea nici măcar un colț de pâine, nici bani. Cantina era închisă.

Amintirile îl împresurau pe aleile spitalului:

„Mă-mprietenisem cu un alt economist de fermă, unul Nelu Titivel”. Era un băiat de sat, înalt, cu o inimă de aur.

M-am hotărât să plec pe jos, cei 8 km., până la Nelu acasă. Îmi era o foame îngrozitoare. Am plecat la drum. Începuse să plouă peste zăpada albă așternută în ultimele două zile. Pașii mi se înfundau în zăpada apoasă și la fiecare pas, zăpada clefăia și sărea în părți. Mă udasem și la picioare și începuse să mă ia și frigul.

Am început să plâng. Plângeam de foame, de disperare, de ciudă. Orgoliul și demnitatea mea, prost înțeleasă, m-au făcut să mă întorc din drum.

- Ce, mă, te duci să cerșești de mâncare?

Mi-am șters lacrimile ce se sărutau cu ploaia, am strâns pumnii și dinții și am parcurs alți patru km. înapoi la fermă, peste câmpul ce iriza un alb murdar, în noaptea ploioasă.

Unicul radiator care era în fermă, l-am băgat în priză să mă încălzesc. Am scos de pe mine hainele ude,

am întins niște saltele pe jos și m-am acoperit cu alte saltele. Lumina roșie a nichelinei incandescente, îmi lumina chipul și-l încălzea. Am băut câteva pahare cu apă, să-mi amorțesc foamea, și mă gândeam că figura mea, așa roșie de lumina radiatorului, seamănă cu chipul lui Greuceanu, făcut din fier, și pus în foc.

Am adormit și lacrimile mi s-au uscat pe obraji.

Dimineața, plopii de la intrarea în fermă erau trași în zahăr. M-am dezmoțit și m-am spălat, până la brâu, cu zăpadă. Gheața încremenise luciul de apă al canalelor de irigații ce mărgineau ferma. Mă plimbam pe canal ca pe stradă. Prin gheața clară am văzut silueta unui crap. Foamea se trezise odată cu mine. Am lăsat fesul pe mal ca să regăsesc ușor locul și am alergat la fermă. Furculițele de tablă moale, pe care le foloseau zilierii vara, la masă, erau legate cu o sfoară într-un sertar. Am tras una din smoc și am bătut-o în cuie, pe o stinghie, i-am ascuțit dinții cu o pilă și am plecat la „pescuit”, cu speranța că peștele acela mai era acolo. Toporașul de lângă ușa, pe care l-am luat la plecare, avea să mă ajute să sparg gheața. Cu mișcări încete, și cu lovituri mici și sacadate am spart gheața și am ajuns la luciul apei. Crapul era în continuare nemișcat, amorțit probabil de frig. Furculița l-a străpuns și am apăsat cu putere, cu disperare, să nu-mi scape. Am apăsat îndelung lemnul și simțeam zbaterea din ce în ce mai slabă... Într-un târziu am slăbit apăsarea, am băgat mâna în copcă după peștele aproape frânt. Crapul era zdrobit la jumătate, aproape tăiat. L-am scos pe gheață și el se zbătea lent în cele două jumătăți lăsând o baltă de sânge pe verdele gheții. Mi-am amintit poemele Ilenei Mălăncioiu din volumul „Pasărea tăiată” unde pasărea cu gâtul tăiat, cu capul într-o mână și trupul în cealaltă trăia prin trupul

autoarei. Am ajuns la fermă, l-am curățat și l-am spălat cu înfrigurare. „Cum să-l prepar? Cu ce?” Am găsit niște ziare vechi și l-am înfășurat în ele, apoi l-am așezat pe grătarul radiatorului. Din cauza căldurii ziarele s-au îngălbenit apoi au luat foc. Peștele era mai mult crud. Am mâncat cu poftă și apoi am băut apă și mi-am spus cu năduf: „nu mor caii când vor câinii!”

Liniștea aceea dumnezeiască, de la fermă, era, parcă, de catedrală....

Deodată a realizat că cineva bătea cu o fisă în geamul cabinei în curtea Spitalului Militar.

Prundu cu fermele lui s-a disipat în neant

- Alo! Domnu ! Vorbiți sau ce faceți?

Răceala telefonului și tăria glasului celui ce aștepta să vorbească, l-au trezit din amintiri.

- Nu! Am terminat.

9. ABDOMEN DE LEMN

A pus receptorul acela greu și rece în furcă și a plecat spre salon...

„Vara care a urmat a fost o vară frumoasă, la fermă. Pe lângă cererile de reactivare, nu aveam alte preocupări decât tehnologii de cultură mare, ștate de salarii, recepții de lucrări agricole și partide de pescuit, pe Dunăre sau pe canalele de lângă fermă.

Florentina a stat o săptămână încheiată la mine, în primăvară și o altă săptămână în vară. Aveam acolo o parcelă mică, cultivată cu căpșuni, pentru cantina IAS-ului. Florentina mergea în patru labe și mânca fructele direct cu gura. Dacă ar fi văzut-o bunică-sa! Oho, ce scandal ar fi fost! Seara îi făceam baie într-un butoi cu apă, ce stătuse toată ziua la soare. La recoltatul grâului, Florentina a fost iar la mine. Seara, după ce plecau mecanizatorii, când grâul depozitat pe platourile imense de beton semăna cu niște munți în miniatură, făceam amândoi baie în grâu, în costume de baie. Simțeam insectele cum ne intrau în păr când stăteam îngropați până la gât în boabele călduțe și răcoroase. Simțeam energia pământului cum mă pătrundea prin fiecare centimetru de piele.”

Salonul înalt, vopsit într-un alb-crem, îi dădea senzația de celulă.

Doctorul Leașcu era de gardă. I-a trimis vorbă, ca după masa de prânz, să se ducă la cabinet. Pașii și-au rărit cadența și văzând albul sticlei mate Mihai s-a oprit.

A bătut la ușă. Vestonul doctorului, de maior doctor, era atârnat în cui, ca o autoritate ce nu avea rost între ei. Halatul, de un alb imaculat, avea brodat pe buzunarul drept, de la piept: „NEURO DR.LEAȘCU”.

- Stai mă, jos!

Ramele metalice ale ochelarilor îi dădeau un aer distant.

- Am venit!

- Vorbim imediat. Completează și chestionarele astea, zise el, și i-a întins niște hârtii cu tot felul de progresii aritmetice incomplete, cu niște cifre scrise aiurea, unele mai mari, altele mai mici, unele cu susul în jos sau strâmbe, niște cuvinte aiurea dintr-o limbă inexistentă pe care trebuia să le traducă.

Era liniște. Doar foșnetul hârtiilor lui se auzea acompaniind fâșâitul care îl făcea pixul „bolnavului” pe foi.

- Băi, dar ai supărat multă lume, oameni grei, nu jucărie!

- De ce spui asta?

- M-a sunat unul mare și „m-a rugat” să te scot nebun.

- Glumești?

- Vorbesc cât se poate de serios. Unul mare, mare de tot!

- Cine, mă?

- Ei, și tu! Nu contează cine!

- Și tu, ce i-ai spus?

- I-am zis că eu sunt doctor și atât! Militar sau civil, eu tot doctor sunt și, dacă tu ești deranjat la scufiță, scriu

adevărul dar dacă ești apt, eu te dau „apt combatant pentru pace și război”.

Nu știu cât era prietenie și cât era deontologie profesională, dar atitudinea lui Leașcu mi-a readus în minte tot felul de întrebări pe care nu aveam curajul să le formulez...

- Și tu, ce crezi? Sunt nebun sau sunt apt?

- Băi Mihai, ești mai sănătos mintal decât mulți dintre apți.

După alte câteva fraze schimbate, fraze marcate de un ton stângaci, a plecat la salon. Și-a luat țigările și fise de telefon și a plecat la plimbare pe aleile spitalului. Venea seara. Vizitatori nu mai erau. Pacienții se cam retrăseseră pe la saloane. Fuma și mergea, cu pas măsurat, spre cabina telefonică, învârtind între degete monedele din buzunarul halatului de molton. „Cine o fi spart geamul la cabina telefonului?”

A format numărul de acasă și nu i-a răspuns nimeni. Apelul prelung a rămas fără rezultat. „Unde o fi Mariana? O să o sun pe Marcela, soacra mea.”

- Alo! Se aude vocea Florentinei.

- Te pup, tătucule, ce faci? O întrebă el

- Bine, tati, mă uit cu mamaie la televizor.

- Ai mâncat?

- Da! Mi-a făcut mamaie plăcinte.

Apoi a intervenit bunica:

- Ce faci domnule? Nu ai liniște?

- Stau la spital și aștept să se încheie vizitele medicale pe la toate secțiile.

- Când vii acasă?

- Nu știu. Probabil săptămâna viitoare, după ce trec pe la comisie.

- Bine! Ai grijă ce faci!

- Sărut mâna!

Fisele i se mișcau cu repeziciune între degete. O sună pe cumnata lui și aceasta îi răspunse imediat:

- Salut, mister!

- Te pup. Mariana este pe acolo?

- A ieșit să cumpere ceva dulce și sucuri

- Ce faceți?

- O să ne uităm la televizor.

- Bine, noapte bună.

Mihai avea o stare de neliniște. Telefoanele de presiune primite de Leașcu îl îngrijorau mai mult decât orice altceva. Nu îl lăsau coloneii în pace nici acum! Pe ziuă mai venise unul de la Direcția cadre și personal ca să-l amenințe ca să-și retragă plângerea împotriva ministrului. A continuat plimbarea prin spital ascultând mierla. A ajuns din nou la cabina telefonică. A format numărul de acasă dar și-a dat seama după aceea că nu avea cine să-i răspundă și a închis. Fisa a căzut cu zgomot metalic, a luat-o între degete și a format numărul din nou, fără să gândească. Telefonul a făcut două apeluri și...

- Da, iubitele!

Era vocea Marianeii dar Mihai a tăcut amintindu-și că ea nu era acasă.

- Nu te juca cu mine! Am așteptat să mă suni după primul apel dar mult ți-a mai trebuit!. Cu un aer de uimire pe chip, cu reacția blocată Mihai tăcut în continuare și apoi a închis. „Ce să fac? Să mă duc acasă și s-o prind cu unul? Și ce dacă o prind? O să divorțăm... dar îmi stric dosarul de cadre și adio reactivare. Toate la vreme lor!” și-a spus. „Femeia ce-a-nșelat o dată te-nșeală și a doua oară...” erau versurile unei romanțe

vechi, ce o asculta seara la restaurant la DOI COCOȘI, când era tânăr locotenent.

A ajuns la salon. Simțea o apăsare puternică în stern și bănuia că emoțiile sunt cauza. În creștetul capului simțea pulsul și și-a pus palma pe cap așa cum o mângâia pe Florentina când era mică. Pulsul puternic din creștet îi aducea aminte de solo-ul de bas din „SATISFACTION” al lui Rolling Stones. Colegii de cameră sforăiau, sedați.

Îl încerca o stare de singurătate așa cum simțise pe vremea când dăduse examen la liceu. Tatăl nu i-a permis așa că a fugit de acasă la niște rude mai îndepărtate. I-a rugat să intervină ca să poată da examen măcar o dată. După un consiliu de familie, cu mare greu, a primit dreptul să dea examen la liceu..." dar numai o dată, după aia te duci la profesională!"...Și la înscriere și la examene a fost singur. Alegerea liceului a făcut-o sunând, în ultima zi de înscriere la licee, și întrebând câte locuri și câți candidați sunt înscriși. Când s-au afișat rezultatele era din nou singur.

Toți ceilalți, de la înscriere la examene și la afișarea rezultatelor, erau cu un părinte, un frate, un prieten... El fusese singur și același sentiment îl apăsa și acum. Singurătatea tânjea în înaltul salonului așteptând întunericul, ca un păianjen de noapte.

A stins lumina și a adormit cu greu. Visa că juca fotbal și era copil și un fundaș din echipa adversă a șutat violent, degajând o minge care l-a lovit în plex.

Lovitura în stomac l-a făcut să simtă că nu are aer, că nu mai poate respira și că își va pierde cunoștința. Aceași durere, bine cunoscută din iarna aceea, în vârful munților, la Cincu, în aplicația cu Divizia 57 tancuri. Se plânse de dureri dar comandantul nu i-a aprobat să

meargă în Șercaia, la un doctor civil. Debarcaseră de două zile exersând o acțiune de război în care inamicul lovise cu armă nucleară. În corturile neîncălzite au făcut baie cu apă rece pentru decontaminare la minus 15 grade. Au urmat două zile de geruri și hrană pe apucate. Era într-o criză de ulcer și singurul ajutor l-a primit de la un medic ce făcea armata cu termen redus.

Avea un dispozitiv realizat într-o săpunieră, cu ceva tranzistori sau alte elemente electronice, i-a căutat ceva meridiane energetice și l-a umplut de ace pentru acupunctură.

Atunci durerea l-a lăsat, pentru un timp, dar acum nu îl lăsa absolut de loc.

Simțea, ca reacție a organismului la durere, întărirea abdomenului.

Din străfundurile creierului a izbucnit expresia: „abdomen de lemn!” Un pacient a cărui boală se cronicizează ajunge un foarte bun cunoscător în urma lecturilor de specialitate.

Apoi a deschis ochii spunându-și cu groază că i-a explodat stomacul.

A deschis ochii și și-a dat seama că durerea este reală. „Abdomen de lemn”, era termenul uzitat de medici. Un gând ascuns în fundul conștiinței i-a răsunat în minte: „Îngrijește-te! Vezi că zbori pe vapori de benzină. Ai prea multe griji!”

Din tot ceea ce citise despre bolile de stomac, îi venea în minte un ulcer perforat.

Nu putea să respire decât superficial. A încercat să strige la un coleg de salon dar nu avea suflu. A întins mâna, disperat, să apese pe butonul de urgență... o dată, de două ori... Nu apărea nimeni!

„Poate butonul este defect! Mor și rămân vinovat!
Așa o fi scris?”

S-a răsucit, rostogolindu-se, ca să poată cădea din pat. Își ținea abdomenul cu mâinile și, cu disperare, l-a mușcat, de degetul mare, de la picior, pe cel cu „saturnismul”. Colegul a deschis ochii și, cu un aer zăpăcit, l-a întrebat:

- Ce ai domnule, ești somnambul? Ridică-te, dracului, de pe jos!

- Nu pot!- A șoptit, abia auzit.

- Am ulcer perforat.

Imediat și-a pierdut conștiința. Când și-a revenit era pe un scaun cu roțile ce trecea cu roțile peste îmbinările dintre plăcile de beton, din curtea spitalului. Fiecare „salt” îl simțea de parcă i-ar fi smuls măruntaiele. Secția de chirurgie era în alt pavilion. Ușile mari, de sticlă, au fost deschise de cel ce împingea căruciorul. La scări, pentru că lifturile erau blocate, tipul i-a spus:

- Ridică-te, că doar nu te-oi căra cu căruciorul pe scări.

A încercat să se ridice și să urce pe scări, așa cum i se ceruse. Durerile erau insuportabile, dar a urcat până la prima platformă, unde a simțit că nu mai poate suporta durerea dar trăgea de el! A avut puterea, cu ultimele forțe, să spună:

- Lasă-mă aici!.....

A bâiguit un „...vinovat”...cu glas slab, apoi și-a pierdut cunoștința.

Când a deschis ochii din nou, era în picioare, în spatele unui aparat de radiografie. Apoi, când și-a revenit încă o dată privea de sus la doctorii care stăteau în fața unui abdomen deschis, în care el vedea niște

intestine de un mov superb, sau mai degrabă liliachiu, așa cum sunt brândușele.

- Legați-mi mâna stângă! Legați-mi mâna!

Apoi a început să-i vadă pe doctori din alt plan. Îi vedea în oglinda unei lămpi care era aprinsă deasupra unui câmp operator.

- Pensă!... Catgut!

În afară de glasul medicilor se auzea doar sunetul sacadat și regulat al aparatului ce monitoriza bătăile inimii...dip...dip...dip...

A întredeschis ochii și a zărit un cer albastru, de octombrie, înzorzonat cu un soare strălucitor, ce îl saluta prin fereastră.

A constatat că nu era la el în salon. Patul în care era așezat era un pat foarte mare. În nas și pe brațe avea tot felul de tuburi și furtunașe ce se duceau pe perete sau într-un suport metalic, plin cu punși de soluții perfuzabile.

A trecut o umbră prin cadrul ferestrei, s-a oprit la „pomul” cu perfuzii și apoi a alunecat mai departe. În salonul în care erau numai trei paturi se auzea, de pe un aparat de monitorizare, ritmul cardiac al unui coleg de suferință, pământiu, aproape inert, străpuns, și el, de tuburi și furtunașe care intrau sau ieșeau. În celălalt pat era un om care dormea.

I s-a făcut somn... Când a crăpat ochii, soarele, acela jucăuș, se cățărara cu o stinghie mai sus, pe fereastră.

- Bună dimineața, mortule!

A deschis ochii mari și a recunoscut vocea care cerea catgut. Un tip jovial, cu părul atins de brumă pe la tâmpile, însoțit de alți doi medici și de o asistentă îl privea atent.

- Văd că n-ai murit!

- Nu domnule doctor. Ce, ați văzut drac mort? Și unde să mă îngroape? Cimitir al țiganilor nu există așa că se poate spune că suntem nemuritori!

- Cum te simți?

- Bine, dar parcă aș mânca ceva.

- I-auzi! Și ce ai vrea să mănânci, băi țigane? Îl întreabă doctorul, jumătate în glumă, jumătate curios.

Soarele de toamnă și cerul de octombrie i-au amintit ce pastramă de berbec mânca la Neluțu la Prundu, și ce vin...

- O pastramă de berbec, călduță, cu mămăligă rece și un vin negru, de buturugă.

Doctorul Ionescu s-a întors, zâmbind, către asistentă:

- Doamna asistentă, te rog ia comanda, la masa, pardon, la patul numărul 1.

Ceilalți medici au zâmbit, apoi doctorul i s-a adresat:

- Dacă după ce bei un pahar cu lapte bătut mai menții comanda, să mă bată mama dacă te mint, vei primi tot ce ai cerut!

Asistenta îl privea fix, cu o privire mirată și iscoditoare. I-a întins paharul cu lapte bătut, netezindu-i cearșaful. Atunci Mihai și-a dat seama că este gol și cu abdomenul pansat.

A băut paharul cu lăcomie, așteptând ca doctorul Ionescu să se țină de promisiune. Înghițea în sec la gândul pastramei sărate, stinsă într-un vin negru și gros.

A simțit cum o bilă de plumb îi cade în stomac și îi trage stomacul în jos. Durerea surdă era greu de suportat. Doctorul Ionescu zâmbea:

- Ia zi! Vrei pastramă de berbec cu vin negru?

Durerea îl oprea să scoată vreun sunet.

- Băi, mortule! Ți-am tăiat o jumătate de stomac și o jumătate de duoden. E neimportant pentru tine, că am practicat și o vagotomie și că la operație a fost utilizată metoda Pean Bilroth 1.

- Operatul a întors privirile spre fereastră, în timp ce medicii ieșeau din salonul de terapie intensivă. Între Mihai și geam a apărut o nălucă feminină. Durerea de stomac îl lăsase. Formele de zeiță grecească erau ascunse cu greu de halatul străveziu, în lumina soarelui. Asistenta i-a aranjat, din nou, cearșaful și, băgând mâna la operație, s-a convins că drenul este în ordine, apoi, ca din senin l-a atins pe sex. S-a simțit ca o adiere fierbinte, apoi mâna s-a retras. L-a privit, o clipă, și apoi a ieșit din salon. După câteva minute s-a întors, a injectat ceva în soluția perfuzabilă și i-a spus:

- Hai, fă nani! Ești obosit și trebuie să te întărești. Sunt de gardă diseară așa că ne mai vedem...

- Abia mai simțea disconfortul provocat de paharul cu lapte bătut. Ușa s-a deschis brusc și tovarășa locotenent de infanterie, Mihăilescu, s-a apropiat vijelios:

- N-ai crăpat?! Te-ai dus la „nebuni” să te scape prietenul acela al tău de pușcărie, nu? Mă, ai să mă nenorocești și pe mine, ce, am furat cu tine? Băi, țigan împuțit! Divorțez! Ai furat și acum vrei să mă tragi și pe mine la fund!

Mihai înlemnise! Câtă ură? Câtă furie? A simțit că i se urcă tot sângele în cap, apoi o furie aproape materială a izbucnit din toate fibrele corpului. Se spune că nu te poți ridica după o asemenea operație dar el s-a ridicat în capul oaselor, a apucat stelajul cu perfuzii și l-a aruncat în direcția ei:

- Ieși!!! Să nu te văd, cățea!

Furtunurile și tuburile i s-a smuls din corp și pomul de fier a făcut un zgomot înfiorător în cădere. A mai apucat să o vadă pe asistentă intrând și ușa închizându-se în urma Marianeii.

- Liniștește-te, leule!, i-a spus asistenta, ridicând stelajul cu perfuzii și așezându-l în aceeași poziție. După asta, a deschis o cutie metalică, și-a luat cele necesare și i-a oprit sângerarea din vene, i-a pus furtunul cu oxigen și i-a căutat o altă venă, procedând cu tandrețe și răbdare. I-a injecta iar ceva în soluția perfuzabilă și l-a privit cum adoarme.

Când s-a trezit, era o liniște acompaniată de acel dip, dip, dip, liniște care a fost întreruptă de o adiere de „Coco Chanel 5”.

Simțea o mână catifelată cum îi trezește „bărbăția”.

- Cum te simți, leule?

A zâmbit în întuneric, simțind mâna tremurătoare cum îl cheamă la joacă.

- Dacă o ții tot așa mă voi simți și mai bine.

Pacientul „cuminte”, dispăruse. Doar acel dip, dip, se auzea dar pare că făcea parte din peisajul sonor. „Zeița greacă” i-a tras cearșaful până mai jos de genunchi și și-a lăsat papucii la marginea patului. Cu genunchii sprijiniți pe marginile patului, neatingând decât partea care o interesa, după un tangaj prelung, i-a produs o ejaculare lungă și fierbinte. Când „plecase la drum” o simțise, în același timp, vibrând și pe ea. Zeița a coborât cu dexteritatea unei amazoane și a dispărut în oficiu. S-a întors cu o tăviță ovală, cu apă caldă și, ajutându-se de o bucată de tifon, l-a spălat cu meticulozitate, apoi l-a sărutat tandru pe membru...

- Gata! Acum ești ca nou, Măine pleci la „postoperator”.

Pentru câteva minute uitase și de operație, și de reactivare și de Mariana.

Dimineața, schimbul de zi al asistentei „amazoane”, l-a condus, pe picioare, la salonul postoperator.

Doctorul Ionescu a venit la vizită. A ridicat un film radiografic, mare și arăta cu degetul celor care-l însoțeau, ceva, cu atenție. L-a auzit spunând ceva de rezecție și alte cele ce le mai auzise, apoi a plecat.

Următoarea zi a avut voie să iasă și să se plimbe. A fost pe la Leașcu:

- Doctore, ce fac acum cu reactivarea?

- Băi, neuropsihiatric ești „apt combatant pace și război”, problema este la chirurgie și la interne.

„Cum era să mai fiu apt cu o jumătate de stomac și o jumătate de duoden?”

S-a întors la chirurgie și a văzut-o pe „amazoana”.

- Sărutmâna...

- Bună ziua și uită tot. Orice vei spune voi nega dar nu voi uita...

10. DOI MIRI-OFIȚERI

Următoarea zi, de dimineață a venit din nou doctorul Ionescu.

- Spune, cavaliere, cum te simți?

- Bine, domnule doctor, dar situația mea medico-militară?

După o scurtă ezitare, cu o ușoară undă de preocupare pe chip, a continuat:

- În condițiile actuale, cu o jumătate de stomac și o jumătate de duoden, din punct de vedere medical, mai pot fi declarat apt combatant?

- Sigur că da! Chirurgical spune așa: "Buba este vindecată sau nu", dar la tine se va vindeca frumos. De aici înainte, cu internistii vei avea treabă. Ei vor decide dacă ai tranzit corect, dacă tractul digestiv funcționează normal, dar și ei te pot da apt combatant. Mihai a perceput o undă de speranță. La comisie nu se mai putea prezenta decât după șase luni de la operație...

„Au trecut trei ani de când am fost dat afară, ce mai contează încă șase luni?”

A fost externat din spital cu un concediu medical pentru două săptămâni și o fișă medicală care atesta că va trebui să revină la comisie peste șase luni.

Au trecut repede cele două săptămâni de concediu medical și proaspătul operat s-a întors la muncă, la liceu.

Relațiile cu Mariana erau reci. O simțea ostilă și cu chef de scandal.

Erau câțiva ani de când se căsătoriseră și el începea să aibă părerea că nu a făcut un pas chibzuit prin căsătorie.

Ca tânăr locotenent, era un flușturistic. La prima zi după salariu avea grijă să își cumpere țigări pentru toată luna, să își achite masa la popota ofițerilor, să își cumpere abonamente de transport și să dea bani acasă, la părinți. Restul de bani îi cheltuia pe distracții sau diverse capricii. Intrase într-o perioadă în care, pe lângă citit și scris, nu avea grijă decât să se vadă cu diverse femei. Era ca o cursă contra cronometru. Nici nu mai știa câte trecuseră prin viața lui, pentru o zi sau pentru o perioadă mai mare. La vremea aceea numărul era important și nu se străduia să discearnă. Singurul criteriu era să nu o depășească pe mama la vârstă. După această perioadă tumultuoasă, într-o zi, tatăl l-a certat:

- Măi, tată, nu văd o femeie intrând de două ori în casa asta. Una vine și alta pleacă. E cazul să te aduni și să te însori.

De regulă nu prea asculta de sfaturi, dar aceste cuvinte l-au pus pe gânduri și și-a făcut o autoevaluare. „Ce criterii ar trebui să îndeplinească o femeie, care să fie conformă cerințelor mele, și să mă însor?”

Gândul îi zbura la Teodora dar ea era căsătorită. Din cauza ofului că nu a fost soția lui, dintr-o pornire puștească a ajuns să își dorească să facă sex cu 104 femei, câte zile fusese prieten cu Teodora .

Era cazul să abandoneze această idee copilărească care trăda o oarecare imaturitate. Chiar dacă nu era departe de țelul propus, începuse să cocheteze cu ideea că este aiurea și-și tot repeta:

„Eu nu sunt băiat rău. Doresc o căsnicie, doresc copii, am umblat destul! Cred că voi putea face casă bună cu orice femeie”.

Poate că nu știa cum să o caute, poate că nu avea încredere în capacitatea lui de a aprecia. Cert este că, aproape de fiecare dată, o nouă relație se sfârșea rapid în pat și Mihai reușea să dea de o altă femeie care nu avea aceleași dorințe cu el dar Idealul Lui Filemon și Baucis era viu.

Într-o zi, tatăl i-a spus că îl roagă să fie acasă a doua zi, că urma să cunoască pe cineva. Nu a întrebat dar a doua zi după amiază era acasă adăpostit sub un zâmbet discret al gândului „acum mă însoară babele, în căsătorii aranjate”. A văzut o femeie frumoasă, apetisantă, care stătea de vorbă cu cel bătrân, la masă, cam matură....

S-au făcut prezentările și Mihai a rămas acolo participând la o discuție fără un subiect anume. Dacă în faza inițială vânătorul din el mărise pupilele spre finalul întrevederii, când realizase că femeia era mai în vârstă ca el, a înțeles că aceea era mama unei fete pe care doamna ar fi vrut să o căsătorească.

Potențialul ginere era chiar curios cum ar arăta o fată pe care mama ei vrea să o mărite. „Cine știe ce urâtă, sau ciudată, o fi și aia! Dar să o vedem!” Apoi, ca să acorde o șansă fetei își spuse că și el era în aceeași găleată.

A primit numărul de telefon și a doua zi a telefonat și i-a dat întâlnire. Domnișoara a întârziat, nepermis de mult, dar a așteptat-o, cu încă un sfert de oră, în plus, peste „sfertul academic”. Era îmbrăcat în uniformă știind că femeile sunt orbite de luciarea nasturilor de la tunică, când a văzut apropiindu-se de el, cu

semnalmentele știute, o elevă de școală de ofițeri. S-au plimbat, au fost la o cofetărie, și-au spus banalități, despre viața de militar, despre filme. Mihai ar fi vrut să pornească atacul obișnuit ce avea să ducă o altă femeie în pat, strategie care dădea roade, fără greș, de fiecare dată. I s-a părut interesant faptul că lumea se uita după ei pe stradă. Era ciudat și rar să vezi un cuplu de militari. Amândoi erau înalți, bruneți, cu ținută dreaptă și tineri. Mihai a abandonat atacul sau l-a lăsat pe altă dată.

S-au mai întâlnit de câteva ori atunci când venea ea de la școală, de la Făgăraș. Atracție fizică exista, vorba populară, „sita nouă”, de ce nu ar fi încercat să facă și sex? După câteva zile s-a petrecut și evenimentul. Surpriza a fost teribilă să constate că fusese fecioară, era a doua oară în viață când făcea dragoste cu o fecioară. Poate că acesta a fost argumentul determinant în a decide să se căsătorească cu ea. Bărbații au tot felul de ciudățenii... Mai toate femeile cu care trecea de „prima dată” se simțeau obligate să declare, uneori cu lacrimi: ”Știi, tu ești al doilea bărbat din viața mea! Primul m-a luat cu japca, m-a forțat!” și de fiecare dată, cu un aer șugubăț el își spunea în gând: „Măi să fie. Ce baftă am! Al treilea, al patrulea nu, ci doar al doilea!”

După scurt timp au pornit discuțiile pentru oficializarea acestei relații. „Eu pot face casă bună cu orice femeie. Nu sunt bețiv, nu sunt scandalagiu, nu sunt violent, de hoinăreală m-am cam săturat, așa că... așa cum zicea tata, e bine să mă adun de pe drumuri.” Masa de nuntă a făcut-o la Restaurantul Militar București. Febra pregătirilor le acapara aproape tot timpul.

La ofițerul stării civile s-au prezentat, amândoi, în ținută militară, de ceremonie. Doi tineri ce urmau să-și unească destinele, îmbrăcați în uniforme bleumarin, cu eghileți aurii și stilete placate cu aur, înconjurați de o mulțime de ofițeri tineri, fete și băieți, toți îmbrăcați în haine kaki sau albastre, așteptau oficierea.

Nușa, o prietenă, și fostă colegă de a ei, ofițer de miliție, a oprit circulația pe strada primăriei:

- Ce mă-sa pe gheață, se mărită o femeie ofițer!

Atmosfera era plină de veselie.

Au spus „da” și au coborât treptele primăriei, pe sub o boltă de flori purtate de ofițeri tineri. Tabloul era superb. Seara a fost masa tradițională, la restaurant, evident la Restaurantul Militar București.

Invitații făcuseră multe, dar așteptau să vină circa 60 de persoane. El era îngrijorat dar ea se bucura pe deplin de ziua aceea. Oare ce mireasă nu este bucuroasă de eveniment? Îngrijorarea lui era din cauza faptului că ora era destul de târzie și invitați nu prea erau prezenți, dintre cei ce confirmaseră prezența. Numărul minim de tacâmuri fusese achitat și conta pe ceva bani ce aveau să îi primească drept dar de nuntă, să achite datoriile acumulate cu ocazia nunții.

Pe la ora 22 au început să curgă invitați, dar alții decât cei pe care contau. Se ajunsese la situația că nu mai erau mese și nici scaune suficiente. Mihai, a coborât în sala mare și, cu jenă, a rugat pe unii dintre consumatori să le cedeze mesele și scaunele. Au zâmbit dar au achitat nota și au plecat. Mihai nu băuse nimic toată noaptea, doar o gură de șampanie. El trebuia să se asigure că invitații au tot timpul, tot ce le trebuie. Ospătarii începuseră să se lase pe tânjeală, așa că a stat de vorbă

cu șeful lor, reproșându-i că servitul la masă are disfuncții.

- Ce domnule, crezi că ești la tine la cazarmă?

Răspunsul i s-a părut insolent și, cu toate că nu era un tip care sare la bătaie imediat, l-a lovit puternic, cu capul în față.

I-a luat ancărul de pe mână, a convocat toți ospătarii și le-a spus:

- Este restaurant militar, eu sunt militar, voi veți executa ordinele mele, altfel o luați pe urma lui.

Tipul lovit stătea într-un colț, cu gura și nasul umflate, ținându-și un prosop cu gheață, să se dezumfle.

Lucrurile au decurs corect, până dimineața. Ospătarii îl priveau, și el, din capul mesei, de lângă miresă, făcea doar semne din cap și din mână.

Totul s-a încheiat cu bine. Nu au rămas datori dar nici nu au ieșit cu un câștig prea mare. Coborau scările de la restaurant, spre bulevard. De sus, din capul scărilor, și până jos, unde aștepta un taxi, Mihai a golit o sticlă întreagă cu vin. Îi era sete, dar și pentru faptul că totul se încheiase cu bine.

11. CE, PARTIDUL A AJUNS OBIALA SOLDATULUI?

„Ar fi putut fi o căsnicie normală, dar uite că nu era. Ce am greșit? Bunicul meu fusese însurat de trei ori, motivele le știam. După ce a murit bunica, sau mai bine zis mama, pentru că am fost înfiat de bunici, bunicul a urmat îndemnul de pe patul de spital al bunicii:

- Ioane, înșiră câte femei vrei, dar fă-l mare și pe ăsta!

Tata fusese însurat de patru ori. Prima nevestă, mama, a fost o iubire fulgerătoare și... așa m-am născut eu. Tata era pasionat de jocuri de noroc, îi plăcea să bea, nici cu femeile nu stătea prea rău. Mama, dansatoare în ansamblul Cărbuș, avea o fire mai boemă dar avea carte puțină. A fost vrăjtită de galanteria și poeziile tatei. S-au despărțit rapid, eu am fost înfiat de bunici și am devenit frate cu tata și cu unchiul meu.

Să fie oare un destin ca bărbații din acest neam să aibă multe neveste? Poate că eu voi reuși să rup tradiția”.

La liceu lucrurile erau liniștite. Rutina zilnică, ședințele de cenaclu. Mihai avea încă nostalgia cenaclurilor de la Prundu. În acea vreme, sub influența Cenaclului Flacăra, mai peste tot apăruseră, mimetic, forme de manifestare asemănătoare, dar pe plan local. La Prundu, pe lângă muzică, poezie și invitați din sală,

ca o tușă aparte, era faptul că între membri ai cinaclului era un profesor de sport, desenator talentat, care făcea cronică de cenaclu prin caricaturi, ce erau ulterior expuse la un panou din sală de la Căminul Cultural. Tot la Prundu fusese Mihai fost și viceprimar. Era în plină campanie de recoltare la porumb. La IAS trebuiau să vină militari la muncile agricole. Comandanții de detașamente, dintr-o divizie de tancuri din București, care îl cunoscuseră ca economist de fermă la ferma Porumbița, aveau frisoane când auzeau că vor merge la munci agricole la Prundu. Toți se fereau de fermele Porumbița și Lacul Rău, ferme la care lucrase el. Când s-a prezentat coloana de transport în fermă, cu camioanele etanșate pentru transport grâu și orz, a verificat cu meticulozitate fiecare camion în parte și, totodată, a pretins să contrasemneze fiecare foaie de parcurs, pe baza căreia se calculau consumurile de carburanți la camioane. Știind la câte șmecherii se dedau militarii, Mihai și-a pus om la cântar la fermă, dar și la baza de recepție. Militarii obișnuiau să mai vândă grâu, pe drum, la fiecare transport. Pentru fiecare camion care ajungea la baza de recepție, câte un cadru militar contrasemna realitatea cântăririi la destinație. În fiecare dimineață, înainte de a se intra în lan, Mihai compara cantitățile consemnate la plecare cu cele consemnate la sosire. Nu a iertat nici un kilogram diferență. Foile de parcurs le calcula în paralel cu cei de la armată, conform normativelor militare de consum. Toate diferențele în minus la cereale și cele în plus la consumul de carburanți le scădea din plata datorată. Asta era cauza pentru care, auzind că vor veni la el la fermă, militarii erau îngroziți. Și toată această atitudine era un fel de contrareacție sau să-i zicem răzbunare, la modul cum

procedase armata cu el sau poate că așa era zidit. Acum nu mai era la fermă, dar în calitate de viceprimar putea să-i controleze pe toți, inclusiv pe militari.

În ziua aceea, în Primărie nu era nimeni în afară de el, viceprimarul. Era campanie de recoltare la porumb. Cârciumile erau închise din ordinul partidului, iar el, cu o scrumieră plină cu vârf de mucuri de țigări, își bătea capul cu probleme de sat: lemne pentru foc pentru oameni, bani de salarii la profesori, realizarea planului de cote, la ouă și alte produse. Și-a mai pus de o cafea și aștepta, în fața reșoului, să fiarbă. A auzit o bătaie în ușă.

„Cine dracului o fi? Cine știe ce babă năucă și-a adus aminte că nu a depus cerere pentru lemne!”

Ușa s-a deschis și în cadrul ușii a apărut un colonel de infanterie. Mihai l-a privit scurt, evaluând materialul hainelor purtate și și-a dat seama că are hainele confecționate la un atelier pentru generali, deci era om cu funcție mare.

- Bună ziua, aș dori să vorbesc cu vicele.

Mihai a simțit că ia foc! EL era puterea locală dar colonelul cine era? „De ce nu s-a prezentat? Nu știa nici măcar atât că armata este subordonată puterii de partid?”

- Tovarășe colonel, vă rog să ieșiți din încăpere, bateți la ușă, așteptați să fiți invitat și abia apoi vă prezentați. Sau poate s-au schimbat regulamentele... Ce dracu, a ajuns partidul obiala soldatului?

- Colonelul a roșit de furie dar s-a executat. A bătut iar la ușă. Mihai și-a pus cafeaua în ceașcă, a aruncat chiștoacele la gunoi și s-a așezat pe scaun, la birou. A auzit o nouă bătaie în ușă.

- Intră! a strigat el, amenințător.

Colonelul a intrat, a închis ușa, și-a scos șapca și, în poziție de drepți, s-a prezentat:

- Tovarășe viceprimar, sunt colonelul Odă, din partea secției militare a comitetului central, vă rog să-mi permiteți să raportez.

Viceprimarul nu i-a permis, în schimb i-a cerut actele și ordinul de serviciu cu un aer autoritar, a examinat legitimația militară și ordinul de serviciu...

- Acum, spuneți scopul și durata misiunii!

- Tovarășul Mihăilescu, fost ofițer activ, a depus un memoriu la congresul al XIII-lea al partidului, cerând reexaminarea poziției sale militare.

- Și ce să faci? Era dreptul lui, nu?- a răspuns Mihai, curios să vadă ce reacție va avea când va afla că el este cel despre care voia relații.

- Am venit să iau legătura cu organele locale să obțin note de relații despre viața și activitatea tovarășului, ca să pot să fac un raport.

- Ce vă faceți, tovarășe colonel, dacă EU sunt Mihăilescu acela?

A urmat o clipă de uluială din partea colonelului... Apoi după câteva secunde, cu o voce cam agresivă:

- Dacă dumneavoastră sunteți, mă întreb cine v-a ridicat sancțiunea de partid?!

- Eram secretar de partid, la fermă și, statutar, am pus în discuție ridicarea sancțiunii, după un an, și mi s-a ridicat! În altă ordine de idei, instrucțiunile CC al PCR, interzic celor implicați să dea note de relații despre ei înșiși. Mergeți la Județeană de partid, la Comitetul Educației Socialiste și Culturii, la ziar, la Steagul Roșu și cereți relații despre mine.

I-a ștampilat ordinul de serviciu, la venire și la plecare, i l-a semnat și a încheiat discuția, scurt:

- Sunteți liber, tovarășe colonel!

- Să trăiți, tovarășe viceprimar!

S-a întors regulamentar și a ieșit, ca un soldat disciplinat și a plecat.

Mihai a sunat-o pe Mariana, spunându-i că rămâne la liceu, că are ședință de cenaclu.

Doamna Ralea, profesoara de limbă română, care coordona activitatea de cenaclu, era în fierbere. Peste zi, a venit de câteva ori la Mihai la birou, să fie sigură că va participa.

- Domnule Mihăilescu, nu mă lăsa, contez pe dumneata! Știu că, oricând, ai pregătit câte ceva, hai să facem o figură bună. Vine și un tip de la radio...

- Da, doamnă, nu vă faceți griji, că o rezolvăm.

Profesoara, vădit emoționată, a condus ședința de cenaclu destul de bine. "Tipul de la radio" i-a cerut lui Mihai să vină a doua zi să facă niște imprimări.

- De ce nu? Dar vă rog, vorbiți cu doamna directoare!

Directoarea, și ea emoționată, a intervenit prompt:

- Sigur, domnule Mihăilescu, nu e nici o problemă, mergeți! E o mare onoare pentru cenaclul liceului nostru...

Pe la ora opt și jumătate s-a încheiat ședința. Elevii și profesorii care au participat, au plecat la casele lor. El a intrat în birou să fumeze o țigare, în liniște. Nu avea nici un chef să meargă acasă dar... trebuia. A stins țigarea fumată pe jumătate. A auzit deschizându-se ușa de la WC-ul din hol și apoi închizându-se, apoi a auzit o bătaie, discretă, în ușă.

- Da, intră! - a spus, mirat, neștiind cine ar putea fi la ora aceea, portarul, poate.

Mina a intrat pe ușă rostind tremurat:

- Bună seara, domnul Mihai, nu mergeți spre casă?

- Ba da, dar de ce întrebi?

- Eu locuiesc la capătul cartierului Drumul Taberei și v-aș ruga să mă luați și pe mine cu dumneavoastră... Știu că locuim în același cartier.

Ce situație penibilă. Dacă ar fi îndemnat-o să îl aștepte după colț, ca să evite eventualele bârfele, ar fi dat impresia de complicitate la această manevră, evidentă, de apropiere. Dacă ar fi refuzat-o, pretextând că are alt drum, poate că era mai bine dar ar fi părut un gest necavaleresc. Chiar intenționa să o refuze? Putea păstra controlul într-o asemenea situație? Se simțea prost dar percepea evenimentul și ca pe o provocare. În fond, de ce nu ar fi plecat cu ea în văzul lumii? Era mai riscant să se ascundă decât să plece împreună, la vedere. Locuiau în aceeași zonă, nu erau niște necunoscuți și totul era la vedere.

Tăcerea lui se prelungea nepermis de mult:

- Dar de unde știi tu unde locuiesc?

- Cine este interesat, află!

- Sigur! De ce, nu?

A încuiat ușa la birou și a ieșit din școală, ea înaintea, el imediat în spatele ei.

Mașina era parcată sub fereastră. Singurii care îi puteau vedea erau: portarul de la liceu și milițianul de la ambasadă. A urcat și i-a deschis ușa, din interior. Mina s-a așezat încercând inutil să-și acopere genunchii dezveliți până foarte sus...

Au pornit, făcând un ocol pe la Gara de Nord. Dorea să fie drumul mai lung? Tăcea și el, tăcea și ea.

Mihai a aranjat oglinda retrovizoare să o poată vedea mai bine. Era o fată frumoasă, cu un chip plăcut, încadrat de un păr negru și ondulat. Ochii, mari și verzi, îl priveau insistent, din rama oglinzii. El a evitat privirea aceea provocatoare, care avea atâtea întrebări și atâtea așteptări ce căutau răspunsuri.

- În ce zonă stai?

- La „buclă”, imediat după curba de la stația de autobuz.

- Tu știi că sunt țigan?

Ea, ușor uimită a tăcut îndelung apoi l-a privit plină de interes.

- Cu atât mai mult...

Mihai a redus viteza și a simțit-o pe Mina respirând precipitat. Se însera și mașinile începeau să-și aprindă farurile. Luminile de pe stradă s-au aprins, parcă speriate.

- Aici! Oprește aici!

A frânat. Mina aștepta să se întâmple ceva.

- La revedere, Mina, i-a spus el, cu glas moale.

Ea i-a pus palma pe picior, s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz, la marginea gurii.

- Mulțumesc, Mihai! Ești teribil!

L-a mai privit o dată, a coborât și, în mers, a mai întors încă o dată capul, făcându-i cu mâna. Mihai a rămas cu motorul oprit, privind femeia aceea tânără, ce mai avea puțin timp până avea să-și susțină examenul de bacalaureat și care acum, sub ochii lui, se pierdea în înserare, printre siluetele de pe trotuar.

A ajuns repede acasă. Se așezaseră în pat, el cu Mariana, și Mihai a încercat o apropiere fizică. După o oarecare ezitare, ea s-a mai opus și el a încercat să o

întoarce cu spatele. Ea a strigat, l-a bruscat și l-a îndepărtat strigând:

- Ce, crezi că sunt una din curvele tale?

S-au întors cu spatele unul la altul și au adormit.

Dimineață s-au trezit cam în același timp. Ea, cu același aer răstit de cu seară, l-a luat la întrebări;

- Ce ai? De ce te-ai sculat așa devreme?

- Merg la radio, pentru înregistrări.

- Ce înregistrări?

- Recit poezii proprii.

- Bine, măi... Eminescule! De ce să nu aibă și țigani un Eminescu al lor?

12. PERICLE, ANASTASIA ȘI GEORGE SAND

Mariana se grăbea să plece și Mihai a rugat-o să mai aștepte puțin că o va duce el până la serviciu, cu mașina.

Descumpănită, ea i-a răspuns:

- Până te îmbraci tu... Lasă-mă, că mă grăbesc.

Și-a pus șapca și a dispărut pe ușă.

El simțea în aer o provocare, o neliniște, un semn de întrebare.... S-a îmbrăcat, în fugă, și a fugit prin spațiul verde din spatele blocului, spre stația de autobuz, scurtând drumul.

În stație era multă lume. Mariana stătea sprijinită de stâlpul care afișa tăblița care arăta stația. A oprit un autobuz dar ea nu a urcat. A mai venit unul și imediat ce s-a deschis ușa, de pe scară, un ofițer tânăr a scos mâna afară:

- Mariana!!!

Ea a urcat lângă el și, mergând spre mijlocul autobuzului, a sărutat-o pe obraz, în timp ce ea îi aranja șapca pe cap.

Mihai s-a întors în casă. Nu știa dacă este gelos sau sentimentul de „stăpânitorul femeii” are de suferit, cert e că țiganul din el clocotea.

La fel a suferit și când a văzut-o pe Teodora, la bal la liceu, când se săruta cu Neluțu. O iubise enorm pe

Dora dar... nu a fost să fie. S-a măritat cu altul după ce, în mai multe rânduri, o văzuse cu alți băieți: unul masiv, George, altul, înalt și spelb, cu păr cânepiu, Viorel...

„Măcar Teodora nu a fost a mea niciodată!”

S-a așezat și a scris, la prima mână, o poezie pentru Teodora, pe care a numit-o „Noaptea de înviere”, pe care o încheia cu versurile...”dac-ai murit, tot vino! Este noaptea de-nviere.”

Și-a luat poeziile selecționate pentru lectură și înregistrare și a plecat la radio.

O doamnă trecută de prima tinerețe, îmbrăcată la „foi și taior”, cu părul strâns într-un coc lipit pe cap, l-a primit în holul instituției, apoi vorbindu-i printre buzele, parcă desenate cu sapa, și măzgălite cu un roșu strident, spuse:

- Materialele, vă rog!

Mihai a întins poeziile, ea le-a pus într-o mapă neagră și l-a invitat să o urmeze. Au intrat într-o încăpere mică a cărei ușă dădea spre o ușă mare, capitonată, deasupra căreia trona o lampă mare. S-au așezat la o masă cu patru scaune, mobilier fără personalitate, descompletat parcă dintr-o sală de consiliu, și doamna cu coc, cu un pix roșu, a început să taie și să facă adnotări... Din poezia „noaptea de înviere” nu rămăsese aproape nimic, nici măcar titlul.

- Ce faceți, tovarășa redactor?

- Corecturi și ajustări, iar asta, cu noaptea de înviere, cred că ar trebui scoasă de tot.

Mihai s-a uitat la resturile însângerate ale poemelor sale și nu-i venea să creadă ce masacru se comitea. Activista i-a arătat ușa capitonată, i-a întins foile măzgălite și i-a spus:

- Citiți în ordinea numerotării, nu vă grăbiți și citiți numai ce nu este tăiat. Aș vrea să avem cât mai puține tăieturi.

El a mai privit odată măcelul și sângele i-a năvălit în cap și în ochi. A mai privit odată masacrul și i-a strigat:

- Imprimă, tu!

Și-a luat foile și a plecat la școală.

A intrat în birou și Larisa îl privea cu interes:

- Așa arată unul care a înregistrat la radio? Când te dă pe post?

- I-am dat dracului, cu radioul lor cu tot!

- Ce, mă?

- Așa cum ai auzit! O țoapă de activistă a intrat cu pixul roșu în poeziile mele, ca Ion cu coasa în lan. A vrut să taie aproape tot și dorea să fiu și mulțumit. Am dat-o încolo, mi-am luat jucăriile și am plecat

- Era un pas spre afirmare! Arta cere sacrificii și compromisuri, dacă vrei să ajungi să fi cunoscut și respectat.

- Lari, te rog, fără miștouri!

- Nu glumesc. Ai ratat o ocazie imensă. Ații nu au această ocazie niciodată.

Ușa s-a deschis pe jumătate și Lucian, tâmplarul, a băgat capul pe jumătate:

- Șefu, vă caută directoarea!

- Ce-ai mai făcut, Lucică? Dacă îmi spune încă odată că ai băut, te rad!

- Nu, șefu! Am trecut la adventiști, spuse el râzând.

Mihai, cu revolta împotriva activistei, purtată încă pe chip, a intrat la directoare în birou.

- Sărutmâna, doamnă! M-ați chemat?

- Domnule Mihăilescu, vă rog să mergeți la 12 B și la 12C să țineți locul profesorilor. Dânșii sunt plecați la inspectorat, la instructaj, pentru bacalaureat. Strângeți copiii în sala de lectură de la bibliotecă și spuneți-le... povești de-ale dumneavoastră. Am auzit multe lucruri bune despre ce le spuneți la copii și despre cât de captivați sunt.

El a privit-o întrebător, cu teama că afirmația era, de fapt, o critică subțire.

- Chiar așa! Copiii vă plac. Haideți, mergeți la ore și vorbim despre asta altă dată.

Am venit la birou și Larisa m-a întrebat:

- Tot Lucian?

- Nu! Directoarea vrea să țin orele la 12B și la 12C

- Aha! Lasă că-mi spune fiul meu ce ore ai făcut și... vezi ce faci cu fâța aia!

Mihai a luat cataloagele și a trimes elevul de serviciu să anunțe 12B și 12C să vină la sala de lectură, lângă bibliotecă.

A sunat de intrare la cursuri. Doamna Bucur, bibliotecara, băgase copiii în sală și îl aștepta.

- Bună ziua, copii!

Copiii celor două clase reunite, cu zâmbete pe figuri, din care unele îi erau cunoscute, au răspuns într-un cor tărăgănat:

- Buună ziuuuu!

- Ce temă doriți să abordăm în discuția de astăzi?

Mina se aștepta la această întrebare și a răspuns imediat, înainte ca vreunul dintre băieți să rostească vreun sunet:

- Despre iubirea dintre un bărbat și o femeie.

S-a făcut o liniște deplină. Curiozitatea se așternuse pe chipurile copiilor, între ei fiind aproape de

notorietate înclinația Minei spre Mihai. El a început să se plimbe, cu pași mari, încercând să-și organizeze gândurile și să poată vorbi cursiv.

- Iubirea, din punct de vedere istoric, așa cum o percep oamenii, ca fiind relația între sexele opuse, poate fi localizată, ca apariție, cam în secolul luminilor, dar nu se poate trage o linie clară de demarcație.

În epoca primitivă, femeia, lată în șolduri, și mai puțin înzestrată cu masă musculară, aparținea, fizic, celui cu forța mai mare. Ea era considerată o bucată de carne, care satisfăcea sexual omul peșterii și care dădea naștere de noi progenituri pentru supraviețuirea tribului. Bărbatul avea rolul de a aduce hrana pentru femeia care era proprietatea lui și pentru copiii lui. Acestor necesități instinctuale nu le putem aplica titlatura de „dragoste”. Cei mai slabi, fizic, probabil că nu se împerecheau. Lipsa forței fizice a determinat dezvoltarea altor abilități și astfel, intelectual, o parte dintre bărbații din acea epocă, s-a dezvoltat intelectual, căutând soluții pentru a compensa lipsa forței fizice, atât pentru vânătoare cât și pentru împerechere. Chiar dacă, în ansamblul lor, femeile erau considerate o cireadă de vite, greu de întreținut, ele asigurau perpetuarea tribului.

Amorul animalic, nu împerecherea, a apărut atunci când primul bărbat a oferit un colier de oase sau de scoici primei femei. Pe fondul atracției sexuale, în timp, imaginația suprapusă instinctului, a dus, în evoluție, la o rafinare a modalităților de a atrage femela, care devenea femeie. Evoluția acestor relații a fost diferită, în funcție de zona geografică și condițiile climaterice.

În Tahiti, ca semn de bun venit, femeile ofereau străinilor, flori, fructe dar și posibilitatea unui act sexual,

neforțat, oferit cu candoare, ca un dar al pământului acela. Ca o ironie a sorții, coloniștii au adus, la schimb, alcoolismul și sifilisul.

În lumea antică, uneori, femeile au fost sacralizate, fiindu-le atribuite, calități de zeitate. Acest statut a dus la situația, în care, de iubirea pur fizică a „zeiței” au beneficiat toți membrii colectivității, iar copiii rezultați erau ai tuturor. Expresia „pater incertus” a avut cea mai mare acoperire.

Copiii rămăseseră cu gura căscată, ascultau nemișcați și fără nicio șoaptă, să le continui povestea.

Apoi am trecut rapid peste viața curtezanelor oprindu-mă, pentru câteva minute, asupra relației dintre Pericle, bărbat superior, și Anastasia, o curtezană inteligentă, menționând că ar fi fost posibil ca în acea perioadă să apară primii germeni a ceea ce, mai târziu, avea să se numească iubire.

Apariția instituției căsătoriei, în Imperiul Roman, nu a fost un impediment în comportarea desfrânată, atât a bărbaților, cât și a femeilor...

Mihai privea pe geam și ciripitul vrăbiilor îl făcea să se reflecteze că acum, probabil, ele scoteau o a doua serie de pui.

Iubirea la barbari nu prea i-a atras pe copii așa că, a trecut, aproape brusc, la a vorbi despre amorul la curte.

Amorul cavaleresc a determinat apariția motivelor eroice, a acțiunilor frumoase, a gândurilor minunate. Romanele apărute, cu duiumul, în epocă, cu povestiri siropoase despre iubiri interzise și romantice aveau să împingă multe femei în brațele adulterului. Lancelot cu Genevieve, Tristan cu Izolda, Francesca da Rimini cu

Paolo Malatesta, erau povești de dragoste ce se înfiripau în modele.

Apoi a trecut la romantism și la timpurile moderne subliniind apariția în literatură a femeii neînțelese, datorită lui George Sand.

A privit discret cu un ochi la ceas și s-a gândit că mai erau câteva minute și ora se încheia.

A trecut fugitiv peste extremul orient cu toate că India, din punctul acesta de vedere, era un subiect spumos. Poate că India va fi un subiect pentru o altă ocazie.

A mai povestit câte ceva despre iubirea samurailor, nedeclarată public, despre gheișe, a marcat relațiile eschimoșilor și a încheiat vorbindu-le despre preceptele bisericesti și despre crearea și consolidarea familiei prin căsătoria care presupunea monogamie și fidelitate. A sunat clopoțelul și copiii nu se îndurau să se ridice.

13. CURIOSITĂȚI FEMININE

Doamna Bucur a fost tot timpul în sală dar prezența ei nu s-a simțit în niciun fel. Era ca o elevă, alături de ceilalți copii.

A intrat directoarea. Copiii s-au ridicat în picioare și ea i-a îndemnat să ia loc.

- Știu că a sunat de recreație și abia așteptați să ieșiți.

Din „turma” aceea tânără s-a auzit un „NUUUU!”, prelung.

- Știu că domnul Mihăilescu vă spune povești frumoase dar acum am de făcut câteva precizări pentru desfășurarea programului de bacalaureat.

Mihai a cerut permisiunea să iasă și a închis ușa, cu grijă, în urma lui, urmărit de ochii câtorva dintre elevii claselor terminale.

Așteptarea îl adusese la situația în care se comporta ca un soldat sau ca un pușcăriaș care tăia zilele din calendar, așteptând împlinirea celor șase luni, care aveau să îl apropie, sau nu, de împlinirea dorinței de a reîmbrăca haina militară.

Într-o zi a venit directoarea la în birou la contabilitate și i s-a adresat, nervoasă:

- Domnule Mihăilescu, de mâine de dimineață, sunteți detașat la controlul financiar intern, la centrală.

Apoi, aparent fără legătură cu subiectul, a continuat:

- Asta este soarta liceelor industriale, să fie la cheremul diverselor centrale, din diverse ministere. Nu poți conta pe un om că pac!, îl detașează centrala.

Mihai a tăcut. Ce era să spună? Poate că schimbarea activității avea să îl facă să simtă mai puțin intens greutatea trecerii timpului. Poate că Mina va uita de existența lui...

Mariana nu era încântată deloc. El decisese să nu mai meargă cu mașina la serviciu, decât în situații de mare nevoie din cauza raționalizării benzinei. Distanța din Drumul Taberei până la Gara de Est era de aproape douăzeci de kilometri, așa că mergea cu transportul în comun.

Dimineața, când pleca la serviciu, întâlnea oameni care alergau spre gară, așa cum el alerga, ca pe vremuri spre o altă gară. Viață de navetiști!

Pe vremea aceea, aproape în fiecare zi, îl vedea pe Neluțu, bărbatul Teodorei, că alerga spre același tren cu el. Nu era sigur că îl cunoștea sau că îl mai ținea minte. El mergea cu același tren cu Mihai și cobora cu o stație înaintea lui. Seara, el era în tren și îl vedea la peron, cum urca și el.

În vremea când lucra la IAS, și el lucra pe aceeași rută. Se întâlneau în autobuzul de transport interurban.

Acum îl vedea dimineața, din nou, pe același trasee cu el, coborând la aceeași stație. El mergea la gară, Mihai mergea, pe jos, spre serviciu, încă câteva sute de metri.

Ce ciudat i se părea! Drumurile lor s-au intersectat mai mereu. Era elev în școala militară și făcea practică la un regiment, la Timișoara. La același regiment el își

satisfăcea stagiul militar, obligatoriu, ca militar în termen. Dormitoarele lor erau despărțite doar de un perete. Într-o sâmbătă, când Mihai se pregătea să iasă în oraș în învoire, a văzut-o pe Teodora la poarta regimentului. O clipă a avut o speranță, dar venise la el, la soțul ei. Ea nu l-a văzut dar nici el nu i-a adresat nicio vorbă. Așa este viața! Uneori are niște ciudățenii pe care nu le înțelegi. Totuși, înainte de a se însura cu Mariana, a mai sunat-o odată pe Teodora:

- Sărut mâna!

- Bună!

- Te-am mai sunat încă odată să îți spun că vreau să mă însor.

Liniștea de pe rețelele de telefonie era întreruptă doar de niște interferențe.

- Casă de piatră!, i-a spus, cu voce forțat veselă, după o tăcere prelungă.

Și ce dorea să-i răspundă? Să-i spună că îl lasă pe acela și că îl ia pe el? Poate că ar fi făcut-o dacă l-ar fi iubit cu adevărat. Poate că a fost educată să rămână lângă bărbatul ei, orice s-ar fi întâmplat. Poate că dorea ca tatăl copilului ei să fie alături de copil.

Și-a amintit că tatăl lui, undeva într-o gară, a rostit, la plecarea ei, pe o scară de tren niște cuvinte pline de speranță și năduf:

- Și totuși vei fi nevasta lui!

Vorbe de părinte necăjit, care și-ar fi dorit ca fiul lui, unicul său fiu, să se însoare cu fata pe care o iubea din copilărie.

În vremea aceea publica poezii și proze prin tot felul de reviste de prin țară, de pe la Timișoara, Oradea, Iași, Brașov, Cluj.

La o revistă din Oradea, cu un nume frumos, „Țara visurilor noastre”, trimesese o proză care se numea „Then Years after”, adică după zece ani. Imaginase o revedere cu ea, fiecare după un mariaj eșuat, fiecare cu câte o fetiță de mână. Ei, vise de puști!

La centrală, l-a primit contabilul șef, unul Nicolaiciuc, și i-a spus că avea mare nevoie de el dar, pentru început, să lucreze ca ajutor al șefului de birou contabilitate.

În birou lucrau douăzeci de fete și, singurul bărbat, șeful. Mihai a primit un birou, în spatele încăperii. Nu i s-a repartizat nicio lucrare anume. Fetele lucrau fiecare felia ei, necunoscând altă secțiune, iar el lucra ca joker, pentru înlocuirea lor atunci când nu erau prezente sau punea umărul la câte o lucrare întârziată... Mai avea, ca sarcină, întocmirea și verificarea de „carte mare”, o chestie contabilă, necesară ca instrument de verificare, analiză și raportări.

Era interesant să ai tot timpul sub ochi douăzeci de femei de vârste și situații sociale diferite: o băbuță, în prag de pensie, doamna Sărățeanu, veșnic pusă pe glume, o doamnă ce-și iubea cățelul la nebunie, o alta care avea un amant ofițer de pompieri, cu care se vedea aproape zilnic... Numai Nuți nu era căsătorită. Veșnica lui dorință de a observa și a asculta era pe cale să fie satisfăcută pe deplin. Dacă nu ar fi știut că Nuțica are și doi copii, la cele circa patruzeci de kilograme ale ei, ar fi crezut că este o elevă de gimnaziu. Pentru că a fost mereu un bun ascultător, și, de regulă, bărbații sunt confidenți de încredere, a devenit depozitarul secretelor celor douăzeci de femei, dar și sfătuitorul acestora.

Era alături de ele: îngrijorată că nu i-a venit ciclul, geloasă pe amant, supărată că a bătut-o soțul, temătoare

pentru sănătatea unui părinte bătrân și bolnav. Toate aceste probleme ale lor îl ajutau să mai uite din problemele lui.

Atitudinea inflexibilă și din ce în ce mai distantă a Marianei îl oprea să mai facă pași spre o apropiere fizică. Eschivele, mai mult sau mai puțin delicate, refuzurile directe, însoțite de cuvinte cazone, îi tăiau dorința de apropiere. Sau poate își căuta scuze?

Ajunsesse la nivelul la care, într-o noapte, ca atunci când era militar în termen, să aibă un vis erotic încheiat cu o ejaculare tumultuoasă. Ce senzație neplăcută! Atunci, în toiul nopții, s-a strecurat, tiptil, din pat și și-a spălat pijamaua.

El era conștient și că nici nu a fost vreodată un bărbat frumos, ba chiar, se putea spune, nici comun. Urâtenia lui nu era evidentă, dar vaga asimetrie a ochilor, o deviație de sept nazal și buza superioară cam subțire, puteau duce la gândul că tipul ara cam urâțel. Complexul acesta l-a avut de mic, dublat de timiditate, așa că a trebuit să compenseze prin atitudine și discurs.

Într-o zi, amanta pompierului, Mica, l-a surprins cu o întrebare:

- Domnul Mihai, îți mai amintești cum a fost când te-ai culcat cu prima femeie din viață?

L-a șocat întrebarea, a stat puțin să-și revină din uluială și i-a răspuns:

- E important să știi chestii așa intime despre mine?

- Pe toți bărbații cu care am făcut sex i-am întreat, și toți mi-au răspuns.

- Să înțeleg că asta ar fi o propunere?

- A, nul- A răspuns ea, rezept, înroșindu-se. Nu m-am exprimat chiar corect. Am vrut să spun că i-am

întrebat pe toți bărbații de care am fost mai apropiată emoțional...

- Mica, tu chiar vrei să știi chestii de genul acesta?

- Da! Sunt curioasă! Cu atâtea femei în birou, nu te-ai manifestat cu nici un fel de apropiere de vreuna dintre noi și, slavă Domnului, sunt ceva disponibilități...

- Poate că am făcut-o, dar sunt un tip discret...

- Rari sunt bărbații discreți. De obicei, la primul pahar de vin, când sunt în „haită”, încep să povestească și ce nu au făcut.

- Observația ta mi se pare, pe cât de corectă, pe atât de adevărată.

Era sfârșitul programului și cobora cu Mica, pe scări, spre ieșirea din fabrică. Ea îl prinsese de braț, fără ostentație, ca între colegi. Cocheta cu gândul că este o femeie care arată bine, este măritată și abordabilă.

- Ei bine, ne oprim la o cafea și-ți voi povesti, dacă nu ai luat foc... întrebă Mihai.

- Cum adică, dacă nu am luat foc? Ce vrei să spui?

Am vrut să te întreb dacă nu-ți vine pompierul.

- Azi nu vine, e cu nevasta la socri.

Au intrat la o terasă, lângă gară și au comandat două cafele și două pahare cu apă minerală. Mihai a privit-o din spate, în timp ce ducea tava la masă. Nu era de lepădat, arăta bine, chiar putea fi un „trofeu”.

A așezat cafelele și apa și s-a așezat, cu încetinitorul, parcă, privind-o cu încetinitorul, de sus și până jos, de parcă privirea i-ar fi fost o mână fierbinte. A intrat pe terasă o țigăncușă cu flori, căreia el i-a făcut semn, să se apropie, a cumpărat toții trandafirii din brațele fetei și i-a oferit Micăi. Ea și-a oprit pentru câteva secunde privirea aceea, verde și fierbinte, în ochii lui:

- Să nu-mi spui că...

- Nu! Încă nu spun nimic pentru că ești ocupată...

Și-a așezat picior peste picior urmărind privirea ce-i mângâia pulpele;

- Ai început ofensiva? Hai, te rog povestește-mi despre cum ți-ai pierdut fecioria!

El o privea atent la baza urechii, acolo unde gâtul este tivit cu puf de piersică. Ea l-a prins de mână și i-a spus:

- Când voi fi liberă, și nu cred că este departe clipa, ești primul pe lista de priorități. Acum spune! Spune tot!

14. PRIMUL PAS SPRE BĂRBĂȚIE

- Ești sigură că asta vrei?

- Da! Fac o colecție de întâmplări de acest gen pentru că aș vrea să înțeleg mai bine bărbații.

- Aveam ceva mai mult de 14 ani... a început el, cu o oarecare rezervă...

- Precoce, domnul!

- Tata nu-mi dădea bani de buzunar, poate pentru că nu avea de unde, sau, poate că ar fi fost niște tentații de care dorea să mă ferească. Totuși, un bănuț era necesar, așa că... mai o rișca, mai un poker, mai un barbut, pe sume mici și mai strângeam și eu câțiva lei, de buzunar. Uneori culegeam ciuperci din parc și le vindeam la piață, alteori furam struguri din Institutul Agronomic Bălcescu și îi vindeam pe la vecini.

- Hai, nu mă duce pe la Ploiești, spune direct!

- Femeile astea nu mai apreciază un preludiu necesar! Sunteți niște grăbite! Țelul este cuprins în drum... Atunci când voi ajunge pe carnețel pe prima filă, dacă te porți la fel, voi coborî din carnet.

- Ai fi primul bărbat care mi-ar spune nu... Bine, ai dreptate, dar spune!

- Era pe seară. Câștigasem câțiva lei la un poker, și m-am dat „zmeu”, m-am oprit la restaurantul din spatele pieței, am băut 50 de grame de coniac și mi-am luat țigări.

- Acum nu mai bei?

- Nici atunci nu beam, erau numai teribilisme de puști imberb, spun imberb din cauza vârstei că păr pe față aveam din clasa a opta. Pe vremea aia m-a trimis dirigintele acasă de vreo două ori să mă bărbieresc....

E destul o măciucă la un car de oale, așa că, eram un pic ciupit și, cu țigara în gură mergeam pe Calea Griviței, ca un „bărbat” ce mă aflam. Băuse pisica oțet, așa că, atunci când am văzut o fată, cu un corp superb, cu mers felin și cu păr blond și lung, am fluierat-o. Ea a întors capul dar privirea ei cercetătoare a trecut peste mine de parcă eu, „masculul”, nu existam. Am mai fluierat odată.

A întors capul și, în fine, m-a observat. Aveam curaj, de, așa că m-am apropiat, fără ezitări, și am rostit un „sărutmâna”, cu glas răgușit de emoție.

- Bună seara, copilaș, mi-a spus ea. Ai ieșit la agățat?

Întrebarea tranșantă m-a făcut să mă pierd dar am ieșit din încurcătură, repede:

- Da, „tanti”! Am ieșit la agățat.

Cuvintele mi le-am însoțit, demonstrativ, cu o privire de „priceput”, care o examina, cu atenție. Cred că nici nu o vedeam foarte bine, de emoție, sau de la coniac...

- M-ai agățat! Acum ce facem? - mi-a spus ea, stăpână pe situație.

Reacția asta, atât de directă, a reușit să mă descumpănească din nou. Tipa știa ce voia, și-și dădea seama și cu cine are de a face.

- Așa, și? Întrebă Mica cu obraji ușor aprinși, curioasă și nerăbdătoare.

- Am mai privit odată, mai atent, și am văzut că, pe corpul adolescentei era chipul unei femei frumoase de circa 30 de ani. Eram descumpănit așa că am răspuns.... aiurea:

- Ne plimbăm.

- Bine, ne plimbăm.

Am prins-o de mână, încercând să surmontez handicapul uluielii. Pe unul din degete, am pipăit un inel, cu care mă jucam rotindu-l. Am mers pe jos câteva stații de tramvai. Sporovăind, vrute și nevrute, la un moment dat, am întrebat-o:

- Unde stai?

- Pe magistrala Nord-Sud

Era tare departe pentru a merge pe jos. Am băgat mâna în buzunar și am pipăit cele câteva monede ce-mi mai rămăseseră. Îmi ajungeau pentru o călătorie cu troleibuzul, pentru amândoi.

Alina, pentru că acesta era numele sub care se prezentase, locuia singură într-o garsonieră. Tatăl ei, ebenist și tâmplar de mobilă de lux, îi amenajase interiorul, după ideile ei, cochet și elegant.

Am coborât în dreptul Restaurantului Budapesta. Aburii coniacului se evaporaseră. Mâna pe care o țineam avea pe deget o verighetă, nu un inel. Devenisem șovăielnic. Am ajuns în fața unei porți de fier forjat, cu flori și lei.

- Nu intri? - m-a întrebat ea, parcă glumind.

Puteam să refuz? Am urcat pe o scară exterioară, din piatră. Garsoniera dublă era superbă. Ea și-a cerut scuze, pentru câteva minute, și a dispărut în baie. Pe masă, în scrumieră, erau chiștoace de la două feluri de țigări... Simțeam un fel de gelozie. Pe masă, alături, era un album cu fotografii, pe care l-am răsfoit. Am văzut-o pe Alina adolescentă, dar am văzut și fotografii mai

recente. Erau fotografiile cu diferiți bărbați, în diferite locații: la munte, la mare, în tren, la plajă, în apă. Privirea mi-a alunecat din nou la țigările din scrumieră. Mă încerca același sentiment de gelozie, combinat cu neîncredere, poate puțin vinovat.

Alina a ieșit din baie, cu un halat vaporos de culoare lila, a aprins veioza cu picior și m-a întrebat dacă beau un coniac bun.

- Ai un henessy? - m-am dat eu cunoscător.

- Da, sigur.

A turnat în două pahare și a pus ghiață. Mi-am aprins o țigare carpați fără filtru, iar ea și-a aprins o țigare mentolată, Salem.

Mă obișnuisem cu interiorul și ea, s-a simțit datoră să-mi arate fotografiile din album. Am terminat țigarea și am zdrobit-o, în dușmănie, plasând-o între celelalte țigări, încercând, parcă, să le despart. Gestul meu avea un soi de ură.

- Ești nervos? - m-a întrebat ea, așezându-se lângă mine, pe canapea.

- Nu! De ce întrebî?

Așa, întreb și eu.... Dar de sărutat știi să săruți?

Lumina s-a stins și ne-au prins zorii făcând dragoste.

Uitasem de casă, de tata, și de bătaia care urma să o încasez, pentru lipsa de acasă, din timpul nopții.

A doua zi de dimineață am plecat, ca trezit dintr-un vis. Îmi venea să spun tuturor ce „mascul feroce” sunt eu. Evident, că seara, acasă, am luat o bătaie, însoțită de un tir de întrebări:

- Pe unde ai vagabondat, mă? Te-ai înhăitat cu hoții? Te duc la școala de corecție.

Nu am povestit nimic, nimănui. Era ca un vis pe care-l păstram numai pentru mine.

După câteva luni, în care am „crescut” cu adevărat, într-o seară mi-a spus:

- Știi, Mihai, la treizeci de ani ai mei, va trebui să mă mărit, să am casa mea, copii... sunt logodită.

Am tăcut, intuind că „jucăria iubită” se va pierde, așa cum a apărut.

Trei nopți și două zile, timp în care ea ieșea din casă doar să mai cumpere câte ceva de mâncare sau de băut, am făcut dragoste și dormeam. Ne-am despărțit, amândoi având lacrimi pe obraji.

Nu era nevoie să-mi spună să nu o mai caut. Ani la rând i-am trimis câte o felicitare de ziua ei și de sărbători.

Într-o vară, am întâlnit-o în Pasaj la Universitate. Împingea un cărucior în care se afla un copil, iar pe lângă cărucior, un altul. Bărbatul de lângă ea era un tip înalt, îmbrăcat la costum, purta, părul dat peste cap, într-un cuvânt era impozant. Ochii noștri s-au întâlnit și...

- Sărutmâna, doamnă!

- Bună, Mihai! Să ți-l prezint pe soțul meu.

- Iubitule, Mihai este un prieten foarte vechi, pe care l-am meditat un timp.

Ne-am dat mâna dar tipul a fost distant.

În clipa aceea îmi venea să-i spun: „noptile acelea, disperate, tu nu le vei avea niciodată!”

Ne-am luat la revedere și... asta este.

- Frumos! Tare frumos. Și nu ai mai căutat-o?

- Nu! Niciodată. Acum ești mulțumită?

- Da! Nu puteam să-mi imaginez așa o chestie...

Poate că și eu ar trebui să „meditez” un viitor bărbat. Pare o provocare interesantă și palpitantă.

- Va trebui să fi un bun pedagog!

Ne-am despărțit, fiecare plecând pe traseul lui, spre casă.

15. MINA ESTE MAJORĂ

A doua zi l-a chemat directorul general al centralei, un tip mărunțel, ascuns după niște ochelari cu rame de sârmă subțire, care studia niște hârtii. Lângă el, la o masă mai mică, stătea contabilul șef.

- Să trăiți, tovarășe director!

- Bună ziua. Tovarășul Mihăilescu?

- Da, domnule director.

- Știu că ai fost ofițer de intendență așa că am să te rog să începi inventarierea la secția care produce cartușe de vânătoare, la Vânătorul, și apoi, la produsele contractate cu armata: gamelele, căștile de oțel, felinarele.

- Domnule șef contabil, nu ar fi bine ca tot Mihăilescu să inventarieze și sărurile acidului cianhidric?

Sărurile astea erau folosite la vopsitul fermoarelor și aveau regim special. Se foloseau în cantități foarte mici dar erau de o toxicitate foarte mare.

- Da! Cu siguranță, da! Pentru chestia asta ne trebuie un militar.

Mihai și-a luat delegația de la secretara directorului și s-a apucat de inventare.

Dimineața venea la „fetele lui” și apoi pleca pe teren. Era o activitate nouă și asta îl captiva. Într-una din zile, directorul general l-a chemat să-i raporteze stadiul

efectuării inventarierilor și să-i prezinte niște concluzii preliminare. La director în birou a văzut un colonel de intendență. A salutat și când militarul a întors capul l-a recunoscut pe colonelul care era poreclit „cap luminat”, ofițer pe care-l cunoscuse când era anchetat de procuratură... Au dat mâna.

- Am onoarea, domnule colonel!

- Mihăilescule, am auzit că faci demersuri pentru reactivare.

- Da, domnule colonel.

- A!!! Vă cunoașteți?, a întrebat directorul general.

- Da, ne cunoaștem. Omul acesta al dumneavoastră, locotenent major de intendență, a frecat cinci colonei timp de două săptămâni reușind să le demonstreze că știe carte mai multă decât ei.

Apoi s-a adresat lui Mihai:

- Dacă îți aprobă ministrul reactivarea, sună-mă! Vreau să te iau în echipa mea de control. Sper că nu îmi porți pică dar a trebuit să îți fac o imputație pentru niște lipsuri care nu prea erau lipsuri, dar presiunile erau mari și a trebuit să las ceva de „ronțăit” ca să te lase în pace cu rahatul acela de dosar penal.

Mihai a lăsat situațiile cu stadiul efectuării inventarierii, a salutat și a plecat. După câteva zile a fost chemat din nou la șeful cel mare.

- Măi omule, ce scrii tu aici, la inventarierea asta, e caz de pușcărie.

- Tovarășe director, nu am făcut decât să inventariez și să consemnez. Vă rog să observați că există toate declarațiile gestionarilor și sunt semnate toate inventarele, pe fiecare filă, atestându-se că inventarierea s-a făcut corect și că nu au obiecții.

- Da, bine. Du-te la Nicolaiciuc. Directorul și-a cufundat privirea în hârtii, cu un aer îngândurat. Mihai s-a retras cu discreție, s-a întors la fetele din birou și a intrat în rutina liniștită a activității de „joker”, omul care ținea locul colegelor și al șefului, atunci când i se cerea, fără să aibă o fișă a postului.

După încă o săptămână detașarea a expirat și el a revenit la liceu.

Larisa, cu același ziar, și aceiași ochelari.

- Domnul, pe cine caută?

- Bună, Larisa, m-am întors.

- Bine că te-ai întors că m-au zăpăcit „fâțele” alea de la a doișpea. De când lipsești au făcut cărare pe aici.

S-a auzit un ciocănit și prin ușa care se deschidea încet, și băgat capul, Mina.

- Domnul Mihăilescu, vreți să ieșiți puțin?

Larisa zâmbea, cu capul aplecat deasupra ziarului

- Exact ce-ți spuneam.

- Da, sigur, a răspuns el zâmbind încurcat.

Mihai a ieșit cu o ușoară stingherire pe chip.

- Domnul Mihai, vă rog să mă scoateți dintr-o mare încurcătură...

- Ce s-a întâmplat?

- Am mințit acasă că mâine am ședință de cenaclu, o ședință cu mai multe cenacluri reunite, și ai mei m-au întrebat cine vine din partea liceului nostru... Am greșit dar iertați-mă! Am spus că dumneavoastră veniți și mama mi-a spus că vă va suna ca să îi confirmați.

- Și ce treabă ai mâine seară și nu trebuie să știe mama, domnișoară?

- Am o întâlnire cu un băiat. Mama nu mă lasă, știți cum sunt părinții... Dar rugăminte nu se oprește aici, vă rog să ne întâlnim pe la ora opt, în stația de

autobuz de lângă casa mea și să mă duceți acasă, ca să vadă mama că am fost la cina.

Mihai era bulversat. Era el liberal în gândire dar cum era să-i mintă pe părinții fetei? Cine știe în ce încurcătură putea intra dracul acesta de fată!?

- Vă mulțumesc i-a șoptit și a fugit pe hol, printre ceilalți colegi.

„Ce situație penibilă! Mă aflu între ciocan și nicovală. Nu-i pot minți părinții dar nici nu aș vrea să stric întâlnirea fetei. Mama mea, la vârsta ei, mă avea pe mine, deja.

Ei, voi vedea eu. Dar ce rol am eu aici? Poate că este și vina părinților ei că nu au găsit o cale potrivită de comunicare. Oare tu nu ai făcut aceleași manevre pentru surorile tale când se vedeau cu băieții? Nu le așteptai tu după întâlniri și le duceai acasă?”

S-a întors la birou și era atent la telefon compunându-și câteva vorbe pentru acea mămică grijulie. „Flușturatică asta mică va ajunge o femeie periculoasă!”. Cu privirea în gol și-a amintit linia armonioasă a picioarelor ei, când se aplecase, și buzele lucioase și tremurătoare care se mișcau senzual atunci când articula cuvintele. „Peste vreo doi ani... e bună și acum!”

L-a sunat Mariana să îl anunțe că va trebui să plece la un curs, la Făgăraș, pentru câteva săptămâni și că este o oportunitate și că va trebui să plece chiar în acea după amiază.

- Am vorbit cu mama, să o țină pe Florentina și să mai treacă pe la tine, să-ți mai spele și să îți mai facă de mâncare, pa!

S-a încheiat programul dar mama fetei nu a sunat. Nici Mina nu mai era la școală.

Mihai a urcat în mașină, a trecut să o vadă pe Floricica și pe la ora șase și jumătate a ajuns acasă. Și-a pus de mâncare, și-a făcut o cafea și privea ceasul așteptând să se facă ora opt, să se întâlnească cu Mina, să o ducă acasă și să scape de această grijă. Era vineri seara și aștepta să revadă un film, la televizor, după ora opt și jumătate.

Gândurile nu-i dădeau pace... „A plecat la Făgăraș vineri seara?”

A sunat telefonul.

- Alo, da!

- Domnul Mihai, sunt Mina, nu ne putem vedea acum? Vă aștept.

Înainte ca el să poată da vreun răspuns, fata a închis.

„Ce s-o fi întâmplat de a devansat ora? S-o fi certat cu băiatul acela.”

El a coborât, a urcat în mașină și în câteva minute a ajuns la locul stabilit. Mina, îmbrăcată provocator, dar elegant, roșie în obraji, îl aștepta. Nu arăta ca o fată dezamăgită de o întâlnire ratată...

- Ce s-a întâmplat, Mina? Parcă era vorba de ora douăzeci?

- Vă povestesc eu.

Ajunseseră în fața scării. Au urcat cu liftul, ea a descuiat ușa și l-a poftit în casă.

El, căutând-o cu privirea pe mamă a spus un „sărutmâna” impersonal, fără direcție, așteptând un salut de răspuns.

Mina l-a invitat în sufragerie. Masa era aranjată pentru două persoane și două lumânări așteptau să fie aprinse.

Ea a dispărut pentru câteva clipe și s-a întors cu o sticlă de șampanie, aburită.

- Să-mi spuneiți „la mulți ani!” ieri am împlinit optsprezece ani, uitați certificatul de naștere.

Mâna fină, cu degete lungi și subțiri i-a întins actul. Certificatul de naștere tremura, abia vizibil, între degetele ei, ca și buzele fetei. Mihai l-a luat, a citit și, într-adevăr, era majoră, legal dar a zăbovit îndelung cu privirea pe deasupra actului încercând să se convingă că bănuiala lui nu este adevărată. Pentru o clipă l-a fulgerat un gând:

- Părinții tăi unde sunt?

Au plecat de ieri seară, la munte și se vor întoarce abia mâine seară.

Mina a întins sticla aburită, continuând:

- Mihai, bărbatul deschide sticla, nu?

Trecuse dintr-o dată la apelativul, „Mihai”.

El s-a detașat de situație și a zâmbit, privind lucrurile din afară.

O puștoaică, dornică de aventuri, l-a manipulat și l-a adus în casă la ea, a pregătit totul pentru o partidă amoroasă, luându-și măsuri de siguranță și să nu fie deranjată. El, bărbat matur, poate de o vârstă cu părinții ei, oscila între dorința fizică și curiozitate masculină. A decis să îi lase ei inițiativa, așa că a desfăcut sticla cu șampanie și a turnat în pahare, urându-i la mulți ani!

Ea s-a apropiat de „domnul Mihai”, cu intenția certă de a se săruta. El a sărutat-o pe frunte, apoi i-a sărutat mâna. Masa, așezată festiv, i se părea prea protocolară. S-a așezat pe canapea și a întrebat dacă se poate fuma.

- Sigur, fumează și mama, și tata, stai să aduc o scrumieră.

A dispărut pe ușa de la bucătărie, i-a lăsat scrumiera și a dispărut pe ușa opusă. El, ușor amuzat, a privit prin cameră. Era un interior mobilat cu gust, cu piese de mobilier destul de scumpe. Ce nu i-a plăcut, au fost bibelourile, grupate în jurul faimosului pește de sticlă colorată. Mina s-a întors, îmbrăcată într-o rochiță de plajă, cu nasturi în față. Mihai a remarcat că ultimii doi nasturi, de jos, sunt descheiați. Ea și-a luat paharul și s-a așezat lângă el, pe canapea.

- Nu-mi aprinzi și mie o țigare?

Cumpărase țigări Amiral, pentru că nu găsisese carpați fără filtru... Deci domnișoara fuma!!!

- De când fumezi?

- Dintr-a zecea dar ai mei știu că doar mă mai prostesc, din când în când.

El a aprins cele două țigări, pentru el și pentru ea, în același timp, a scos una dintre ele, dintre buze, și i-a oferit-o. A luat țigarea aprinsă, a mirosit-o, apoi, cu vârful limbii, i-a mângâiat filtrul.

- Mihai, nu ai gust rău!

Nu credea în fidelitatea bărbaților așa că nu acesta era argumentul pentru care nu „culegea” fructul pângurit care i se oferea. O observa, cu o oarecare detașare, dar asta nu însemna că toate acele gesturi de intimitate nu îl excitau. Dovada era evidentă prin pantalonul lui. Deodată, Mina a scăpat țigarea pe covor și, sprijinindu-se cu palma deschisă pe sexul lui, a căutat țigarea îndelung. S-a aplecat și el și i-a ridicat-o.

Ea s-a ridicat, a luat sticla cu șampanie și a mai turnat în pahare, apoi a adus un chibrit și a aprins lumânările. După ce a stins lumina umbrele lor erau proiectate pe perete, dar marginile erau difuze, aproape contopindu-se.

Au ciocnit, au sorbit din cupe, apoi ea i-a luat paharul din mână și l-a așezat pe masă. S-a dus la geam la balcon. Perdeaua se mișca încet în înserare. S-a întors și i s-a așezat pe genunchi. El, în lumina difuză îi vedea părul de pe braț, ridicat și pielea brobonită.. A mângâiat-o pe păr, coborând degetele pe jugulară, urmărindu-i pulsul. Respirația întretăiată și pulsul puternic, erau semnale că „fructul era copt”. A sărutat-o și i-a simțit buzele hulpave cum îi frământau limba, apoi, îmbrățișarea a fost totală și fierbinte.

Stăteau întinși pe canapea și ea se urcase deasupra lui, cu picioarele desfăcute și îl săruta.

16. MUNCĂ NEPLĂTITĂ

Mihai a mângâiat-o pe fese în timp ce ea îl descheia la pantaloni. S-au ridicat în picioare și s-au dezbrăcat, unul pe celălalt. Forma sânelui ei adolescentin, își proiecta profilul obraznic, pe perete. El i-a temperat precipitarea și a îndemnat-o să nu se grăbească.

- Bine, Mihai, vei fi profesorul meu de sex.
- Ai mai făcut dragoste?
- Niciodată!

Informația i-a trecut ca un glonț pe lângă ureche lui Mihai dar nu o putea crede ținând cont de dezinvoltura afișată. Și totuși, ce interes ar fi avut să îl mintă?

El și-a amintit teoriile proprii privitoare la contactul sexual cu o fecioară: „e muncă neplătită și nejustificată!” Trecuse de mult de vârsta la care „o fecioară”, era o dungă groasă pe un răboj masculin. Cu o oarecare detașare dar și cu o oarecare grijă el a întrebat-o dacă ușa era încuiată.

- Cu cheia în broască și cu lanțul pus, a răspuns ea, cu aplomb.

Au mers în dormitor și el s-a întins pe pat. Prima furie a Minei mai trecuse. El a așezat-o cu capul pe umărul lui și ea îi pipăia cu atenție și cu oarecare curiozitate, sexul.

- Cu câte femei te-ai culcat până acum?

„Ciudată curiozitate. Oare și femeile au un „răboj” al lor?”

- Nu mai știu, dar ce contează? Niciodată nu mi-am pus această problemă, a răspuns el evaziv, încercând să mai păstreze ceva din aura de delicatețe.

- Am întrebat și eu, nu te supăra!

El se mai relaxase, așa că, stăpân pe sine, a mângâiat-o și a sărutat-o îndelung, căutându-i zonele erogene, cu luciditate dar simulând dorința trepidantă. În iureșul acela de mângâieri și sărutări, cu atingeri mai delicate sau mai ferme, pântecul ei a început să fremete spasmodic, apoi, după câteva secunde, el a auzit-o oftând prelung. Apoi ea a rămas culcată pe spate, pe brațul lui, privind tavanul cu ochii larg deschiși.

- Ți-e teamă?, a întrebat-o el cu tandrețe.

Ea părăsise stăpânirea de sine și hotărârea din atitudine. S-a dus în sufragerie și s-a întors, bând șampanie direct din sticlă.

- Ai să te îmbeți, a glumit el.

- Și ce, ar fi rău? Bea și tu!

El a pus sticla la gură și a simulat, prin mișcări ale mărilor lui Adam, că bea îndelung. În timpul acesta ea îl privea și îl mângâia pe piept. El a vrut să pună sticla lângă pat dar ea a luat-o și a pus-o din nou la gură...

Mihai era decis să nu se întâmple nimic din ceea ce își propusese Mina. Ea era deja amețită și hotărâtă. L-a luat în brațe și l-a sărutat cu patimă, cu disperare, și parcă cu o oarecare teamă. S-a mai oprit ca să mai bea din sticlă câteva înghițituri mari. Privirea îi era cam tulbure. El a sărutat-o îndelung, a mângâiat-o și ea s-a lăsat supusă de senzații. După un timp în camera potopită de mirosul de transpirație și șampanie a

început să i se audă răsuflarea egală, semn că adormise. Cearșafurile albe mângâiau o fecioară căreia i se sustrăgea împlinirea unui capriciu. El era excitat și nervos. A început să-și roadă unghiile și pielițele de la mâini. Și-a dat sângele la un deget și sângerarea aceea roșie, ca o dojană, nu se oprea. Mihai a împins-o un pic pe Mina și a privit-o dormind. Apoi ca după o iluminare în urma unui gând, cu un zâmbet discret pe la colțul gurii, el a pătat cearșaful cu câteva picături de sânge, din sângele lui. A stors mai tare degetul să sângereze măbind petele de sânge și apoi a adormit și el. A dormit lângă ea, fără gânduri și fără vise.

Dimineața l-a găsit în pat. Mina a venit cu o tavă cu cafea și fursecuri, lângă pat, l-a încălecat privindu-l provocatoare:

- Domnul este servit!

Ea privea plină de curiozitate cele câteva pete de sânge de pe cearșaf, apoi s-a ridicat în picioare lăsând halatul să-i cadă de pe umeri și, privindu-se în oglindă:

- Femeie! În sfârșit femeie! Și nici nu a fost greu și nici dureros. Poate că și șampania a avut un rol dar și priceperea ta.

Apoi s-a examinat îndelung în oglindă, întorcându-se și studiindu-se:

- Se vede că sunt femeie?

Ce minte de copil! Ce crede ea că ar fi trebuit să se vadă?

- Da! Desigur! Este evidentă schimbarea, îi răspunse Mihai așteptând ca din clipă în clipă ea să își dea seama că el o ia peste picior.

- O să mi se lase sânii?

Apoi în încăpere s-a făcut liniște și în spațiul acela nu se auzeau decât doi oameni mâncând. El a luat tava

și a dus-o în sufragerie. Lumânările arse stăteau de strajă tacâmurilor neatinsse.

El a pretextat că trebuie să rezolve niște probleme și, după un duș, s-a îmbrăcat și a vrut să plece.

- Așa sunteți toți! Vă faceți treaba și apoi plecați, fără niciun regret.

El nu i-a răspuns nimic, a sărutat-o pe frunte, a zâmbit unui gând și a plecat acasă.

Ajuns acasă, a mâncat pâine prăjită cu unt și cu miere, a luat o carte de citit și a adormit cu cartea pe piept.

La ora două a sunat telefonul.

- Mihai, ce faci? l-a întrebat Mina

- Dormeam-a răspuns el, căutând din ochi un ceas.

- M-a sunat vaca aia de Sofi, de la 12 C și mi-a spus că te-a văzut ieșind de la mine.

- Și tu ce i-ai spus?

- Ei, și tu! Ce i-am spus, evita ea să răspundă.

- Te rog spune-mi ce i-ai spus!

- Nenorocita făcea niște fițe și mișto de mine că sunt "Fecioara Maria", că pe mine o să mă dezvirgineze doctorul, cu bisturiul, pentru că nu își face nimeni pomană cu mine..., așa că am pus-o la punct așa cum merita...

- Și ce i-ai spus, concret!

- Vrei să știi cuvânt cu cuvânt?

- Da, cuvânt cu cuvânt!

- Băi Sofi! E bun! E bun de tot! M-a rupt fată! M-a zdrobit! Nu mă mai simt întregă!

Am roșit ascultând cuvintele unei fecioare.

- Crezi că a fost corect să mă expui?

- Ești bărbat! Ce-ți pasă? Acum am ce povesti!

17. ZORII UNUI DIVORȚ

Lui Mihai îi părea rău că a picat în acea plasă, copilărește. În timp ce vorbea cu Mina la telefon se decisese să vorbească cu mama ei și să îi spună tot adevărul...

- Bine, vorbim!

Duminică de dimineață Mihai s-a dus la Florentina și a luat-o la ștrand.

Apa era rece. Dar stăteau și se bucurau de soare. Se jucau „fazan”, cu nume de personaje mitologice din Grecia. Florentina, cu o memorie prodigioasă, l-a învins, fără drept de apel. Ținea minte toate nimfele, toți centaurii, ce mai, aproape toate personajele secundare. Apoi s-au jucat privind un fir de iarbă, pe care urca o furnică. El a propus Florentinei să își imagineze că sunt din ce în ce mai mici și că au ajuns la dimensiunea unui firicăș de nisip, de la baza firului de iarbă.

- Ce vezi, Florentina?

- Tăticule, firul de iarbă este uriaș! Și ce fioroasă este furnica asta imensă!

Jocul lor a fost întrerupt de niște stropi reci de apă, ce le-au căzut pe pieile încinse. Tatăl s-a întors cu fața spre direcția din care veniseră stropii și a zărit-o pe Mina, lângă o femeie splendidă, cu un corp superb și cu un chip plin de feminitate, o feminitate în pragul maturității depline.

- Mamă, să ți-l prezint pe domnul Mihai-a rostit ea, cu o oarecare mândrie și purtând un zâmbet complice în gene.

Mihai s-a ridicat, sărutat mâna mamei și apoi a fiicei. Mama, privindu-l cu atenție, i s-a adresat, un pic insinuant:

- Deci așa arată ..."cenaclul școlii..."

- Nu, doamnă eu sunt unul dintre coordonatori.

Mihai a prezentat-o pe Florentina și și-au dat mâinile. Mina, pentru o clipă, a redevenit copil, cerându-i Florentinei să vină cu ea și să se joace amândouă la nisip, sau era o strategie feminină de apropiere?

Bărbatul a rămas lângă Jeni, așa se prezentase, mama. Ca să depășească momentul de stânjeneală Mihai s-a simțit obligat să o întrebe:

- Beți un suc?

- Sigur! Mulțumesc!

Au băut sucurile și în timp ce savurau băuturile răcoritoare, el încerca să facă o paralelă între cum arată cele două, mamă și fiică. Privirea lui, cam scrutătoare a fost, probabil, interpretată greșit.

- Vă rog să poftiți pe la noi. Mina are numărul dumneavoastră de telefon?

- Da, îl are.

- Poate miercuri seara, când Mina este la antrenament, ne faceți o vizită.

- Sigur, voi veni, mi-ar face plăcere să mai discutăm, ca doi părinți, ceva probleme mai serioase...

- Nu mai sunați! Vă aștept, vă explică Mina cum să ajungeți.

Fetele lor s-au întors de la nisip, ținându-se de mână. Mihai a sărutat mâna celor două femei și Mina a întreat-o pe Florentina:

- Pot să vin pe la tine să ne mai jucăm?

Privirea întrebător rugătoare a Floricicăi l-a determinat să răspundă:

- Sigur, când vrei și când nu ești la... antrenament.

Mina a surprins privirea mai „bărbătească” ce îi cântărea mama. S-a întors pe călcâie și a venit fugind și i-a șuiertat la ureche :

- Să nu te prind! Nu împart nimic!

Mihai a dus-o pe Floricica la bunica ei apoi ajuns acasă, a sunat-o pe Mariana la Ofițerul de serviciu de la unitatea din Făgăraș și acesta i-a spus că „fetele sunt în oraș, se relaxează!”

- Când se întoarce, vă rog să îi spuneți că a căutat-o soțul și că o rog, să mă sune.

El s-a așezat confortabil în fotoliu și a privit un meci la televizor. Era anost așa că a renunțat și și-a luat o carte să citească, și-a pus muzică și s-a cufundat în fotoliu.

Radiocasetofonul Sony i-l cumpărase un student arab, din shop, made în Japan!

Muzica lui Vivaldi se insinua în toate colțurile încăperii. Trecea paginile, una după alta, cu plăcere. Acordurile din „Primăvara” l-au sustras lecturii. Privea tavanul și ochii i-au căzut pe corpul de bibliotecă, ultimul de sus, înțesat cu volume de poezie.

La cutremurul din 1977, pătuțul Florentinei era așezat lângă bibliotecă. La televizor era un film bulgăresc; „Dulce și amar”. La etajul 10, acolo unde locuiau ei, amplitudinea cutremurului a avut un metru și patruzecișapte de centimetri. De la primele trepidații

el și-a dat seama că este cutremur și, strigând la Mariana să se așeze în tocul ușii, s-a aplecat deasupra pătuțului să ia fata. Corpurile de bibliotecă i-au căzut pe spate. Cutremurul, care părea că nu se mai termină, s-a potolit. În casă era un adevărat dezastru: ghivecele cu flori erau sparte și căzute pe covor, lustra se lovise de tavan spărgându-se globurile. Dulapul de bucătărie se prăbușise, cu tot ce era în el, peste ușa aragazului, care se deschisese din clătinat. În bucătărie, pe jos, erau măslina cu ulei cu tot, lapte praf, pământ din ghivecele sparte.

Când se sfârșise balansul el a ridicat dulapul din care curgeau cioburi de veselă, a verificat dacă mai erau alimentați cu gaze, și apoi a încercat să sune la regiment. Telefoanele erau blocate din cauza rețelelor supra-solicitate.

Florentina dormea. A așezat-o pe pat și apoi a mângâiat-o pe Mariana care plângea încetșor. Ea dorea să iasă pe stradă cu toți ceilalți dar el i-a explicat că scările nu sunt o zonă sigură și că ar fi bine să mai aștepte să coboare ceilalți locatari.

Se potoliseră și țipetele de pe holuri. Curentul electric era întrerupt. Mihai a dat drumul la un aparat de radio cu tranzistori și au ascultat știrile.

S-a îmbrăcat în uniformă și a plecat la unitate. Viața militarilor din unitățile „gata de luptă oricând” nu era ușoară. Aproape trei săptămâni nu a venit acasă. Trimetea zilnic un soldat cu pâine și cu apă, acasă, iar el, cu șoferul de pe camionul de aprovizionare, conduceau alternativ, făcând aprovizionarea și distribuția hranei la circa șase mii de oameni...

Muzica se oprise. Se făcuse târziu și a decis ca sâmbăta următoare să se ducă la Mariana, ca să rămână

și peste noapte, ca duminică să poată face o excursie prin împrejurimi.

A sunat din nou la Ofițerul de Serviciu și a cerut-o la telefon. Era ora douăzecișidouă și treizeci de minute.

După câteva minute, Mariana a venit la telefon:

- Ce este, dragă, m-ai pierdut?

- Ți-am lăsat vorbă să mă suni!

- M-am gândit că te-ai culcat și nu am vrut să te deranjez.

- Sâmbătă vin la Făgăraș și voi pleca duminică seara.

- Nu veni... E ziua unei colege și mergem la un restaurant. Ce să cauți tu aici?

Mihai a tăcut la umbra unei întrebări: „Ce să caut eu la soția mea?”

La școală lucrurile își urmau cursul lor firesc. Mama lui Mihai îl rugase să i-o duc pe Florentina pentru câteva zile.

„De ce nu? Era nepoata ei! Dacă la vârstă mică, nu a fost prea mult timp lângă mine, poate că o încearcă un sentiment de vinovăție și încearcă un fel de „recuperare”.

După serviciu a plecat la soacra lui, intenționând să o ia pe Florentina.

- Mihai, nu te supăra, Mariana a spus să nu ți-o dau până nu vine ea acasă.

„Ce să însemne asta? De ce această interdicție și în ce scop? Avea sens să facă scandal? Cui ar fi folosit?”

A insistat dar s-a lovit de aceeași fermitate. Ce era să facă? Să aducă miliția? A lăsat lucrurile așa, urmând să aibă o discuție lămuritoare cu Mariana.

Seara, a sunat-o și a întrebat-o care este cauza pentru care nu o putea duce pe Floricica la mama lui sau oriunde ar fi dorit el.

- Mă-ta nu a avut grijă de tine, cum o să-i las copilul, ei, în grijă?

- Crezi că nu ar avea grijă de copil așa cum trebuie? Doar a crescut trei fete.

- Nu am încredere în ea. Și te rog, nu mă mai chema pentru toate prostiile la telefon, la Ofițerul de Serviciu. Mă faci de râs! Tu, vezi-ți de ale tale!

A tăcut. Ce i-ar fi putut spune?

A căutat printre foștii colegi un avocat și l-am găsit pe Costel Măgureanu.

- Salut, Costele!

- Bună ziua, cine sunteți?

- Mihai... fostul tău coleg...

- A, salut Mihai, ia spune!

- Costică, vreau să te văd pentru o consultație.

Au stabilit o cârciumă din oraș și s-au văzut. Mihai i-a povestit, cu lux de amănunte, toată istoria.

- Tu chiar vrei să divorțezi? a întrebat Costică privindu-l atent.

- Nu știa ce să răspundă. Voia să divorțeze? Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce?

- Să zicem că da, dar nu acum. Miza cea mare este fetița, altfel nu m-aș încumeta.

- Ca tată, ai șanse minime să obții copilul la un divorț. Teoria spune că, chiar dacă este fată, poate fi încredințată tatălui, numai că argumentele trebuie să fie zdrobitoare. Soția ar fi de acord să ți-o lase?

Și asta era o întrebare. Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce?

- Acum nu pot răspunde la toate întrebările tale dar hai să judecăm în ipoteza cea mai defavorabilă. Ce ar trebui să fac ca instanța să-mi încredințeze fata?

- Fii atent că instanța, la camera de consiliu, va întreba copilul cu cine dorește să rămână. Nu garantez că opțiunea copilului va fi determinantă dar va cântări și asta, depinde de judecător.

- Dar în afara opțiunii copilului, ce șanse aș avea?

- Un flagrant delict de adulter, dar asta ar presupune că ea ar putea face și pușcărie, conform codului penal.

S-au despărțit târziu, cu promisiunea că se vor mai vedea.

Nu putea divorța atunci. Reactivarea lui ar fi fost pusă în pericol, dosarul lui de cadre ar fi fost compromis.

Distanța de la indiferență la ură este infimă. De fapt, se spune că distanța dintre dragoste și ură este mică dar... și spațiul dintre sex și moarte este infim.

„O iubisem? Când m-am însurat cu Mariana, o iubeam? De ce am sunat-o pe Teodora, să-i spun că mă însor, cu puțin timp înainte de a mă însura?”

Toate aceste întrebări îl hărțuiau, cu tenacitate. „Ce doream eu, de fapt?” Greu și târziu și-a formulat un răspuns: „aș dori să divorțez, să-mi iau copilul și să reîmbrac haina militară.”

Nu era dispus să renunțe la niciunul dintre deziderate.

De fiecare dată, când Mariana mergea la cursuri de perfecționare, primea salariul acolo. Retribuția lui, ca civil, era mult mai mică decât a ei. La vremea când erau ofițeri amândoi, salariile erau îndestulătoare, ca să nu spunem mai mult. Luau salariile și puneau banii toți

într-o fructieră și fiecare lua cât avea nevoie și pentru ce avea nevoie.

În vremea când erau ofițeri de la un timp, banii nu mai ajungeau. Mai era câte o săptămână până la soldă și constatau că fructiera era goală. Când s-a întâmplat pentru a treia oară Mihai a pus întrebări,

- Mariana, ce s-a întâmplat cu banii? Nici acum două luni, nici luna trecută și nici luna asta nu ne ajung. Ai făcut ceva cheltuieli mai mari?

Nervoasă, și pe un ton ridicat, ea i-a răspuns:

- I-am dat bani mamei să-și plătească întreținerea la bloc. La trei camere întreținerea este mare și ea are o pensie mică.

- Mariana, înțeleg să o ajutăm, dar de ce stă ea, cu sora ta, într-un apartament cu trei camere, adică două persoane, și noi, adică trei persoane, stăm într-o singură cameră?

Propun să facem un schimb de locuințe combinat și să dăm, la schimb, apartamentul lor și garsoniera noastră, pe un apartament cu două camere și două garsoniere sau pe două apartamente de câte două camere. Filodorma o vom plăti noi, la fel și zugerăvitul, transportul mobilei și ce mai este de plătit. facem un CAR și rezolvăm

- Mama nu poate să locuiască într-o garsonieră iar în două camere, ea cu sora mea, nu vor avea, și ele, o sufragerie pentru un musafir, ceva.

- Dar tu, hai să zicem noi, avem o sufragerie?

- Atât ai fost în stare, numai o garsonieră!

Obrăznicia și lipsa de logică l-au determinat să devină mitocan, cu toate că nu era în firea lui:

- Deci plătesc trei femei și fac sex doar cu una, și iia, numai când mai are ea chef!

- A fost momentul în care au decis, de comun acord, să se separe cu banii.

El, ca șef serviciu aprovizionare, avea aprobarea să procure direct de la furnizor, alimente la preț de gross, ca persoană particulară. Avea posibilitatea să cumpere, printre altele, șapte kilograme de carne de porc, fără os, pe săptămână. Prețul era relativ mic. Niciodată nu luase bani soacrei sau altcuiva dintre neamurile ei pentru alimente...

- Acum trebuia să se descurce cu salariul care îl avea. Întreținerea la bloc trebuia plătită dar Mariana nu a vrut să se șteargă de la întreținere, în perioada cursurilor, dar nici nu dădea bani, măcar partea ei. Când punguța era plină, mândra aștepta-n grădină...

- Umblând pe la bibliotecile din oraș Mihai a cunoscut două chinezoaice și o nemțoaică. Din vorbă în vorbă a ajuns să le mediteze, contra cost. Chinezoaicele erau zgârcite. Păstrau banii să poată face călătorii în occident. Din China nu ar fi putut niciodată să obțină permisiunea să viziteze vestul Europei, numai că, un funcționar de la ambasadă le-a emis niște acte în baza cărora puteau circula în occident. Suma pe care erau dispuse să o plătească era mică dar ... era ceva. Au convenit, ca pe lângă banii ce urmau să-i plătească să-i facă și traduceri, în română, din câțiva filozofi chinezi. Lecțiile le țineau, separat, cu fiecare în parte. Îl enerva faptul că, fonetic, nu făceau diferențe între G și D. Una dintre ele, măritată în China, ar fi fost dispusă ca în loc de bani să facă sex. Tentația era mare și curiozitatea masculină pe măsură dar nu a acceptat pentru că, mai multă nevoie avea de bani și de traducerile lor. Ele au fost cele care i-au descris și i-au explicat „Opera în stil Beijing”.

Toate acele simboluri, de culoare, de gesturi, de croieli ale hainelor, transmiteau mesaje. Fiecare spectacol, cu o altă piesă, avea aceleași personaje, dar mesajele erau extrem de variate.

Nemțoaica știa binișor românește și a fost și o elevă bună, conștiincioasă, cu o ureche muzicală perfectă. Banii îi achita corect și la timp și era dispusă să facă și amor. Mihai și-a spus că nu e cazul să refuze o asemenea alternativă mai ales că Mihaela îl ocolea sistematic. Meșter la vorbe a fost mereu, dar, după un timp, după ce hotărâse să divorțeze, lucrurile au căpătat o întorsătură mai serioasă. Ana, nemțoaica, ar fi vrut să se căsătorească cu el.

Când era adolescent își propusesem să nu se apuce de băutură și să nu divorțeze vreodată.

Tatăl lui bea, destul de mult. Adesea îl aștepta la ieșirea de la serviciu, ca să vină cu el acasă și astfel să nu mai rămână cu „drojdierii”, la cârciumă.

După ce își cumpăraseră mașină, el cu Mariana, într-o noapte, pe la ora unu sau două, a sunat telefonul. El a crezut că îl cheamă la regiment, dar era tatăl.

- Aloooo! Tată!

Era tatăl lui, beat, cu o voce răgușită de țigări și alcool.

- Da, tăticle!

- Băi tată, sunt beat și nu știu să ajung acasă.

Mihai s-a gândit să se ducă cu mașina și să-l ia ca să îl ducă acasă la el. Taximetriștii nu luau oameni beți.

- Unde ești?

- Băi..., sunt la telefon...

- Unde este telefonul?

- Într-o stație de tramvai.

- Ce scrie pe tăblița de la stație?

- Ei.... pe dracu, cred că sunt într-o bibliotecă...

- Ce bibliotecă, tată?

- Pe placa asta scrie „Nada florilor”. Băi, asta nu este scrisă de Sadoveanu? Parcă așa știi eu!

Mihai și-a dat seama că tatăl lui se află undeva prin cartierul Colentina.

- Tată, rămâi pe loc în stație, sau în bibliotecă, cum spui tu, și vin și te iau.

- Te pupă tata. Aștept aici, în opera lui Sadoveanu...

Mihaela se uita urât. Mihai s-a îmbrăcat, și a plecat în căutarea tatălui. L-a găsit și l-a dus acasă la el.

Altă dată, tatăl a nimerit singur blocul în care locuia, dar tot beat era. A greșit etajul, ajungând cu un etaj mai jos. A băgat cheia în broască și, întâmplător, cheia s-a potrivit. La bloc apartamentele plasate identic, la etaje diferite, au aceeași configurație. Nici mobilierul nu-l puteai așeza altfel pentru că nu prea aveai alternative.

A intrat tatăl în casa vecinului și acesta s-a speriat și a ieșit în holul apartamentului.

Tatăl, văzându-l, și fiind convins că este la el acasă, a sărit cu scandal la vecin.

- Ce cauți, mă, la mine în casă?

Lucrurile s-au lămurit și vecinul l-a urcat pe tatăl recalcitrant cu un etaj mai sus.

În privința divorțului, lui Mihai îi era clar. El nu își amintea să îi fi văzut pe tatăl și pe mama, împreună, vreodată, darămite să se mai și certe...

Nu voia să divorțeze pentru copilul, sau copiii care avea să îi aibă dar ce șanse erau?

Idealist fusese de mic și plata începea să apară.

18. AȘ VREA CA MINA SĂ AIBĂ UN PRIETEN

Dacă femeile care amână divorțuri inevitabile, pe motive de genul: „copilul trebuie să crească alături de tatăl lui sau ce va spune lumea”, bărbații, de regulă, renunță mai ușor. Mihai dorea ca fiica lui „să aibă tată”, și pe considerentul că mama ei nu o dorise: “ai vrut copil, să ți-l crești!”

„Poate că eu gândesc așa încercând o pledoarie pro domo, poate că nu am fost pregătit să mă căsătoresc, poate că am greșit, lăsând pe alții să decidă pentru mine! Poate că se mai putea repara ceva, dar cum?”

Toate acuzele că el ar fi furat, toată neîncrederea și lipsa de sprijin moral, toate acele „răcirii” fizice, încet dar sigur aveau să-i ducă la divorț.

„Voi divorța, dar nu acum! Vreau să mă văd îmbrăcat din nou în haina militară! Armata m-a învățat să nu iau hotărâri pripite. Poate că se schimbă în bine relația noastră. Nu spunea un filozof că atunci când nu e obligatoriu să iei o hotărâre devine obligatoriu să nu iei nicio hotărâre?”

Interdicția de a o lua pe Florentina l-a determinat să înceapă să strângă probe pentru viitorul divorț. Costică i-a sugerat să facă o reclamație la Autoritatea

Tutelară, pentru că nu se permitea fetei legătura firească cu familia tatălui.

- Și ce să facă ăia?, l-a întrebat Mihai, neîncrezător la un asemenea demers.

- Vor face o anchetă socială care, este posibil, să te ajute la procesul de divorț.

Mihai a făcut reclamația, a primit și rezultatul anchetei sociale ce cuprindea recomandarea, către Mariana: „recomandăm mamei a permite minorei să aibă legăturile firești cu familia soțului...”

- Mă cac în ancheta lor! Nu o să mă comande ei pe mine - a răspuns ea în stilul cazon datorat probabil pregătirii ce era în plină desfășurare. Fata nu merge la ai tăi!

Doamna directoare a liceului era din ce în ce mai nervoasă. Ținea ședințe peste ședințe și împărțea sancțiuni cu nemiluita. Larisa, cu ziarul pliat în spatele calculatorului uriaș, era atentă tot timpul la ușa „să nu intre nebuna aia și să-mi ia din salariu”.

Mașina aia de socotit, numită pe nedrept calculator, avea o mulțime de butoane și mecanisme. Pentru o singură operațiune aritmetică făcea un zgomot asurzitor de parcă era un război de țesut. Mihai avea un calculator mic, de buzunar, cu celule solare.

- Șefu!

- Da, Larisa.

- Directoarea asta are sindrom de boală japoneză.

- Ce boală, Lari?

- Sindrom NE FU...! Nu ai vreun prieten să o mai potolească?

- Păi ce, nu are bărbat?

- Nu mai are. S-a dus în lume. Cu o nebună ca asta, cine stă?

- Păi... nu au copii?

- Șefule, copiii cresc oricum, cu tată sau fără, cu mamă sau fără, ei tot cresc.

- Dar tu, de ce nu ai divorțat când ai avut probleme?

- De proastă! Așa am fost educată, să tac și să înghit, că cine mă mai lua cu copil? Nu știi vorba aia că „a luat-o cu vițel”.

Mihai a rămas cu gândurile lui, ea cu ziarul.

„Poate că are dreptate. Lari e bătrână și a văzut și trăit destule, la viața ei.”

Cu toată lipsa și răceala Marianeii, problemele sexuale și le rezolvase, cumva. A doua zi trebuia să se ducă la Jeni, era invitat. A întâlnit-o pe Mina pe hol și i-a spus:

- Măine după amiază am să trec pe la voi.

- Adică te duci la mama, că ea te-a invitat! Știa sigur că eu sunt la antrenament.

- Dar tatăl tău nu este acasă?

- Este în America, la specializare... Deci te duci? Chiar vrei să mă faci geloasă?

Pe hol a trecut Sofi, a zâmbit, ca și când ar fi spus „am auzit de tine, armăsarule!” și apoi a făcut cu mâna, complice, Minei Mihai a roșit. Noroc cu lumina de neon de pe hol și cu tenul lui mai închis la culoare.

- Vorbim, a încheiat el discuția, întorcându-se cu spatele, cu intenția de a pleca.

Ea a făcut un pas în urma lui, l-a prins de cot și i-a șuierat:

- Ai să te culci cu ea?

Conștiința îi era curată, în plus, jocul era interesant.

- Și dacă aș face-o?

S-a îmbufnat și, întorcându-se, i-a spus, șoptit:

- Faci cum vrei... Mihai a cumpărat flori și o sticlă cu vin bun și a ajuns la ușa Minei.

A sunat și, după ce a văzut lucind un ochi în vizor, ușa s-a deschis și Jeni, cu față zâmbitoare, l-a invitat:

- Pofțiți, domnul „cenaclu”.

Jeni avea deja un ascendent asupra lui. Mihai căuta să se reculegă și să fie apt să-i povestească ce s-a întâmplat între el și fiica ei.

A intrat în sufragerie și a rămas șocat. Era același aranjament, cu două rânduri de tacâmuri și lumânări noi.

A oferit florile și sticla cu vin.

- Fumezi, Mihai? Sper că nu te superi că îți spun pe nume, te rog spune-mi Jeni.

- Nu mă deranjează, poți să-mi spui pe nume.

- Un coniac, o cafea?

- Sunt cu mașina.

- Chiar vrei să pleci așa curând?

Apoi a continuat cu o voce alintată, ca de fetiță:

- Nu fii rău! Și așa mă plictisesc că nu am cu cine scoate o vorbă. Știi, soțul meu este plecat la specializare.

- Știi, mi-a spus Mina.

- Relaxează-te, ești bărbat în toată firea, sau te temi de o biată femeie?

Ce situație penibilă! Amândouă, mamă și fiică, au recurs la strategii asemănătoare, pentru același scop. Până și aranjamentul de pe masă era același. Mihai se întreba dacă Mina o fi copiat-o pe Jeni? Se întreba ce

atitudinii a preluat de la o mamă care era mai mult singură.

Brusc, și-a luat inima-n dinți și i-a spus:

- Știi, Jeni, eu am mai fost aici, la voi în casă.

- Mă gândeam eu. Nu-i scapă nimic, scorpiei ăleia mici, seamănă cu mama ei. Ce naște din pisică șoareci mănâncă! Și, cum a fost? Știe să facă sex?

- Nu s-a întâmplat nimic între noi, Jeni!

- Nu te cred. A știut să ne vrăjească să plecăm de acasă și eu am bănuț de ce... Ați avut timp și toată casa la dispoziție. Am găsit sticla de șampanie, goală, lângă pat, și paharele, nespălate, în chiuvetă.

Sau poate tu ai o altă orientare sexuală?

- Nu, Jeni, sunt un bărbat normal.

- Să nu îmi spui că ai refuzat-o! Ar fi fost o jignire fără seamăn!

- Și da, și nu, cum să-ți spun... nu s-a petrecut un act sexual propriu zis.

- Să nu îmi spui că s-a rezumat la o simplă relație.

- Jeni!!! Oprește-te! Fiica ta este fecioară și pe deasupra și neinițiată.

A urmat o clipă de uluială, de descumpănire din partea ei.

- Nu este adevărat! Mă minți! La anii ei, eu nu mai eram fecioară de multă vreme.

- Jeni, fata asta suferă de acest complex. A dorit să o facă cu mine. Am lăsat-o să se îmbete și am făcut în așa fel să creadă că actul s-a consumat.

Jeni a început să râdă în hohote,

- Ești nebun! Ești diabolic! Am auzit-o cum îi spunea unei colege, la telefon, cât de tare ești.

- Și de aceea m-ai invitat aici?

- Poate...

Jocul acesta de-a seducția și de-a refuzul începuse să îl agaseze. Era vorba de un copil care nu găsea un sprijin adecvat la mama lui. Jeni era atât de montată și surexcitată încât nu era capabilă să se concentreze pe problemele fiicei ei. În fond era o femeie frumoasă, dornică, iar el nu era un ascet. Ea s-a apropiat mai mult de Mihai și lăsând capul pe o parte a lăsat un curent de aer cald să se strecoare dintre buzele ei în urechea lui.

Mihai a prins-o de mijloc și ea l-a cuprins cu totul. El a făcut un sex demonstrativ, folosindu-și toate calitățile și toate abilitățile, care rămăseseră latente, de când se însurase.

După toată acea descătușare, Jeni a redevenit rezonabilă și aptă de a purta o discuție serioasă.

- Mihai, dacă lucrurile stau așa, și văd că ții la fetița mea, rămâi prietenul și confidentul ei și ajut-o să depășească aceste bâjbâieli.

- Să înțeleg că dorești să fac sex cu ea?

- Dacă vrei, este problema ta. Doresc pentru ea un prieten care să mă ajute să-mi recapăt fiica și un bărbat echilibrat care să o educe și sexual.

- E greu! Probabil că ai comis destule greșeli și Mina știe! În plus de asta privitor la sex, ar fi bine să știi că am trecut de vârsta la care trăgeam câte o linie. Acum ascendentul era de partea lui.

- Te rog, du-te și îmbracă-te decent, strânge masa și apoi vorbim.

- Mina vine mult mai târziu...

- Va veni mult mai devreme, îți spun sigur!

Ascultătoare, Jeni s-a schimbat de haine, a strâns masa, a aranjat patul, și a făcut cafea.

- Te rog să mai pui o ceașcă și mai adu o scrumieră.

- Mai vine cineva?

- Vine Mina. Probabil va dori și o țigare la cafea.
- Credeam că asta cu fumatul este doar o prostea.

Chiar fumează serios?

Jeni lăsase cheia în ușă și pusese și lanțul. Soneria a început să urle, prelung.

19. COMPLICAȚII

Jeni s-a dus la ușă și a deschis:

- Ce ai, soro? Că doar nu arde.

Privirea Minei era ucigătoare. A studiat-o pe Jeni, l-a privit pe Mihai, s-a dus în dormitorul părinților, a cercetat încăperea cu ostentație și apoi s-a întors:

- Bună ziua, domnule Mihăilescu.

- Bună ziua, Mina. Spune-mi Mihai... I-am povestit mamei totul.

A rămas descumpănită. I-am oferit o țigare, a aprins-o și a dus ceașca de cafea la gură. A sorbit din ea, a mai tras un fum și mi s-a adresat:

- Acum va trebui să-ți mulțumesc că m-ai dezvirginat? Ce bărbat ești tu? Ți-a fost frică și ai mărturisit mamei, totul, ca la popă. Să dispari din viața mea!

S-a ridicat, a stins țigarea și s-a dus în camera ei. Adulții erau stânjeniți în aceeași măsură, și Mihai și Jeni.

- Poate că e mai bine așa. Poate că e mai bine să o faci cu un băiat de vârstă mai apropiată, a spus Mihai.

- Jeni, îmi pare rău dar va trebui să plec a concluzionat el, dezorientat. Apoi, după o scurtă pauză:

- Am să mai stau să fumez o țigare, te superi?

- Nu! Poți să rămâi cât dorești, nu este nicio grabă.

Mihai trăgea rar, rar și adânc fumul și simțea o vagă amețeală. Fără motiv, Jeni a început să chicotească.

- Ce s-a întâmplat?
- Sunt rari bărbații atât de complicați, ca tine.
- De ce spui că sunt complicat? Doresc să fiu un tip corect.

- Un bărbat pragmatic nu ar fi „iertat-o” pe Mina și s-ar fi bucurat de grațiile amândurora.

- Întotdeauna ai gândit la fel?

A redevenit serioasă. A căzut pe gânduri și a luat o țigare din pachetul lui Mihai. El privind-o i-a oferit un foc.

- M-am măritat din dragoste cu Răzvan, tatăl Minei. Este pilot, cum era și atunci. Era frumos, avea bani, era tânăr. El colinda lumea iar eu îl așteptam, cuminte, acasă. După ce s-a născut Mina am început să simt, din ce în ce mai acut, semnele de infidelitate și de răceala fizică.

Era la un curs în Anglia. Se zvonea că înainte de a pleca se încurcase cu soția unui coleg. Nu am cercetat, nu am pus întrebări dar, într-o zi m-am trezit la ușă cu colegul lui. L-am recunoscut din fotografiile lui Răzvan.

I-am deschis și l-am invitat în casă. El era pilot pe curse interne, avea doi copii, iar soția lui lucra în aeroport. Răzvan, bărbat frumos, era sorbit din ochi de toate femeile din aeroport, de la sol și de pe aeronave. S-a încurcat cu soția colegului dar acesta i-a surprins. Răzvan, pe considerentul că asta ar fi o atitudine bărbătească i-a spus:

-Toate sunt curve, bă! Și a mea, și a ta și toate fac același lucru. Aduci bani acasă, ești plecat și poți muri la orice cursă atunci când zbori pe dricurile astea zburătoare. Trăiește-ți viața, băiete!

La câteva zile după aceea, colegul a venit la mine și mi-a spus toată întâmplarea. A plâns, ca un copil, și nu

știa ce să facă. L-am îmbărbătat și l-am îndemnat să o ierte pe soția lui și să își crească copiii mari, cu mamă și cu tată.

În aceeași zi, parcă, s-a rupt ceva în mine. Nu am mai fost aceeași femeie, niciodată.

Răzvan mă considera un „capăt de linie”, un loc în care poposea cel mai lung timp, un loc în care avea un copil și o femeie, care îl spăla, îl îngrijea și căreia îi asigura un trai decent. Căsătoria noastră a ajuns o minciună comună pe care ne prefăceam amândoi că o credem. Astăzi, tu mi-ai arătat ce am pierdut: prietenia și respectul fiicei mele. Te rog ajută-mă să îndrept ce se mai poate îndrepta.

A început să plângă încet, liniștit, cu lacrimi mari. Mihai s-a ridicat și a rugat-o să-și șteargă ochii, să se liniștească și i-a promis că o va ajuta.

Mina a ieșit din cameră și a trecut, în viteză, spre bucătărie. Mihai o vedea în oglinda din hol cum s-a uitat în cutia de gunoi, în frigider și apoi a revenit în sufragerie.

Mihai, privind-o, i-a spus că lui Jeni nu îi este bine.

- Ce ai, mami?

S-a apropiat și s-a așezat lângă Jeni, mângâind-o.

- Fetelor, îmi cer iertare, dar ar fi mai bine să vă las singure... a rostit Mihai retrăgându-se cu delicatețe.

Mai erau două zile și Mihai urma să revină la spital. Se simțea bine, operația se cicatrizase frumos și nu se resimțea rău din punct de vedere fizic.

Florentina se joacă, adesea, cu cicatricea de la operație spunând că închide și deschide un fermoar. Timpul îi trecea greu.

Cu o zi înainte de prezentarea oficială la spital, Mihai a trecut pe la Leașcu, pe la cabinet.

- Salut, doctore!
- Ohoho! Salut, bolnavule! Ai venit la internare?
- Nu azi. Măine voi veni. Tot la neuro vin?
- Așa este procedura, revii de unde te-ai externat.
- Ai mai primit vreun telefon cu „rugăminti” privitoare la mine?

- Nu, bă. Atunci am fost destul de clar când am spus că nu schimb diagnosticul real.

S-au despărțit cu străngeri de mâini urmând să se vadă a doua zi.

L-au prins zorii citind o carte stufoasă și dezlănătă ca un râu ce izvorăște din câmpie: „În căutarea timpului pierdut”. Oare tot acest timp consumat pentru reactivarea lui era un timp pierdut?

Lumina săracă murdărea geamurile apartamentului. S-a ridicat din fotoliu, a stins veioza și a aruncat halatul pe pat. După ce s-a spălat s-a bărbierit „la sânge”, și-a luat actele și a plecat spre spital.

De acum știa procedura așa că, într-o jumătate de oră era în salon. Avea un singur coleg în salonul cu patru paturi. A luat fișa de examinare și a privit toate rubricile ce așteptau verdictul, fiecare în parte: „apt combatant pentru pace și război”. În două zile a încheiat toate examinările. Ajungea la secția în care trebuia să fie examinat, iar o asistentă ducea fișa. Toate specialitățile medicale, de pe fișă purtau concluzia unanimă și mult dorită: „apt combatant pentru pace și război”.

Era bucuros. A doua zi de dimineață s-a prezentat la comisia cea mare, a spitalului. I-a venit rândul și a intrat în încăperea aceea imensă, cu mesele așezate în formă de U, în jurul cărora erau așezați coloneii și generalii ce aveau să-i finalizeze fișa cu concluzia finală.

- Tovarășul Mihăilescu, ați fost declarat „apt limitat”!

Nu-i venea să creadă! Văzuse, cu ochii lui, fiecare evaluare în parte, la fiecare specialitate și toate erau unanime: „apt”!

A cerut fișa să o vadă. Concluzia generală era clară: „apt limitat” și cauza era specialitatea „boli interne”.

Rezoluția inițială, cea pe care o scrisese medicul care l-a examinat, era tăiată cu un X mare și, un medic care nu l-a văzut în viața lui, atesta: „apt limitat”, cu explicația tranzit gastric deficitar.

Pentru o clipă Mihai a crezut că visează. Și-a revenit auzind glasul generalului, comandant al spitalului:

- Sunteți liber!

A luat fișa și comunicarea către Mihai și o privea lung. Nu putea fi adevărat!

Au trecut cele șase luni dar nu obținuse verdictul ce i-ar fi permis revenirea.

Cunoscând slăbiciunile sistemului s-a adresat Direcției Medicale, anexând ordinul prin care i se cerea să-și reevalueze situația medico-militară. A primit o nouă comunicare să se interneze la Spitalul Militar București, la secția „boli interne”. S-a internat și s-a dus, glonț, la Leașcu:

- La mai mare, i-a spus văzând vestonul cu încă o stea mare, pe epolet!

- Mai bine mi-ai ura la mai tare. Ce faci, mă?

- Uite, sunt la „boli interne”, cu chestia cu reactivarea.

- Dă-i bă în pizda mă-si!!! Tu nu vezi că e o armată de retardați? O armată cu cai de lemn și cu soldați de plumb, condusă de incompetenți și hoți?

I-a povestit pățania cu rezultatul diagnosticului de la ultima internare.

- Probabil că și acolo s-a dat un telefon! Băi, ascultă ce-ți spun eu: ăstora le e frică de tine, ca militar. Trebuie să rămâi civil.

- Îl știi pe șeful de la secția medicală 2?

- Da bă! Nu știi că a mai fost cu noi la pescuit?

Udrea... ăla cu gură mare!

- Cine, mă, chelul?

- Da, mă! Lasă că-l sun eu.

Mihai a plecat la „medicla 2”. Sora șefă a venit la salon și l-a chemat.

- Domnule Mihăilescu, vă cheamă domnul colonel Udrea.

Mihai a urmat-o. Udrea, un tip haios, vorbăreț și pus pe glume tot timpul.

- Ce băi, aici e baltă de crap? Ce dracu cauți la mine pe moșie, ești bolnav?

- Asta o să-mi spui tu! Sunt la reexaminarea în vederea reactivării, după o rezecție gastroduodenală.

- Soră! Ia fișa tovarășului locotenent major!

Fișa de evaluare era neatinsă, curată. Udrea a privit-o fugitiv, a pus-o alături și a început să-i recomande analize diverse, inclusiv o radiografie la stomac. A doua zi a pornit o nouă cursă de evaluare.

A terminat toate examinările medicale, din nou, în două zile și era sigur că, de data asta, va reuși.

A ajuns din nou la comisie și i s-a întâmplat exact același lucru, a fost declarat „apt limitat”. De data asta „butonul pe care s-a apăsat” era chirurgia.

Mihai, după ieșirea de la secretariat, s-a dus la doctorul Ionescu.

- Ce este, băi mortule?

Ionescu era colonel cu trei stele, de acum.

- Tovarășe colonel, cum este posibil ca din punct de vedere chirurgical, după șase luni, atunci când eram declarat „apt combatant” acum să fiu declarat „apt limitat”?

- Cine te-a examinat?

- Eu știu? Uitați-vă la parafă!

- Sună-mă mâine!

- Dar mâine merg la Comisie!

- Vino de dimineață la mine.

A doua zi Mihai a ajuns la Ionescu la ora șapte și jumătate. În timpul nopții fusese un accident colectiv, cu mai mulți soldați și Ionescu opera fără odihnă.

Venise ora să se prezinte la Comisie. Sora șefă de la chirurgie a luat fișa și a dus-o la secretariatul comisiei.

Istoria se repeta. „ Poate că nu îmi este dat să mă îmbrac din nou în haine militare!”

Viața cu Mariana intrase într-un ritm, aparent, normal. Scandalurile porneau din nimicuri. Atitudinea lui împăciuitoare și dornică de liniște a făcut-o să fie din ce în ce mai insolentă.

Într-o sâmbătă seara au avut o ceartă teribilă. El se abținea să nu ridice tonul și să sperie fata. Duminică de dimineață, devreme, s-a trezit la ușă cu soacra lui, cu mama soacrei și cu sora Marianeii. Nici nu au intrat bine pe ușă și l-au luat tare:

- Ce băi, nemernicule, sunt banii ei! Tu să muncești ca să ai! Ea face ce vrea cu banii ei! Mă, ai și tupeu.

Apoi soacra, nervoasă a continuat cu o voce și mai ridicată:

- Tu vrei să faci ce vrei tu cu fata mea?

Vocea ei nu era solitară ci se suprapunea peste vocile celorlalte trei femei.

Florentina deschisese ușa de la cameră și se uita îngrozită.

El a încercat un dialog și să le explice că viața într-o familie normală nu este asta, că...

- Băi nenorocitul, tu nu ai avut mamă, nu ai avut tată! Ești un țigan nenorocit! Te-au crescut bunicii, de milă. Ți-am dat-o pe fata asta ca pe o floare și tu îți bați joc de ea? Taică-su a fost activist, nu un țigan prăpădit! Dacă trăia el nu mai suflai tu în ciorba ei! Te omor!! Băi animalule!

În aceeași clipă, soacra, a sărit cu pumnul ridicat, asupra lui și alături de ea și celelalte.

Pentru o fracțiune de secundă Mihai s-a gândit să le ia la rând, cu pumnii și cu picioarele. Era foarte nervos. Ochii i se injectaseră de sânge, vinele i se umflaseră pe gât. S-ar fi descurcat, fără probleme, dar le putea răni grav, mai ales pe străbunica Florentinei. Din subconștient a reapărut gândul divorțului și faptul că și acest eveniment putea fi încă o probă.

S-a ferit, apărându-și capul cu mâinile și femeile au prins curaj și au tăbărât pe el. A început să urle și a ieșit, cu ele agățate de corpul lui, pe holul blocului. Vecinii au deschis ușile. Mihai s-a lăsat să cadă pe jos cu ele deasupra lui și ele continuau să îl lovească cu pumnii și picioarele, amețite de furie și neînțelegând de ce nu ripostează.

Vecinii au strigat la ele și, în cele din urmă, l-au lăsat în pace. Abia atunci a început să strige:

- Nu vă e rușine să săriți la bătaie la mine în casă? Plecați! Criminelor!

Vecinii le-au însoțit cu nenumărate cuvinte urâte acompaniate cu „huo!!!”

20. IMPOSIBIL SĂ FIU EU TATĂL COPILULUI

Au plecat toate trei. Florentina stătea în ușa apartamentului și plângea scâncind: „tati, tati al meu!”

La serviciu avea liniște. Mai cumpăra țigări străine din piață, mai un nesscafe, mai un coniac albanez și mai ieșea câte un ban, măcar pentru țigări.

Învățase să se chibzuiască și banii ce-i câștiga să-i asigure partea lui de cheltuieli.

Mariana a plecat, din nou, la un curs la Făgăraș. Florentina stătea cu Mihai zi de zi dar drumul la grădiniță era lung. A învățat-o să meargă cu autobuzul și cu alte mijloace de transport în comun și în primele zile Mihai a supravegheat-o discret să vadă cum se descurca.

Venea repede acasă, de la serviciu, iar dacă era nevoit să întârzie, vorbea cu micuța la telefon.

Grădinițele luaseră vacanță. Străbunica Florentinei l-a sunat și l-a rugat să lase fata la ea în vacanță.

- Bine, mamaie, dar să nu aud că nu vrei să-mi dai fata, așa cum a făcut Marcela.

- Nu, mamă, mă bate Dumnezeu!

Florentina s-a bucurat. „Mamaia bătrână” îi făcea toate poftele.

Mihai era la birou și citea „ Scânteia tineretului”. Era o rubrică prin care diverși tineri își dădeau adresa poștală dorind să corespundeze.

Sunetul telefonului l-a surprins.

- Alo! Liceul...

- Mihai, sunt în piață, în față la magazinul alimentar, la telefonul public. Am mare nevoie de tine!

Era Mina. Ce se întâmplase? Vocea îi era precipitată dar asta nu acoperea teama din glasul ei...

- Vino! Este urgent!

- Lari, dau o fugă până în piață! E Mina!

Larisa a zâmbit cu subînțeleș, pe sub ochelari, și fără să ridice ochii i-a spus:

- Da... vii repede, nu? Sau o mănâncă tare?

- Sigur că da, nu întârzii. Hai, fii serioasă!

- Să nu te țină prea mult.

Mihai a întins pasul. Mina plângea după un colț al clădirii ce adăpostea cabina telefonică.

- Mihai, m-am nenorocit!

- Ce s-a întâmplat?

- Sunt gravidă!

Lui Mihai îi venea să râdă. Cu el nu putea fi... că nu era posibil.

- Și cine este tatăl copilului?

- Păi în nici într-un caz nu ești tu! M-ai făcut să cred că sunt femeie și eu eram fecioară, când m-am culcat cu un tip.

- Și de ce m-ai sunat pe mine în situația asta?

- Și ce era să fac? Ce, trebuia să-l sun pe tata sau să îi spun mamei? Cine mă ajută?

- Lasă-mă să mă gândesc și vorbim mâine.

Mihai a sunat-o pe Jeni.

- Sărut mâna!

- Bună, domnule cenaclu, vii la o ședință?
- Jeni, ascultă-mă cu atenție, este ceva urgent și serios!

- Te aștept, nerăbdătorule!

Mihai a mers la directoare și a invocat o conductă spartă acasă și s-a învoit. A ajuns acasă la Mina. Jeni l-a privit cu reproș și i-a spus:

- Așa sunteți toți, „dragă, dragă, până ți-o bagă!” Te credeam mai stilat. Vii tu fără o floare, fără nimic, cu mâna goală... Dar, chiar și așa, ești bine venit. L-a cuprins cu brațele după gât ridicând un picior spre soldul lui, ca o liană. Nu avea niciun chef.

- Femeie! Oprește-te. Fata ta este însărcinată!

O uluială teribilă i-a împietrit fața.

- Cu cine, cu tine?

- Cu un puști, eu știu cu cine? Ea știe!

- De unde știi?

- M-a sunat și mi-a cerut ajutorul.

Am rămas amândoi pe gânduri. Era o problemă grea. Bani s-ar fi găsit, chiar dacă 5000 de lei erau mulți, dar ginecologii se fereau de chestii din acestea pentru că era caz penal, cu pușcărie chioară! Și-a adunat gândurile și i-a spus:

- Poate se înșeală. Poate că i-a întârziat ciclul și atât...

- Unde ai vorbit cu ea?

- În piață. Eram pe fugă și nu am putut afla mai multe. În plus de asta fata era răvășită, toată.

- Mihai, te rog ia-o de la școală și vino cu ea acasă. Stați de vorbă, liniștește-o și află cine este tatăl copilului.

- Tu ce vrei, să-l facă?

- Nu știu pe nimeni care să mă poată ajuta.

Mihai a mai stat câteva clipe pe gânduri și i-a spus:

- Pleci de acasă și mă lași singur cu Mina. Du-te la o prietenă, la o vecină care are telefon. Dă-mi numărul de telefon și după ce o mai liniștesc, vorbim la telefon. I-a scris un număr de telefon pe un petic de hârtie și el l-a băgat în portofel, apoi a sunat la școală la secretariat să afle câte ore are Mina. I s-a spus că nu mai au ore pentru că se face pregătire pentru examene.

- Cu ce vine Mina de la școală? A întrebat Mihai.

- Cu autobuzul.

- Bine, vezi că poate apărea din clipă în clipă, mă duc să o aștept în stație.

Mihai a tras mașina după stația de autobuz și privea, în retrovizoare, călătorii din fiecare mașină. „Dacă hoinărește prin oraș, sau, mai rău, face o faptă necugetată?”

După o oră a apărut. Mihai a coborât din mașină și a salutat-o:

- Te pup, copilaș.

- Te sărut, iubitele.

Avea ochii plânși și bărbia îi tremura, imperceptibil.

- Hai să mergem la tine acasă.

- De ce nu la tine? Și așa, acum nu mai contează! Nu pot rămâne însărcinată cu tine!...M-am nenorocit! Voi fi o „fată mare cu copil mic!” Măcar să știu că m-am culcat cu tine. Dacă eram amanta ta, nu mi se întâmpla nenorocirea asta. Ai și tu o parte de vină.

Au ajuns la ușă.

- Și dacă este mama acasă?

- Am văzut-o când a plecat.

- Mă aștepti de mult?

- De aproape o oră.

- Când a plecat, mama avea geantă în mână?

- Da, dar ce importanță are?

- Dacă avea geanta și-a luat și doctoriile cu ea, asta înseamnă că nu vine curând.

Au intrat în casă și s-au așezat pe canapea. Mina a încuiat ușa și a pus lanțul la ușă. S-a dezbrăcat, goală-puşcă, și a început să plângă în fața oglinzii.

- Am făcut burtă...

Apoi s-a așezat pe vine și plângea. Era frumoasă. Apoi, ca la un gând, s-a apropiat de Mihai și l-a mângâiat cu sâni pe obraz. El a evitat-o și a întrebat:

- Când ți-a venit ciclul ultima dată?

- Trebuia să-mi vină pe întâi și astăzi este douăzeci!

- Mina, te rog îmbracă-te.

- Mihai, fac orice, numai scapă-mă!

Mihai a dat mai multe telefoane dar chipul i se încrunta de fiecare dată. A mai dat un telefon unei foste prietene, asistentă la un laborator de analize. A vorbit în dodii dar ea a înțeles că era vorba de o analiză. A rămas să vină a doua zi de dimineață, cu Mina.

- Mina, mai întâi trebuie să fim siguri că ești însărcinată. Poate nu ești...

- Tu, cu socotelile tale! Ce, nu se vede? Vorbea ea, din ce în ce mai tare.

- Însărcinată într-o lună nu se vede nimic, doar la analize se poate spune ceva.

- Dacă făceai dragoste cu mine nu mi se întâmpla asta!

Am auzit cheia răsucindu-se în broască apoi lanțul de la ușă zăngănind și sunetul soneriei, insistent.

- E mama!

Soneria nu mai contenea. Mina și-a strâns halatul și a descuiat ușa.

- Bună ziua! Ce faceți aici? Și tu, de ce ești îmbrăcată așa de sumar?

Mihai simțea că îi fuge pământul de sub picioare. Bănuia că este obiectul unui complot.

- Mamă! Sunt însărcinată cu Mihai!

Mihai a simțit că-și pierde cumpătul. Nu știa cum să reacționeze.

- Așa, domnule! Și acum ce ai de gând să faci?

Strângând spasmodic din fălci Mihai și-a spus că nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.

21. ANGELICA, ÎNGERUL ADUCĂTOR DE VEȘTI

- Doamnă, va trebui să rezolvăm, cumva, problema aceasta dar vă rog rețineți, nu eu sunt tatăl acestui ipotetic copil. Mâine de dimineață voi merge cu Mina să facă un galimanini.

- Ce este acela?, a întrebat Mina, cu surprindere și cu o oarecare teamă.

- Lasă, mamă! Ce știi tu! O broască o să ne spună dacă ești gravidă sau nu.

Lucrurile nu se lămuriseră. Mihai nu reușea să priceapă ce se întâmpla cu adevărat. Era șantajat? Fusesse o cursă a două femei, mamă și fiică? Cu ce greșise față de Mina dar față da Jeni?

Dimineață, a luat-o pe Mina de la scara blocului și, în timp ce urca în mașină, Jeni le-a făcut cu mâna de pe balcon.

Angelica, asistenta, vechea prietenă a lui Mihai, l-a pupat pe obraz și, trăgându-l de o parte i-a spus:

- Bună puștoaica! Nu ai avut niciodată gusturi rele, sau e fiica ta?

Ce era să-i spună? Cum putea să-i explice, că este posibil să i se pună în cârcă un copil al unei femei cu care nu făcuse dragoste?

- Să zicem că ar fi prima variantă, dar aș vrea un test dar... știi tu...

- Norocul tău că mai am rezervele mele, pentru prieteni.

A luat urina de la Mina și privind-o pe Mina, cu un aer critic s-a adresat lui Mihai:

- Reveniți pe la ora 14.

Nu putea să o lase pe Mina singură, în pragul unei depresii. Mihai a dat telefon la școală și s-a învoit. Directoarea nu era prezentă așa că, Larisa i-a spus:

- Dacă vine îi spun că lipsești, dacă nu, nu!

Cu un aer preocupat Mihai a fost cu Mina la o prăjitură, s-au plimbat prin Cișmigiu, apoi s-au așezat pe o bancă.

- Sunt disperată! Dis-pe-ra-tă! a rostit ea, dintr-o suflare, prinzându-și fața în palme.

- Ai răbdare! Poate că este o alarmă falsă. Dar, acum, spune-mi dacă ți se pare normal și elegant, să mă bagi pe mine, așa aiurea, într-o problemă urâtă și care nici nu este a mea? Totul este aiurea, unul fute și altul plătește. Nu este corect!

- Dacă tu te-ai eschivat...!

- De la ce m-am eschivat?

- De la promovarea unei fete în categoria femeii. Nici măcar nu era vorba de o minoră, știai doar, ți-am arătat certificatul de naștere.

- Discuția este lungă și este complicat, cel puțin acum, să poți înțelege atitudinea mea.

- Nu ești suficient de matură și nici măcar nu este, cel puțin acum, momentul să îți dezvolt ideea.

- Da, bine! - a răspuns ea, bosumflându-se copilărește.

- Dacă nu ești gravidă, promiți să spui mamei tot adevărul? Inclusiv cu cine ai făcut sex și tot ce nu ai avut

curaj să mărturisești. Singura prietenă adevărată nu poate fi decât mama ta.

- Promit! Promit tot ce vrei tu! Dar dacă nu aș da atâtea explicații atunci aș avea cale liberă să fac sex cu tine și mama nu ar putea spune nimic! După toate problemele care ți le fac ai merita chestia asta. Și m-ai mai învăța și câte ceva așa încât să nu mi se spună că habar nu am să fac sex.

- Te rog să te potolești!

Au revenit la laborator, la Angelica. Ea i-a făcut semn lui Mihai să se tragă mai deoparte și i-a spus:

- Mihai, îmi pare rău...

El a simțit că îl ia amețala. Mina începuse să plângă...

- Îmi pare rău dar nu ești bun de prăsilă, domnișoara nu este gravidă!

Mihai a luat-o în brațe pe Angela și a sărutat-o, ridicând-o de la pământ. Mina i-a sărutat mâna, apoi Mina l-a luat pe Mihai de mână și au plecat.

Când a simțit cum i se strecoară în palmă degetele Minei, a simțit aceeași teamă pe care o avea Florentina, când trecea strada, același freamăt temător, aceeași transpirație rece.

Au ajuns acasă la ea. Jeni era cu un păhărel de coniac în față și îi aștepta cu cafele și țigări.

-Mama, am scăpat!

-Mina, acum spune adevărul! Spune tot adevărul-a spus Mihai, abia șoptit.

-Mama, nu a fost Mihai, acela! Este adevărat că am fost o noapte întregă cu el dar nu s-a atins de mine. M-a făcut să cred lucrul acesta și am trecut de proastă și mincinoasă, atunci când am făcut-o pentru prima oară.

-Și cine a fost primul bărbat din viața ta?

- Un puști din anul întâi de la Politehnică, dar ce importanță mai are? Acum sunt femeie!

S-au îmbrățișat fericite. Mihai se bucura că reușise să creeze o punte între mamă și fiică.

- Vom sărbători! A decretat Mina. Mihai, stai pe loc, fac cinste!

A luat bani de la mama și a coborât la alimentara. S-a întors cu bunătați și șampanie.

Amândouă femeile erau radioase și mișunau pe lângă masa pe care o aranjau, ca niște albine lângă o floare. Când au așezat și lumânări, am protestat:

- Fără lumânări!

- Jeni, uitându-se galeș, i-a spus lui Mihai, ferindu-se de Mina:

- Te temi de vreuna din noi?

Masa a fost delicioasă, șampania a curs în valuri. „Fetele” se amestecaseră, bine. Din când în când își aduceau aminte de spaima prin care trecuseră și se îmbrățișau cu sărutări zgomotoase.

- Mami, am înțeles că Mihai nu mă vrea. Poate nu i-am plăcut dar, acum spune-mi tu, cum este? Este bun?

Mihai a roșit violent. Nu putea scoate nici un sunet.

- Mamă, pentru o singură încercare, este bun, chiar foarte bun! Nu știu cum s-ar comporta la o „cursă lungă” a răspuns Jeni, fără pic de pudoare:

Le-a rugat să înceteze cu glumele acestea și, zâmbind, au chicotit.

Se făcuse târziu. Era băut, dar nu foarte tare. A lăsat mașina la colțul blocului lor și a plecat, pe jos, cele câteva stații de autobuz, până acasă. La plecare ele au

insistat să rămână acolo peste noapte dar o stare de panică pusese stăpânire pe el.

„Domnule, ți-a șuierat glonțul pe la ureche! Ce talent ai să te bagi în belele!”

22. LIMONA

Florentina era agitată. A doua zi urma să aibă inspecție, la școală.

Mihai a călcat un șorțuleț, a călcat fundele și a pus-o pe Florentina să-i țină degetele să poată face pampoanele. Fata a făcut baie și tatăl i-a uscat părul, lung, negru și creț, cu feonul, apoi a pieptănat-o și a periat-o îndelung. Au mai stat amândoi în sufragerie și au citit: ea, „mituri și legende”, el despre porumbelul călător.

Abandonând lectura, el, privind nemișcat o pagină, s-a lăsat purtat de amintiri...

A crescut porumbei călători când trăia la bunicul lui, acasă. Fiecare dintre ei avea crescătoria lui, separată. La vârsta de șapte ani Mihai era, alături de bătrânul, membru în asociația columbofilă. „Matca”, sau baza crescătoriei lui, o avea de la bunic. „Tatăl”, care biologic îi era bunic, agreea porumbeii din liniile belgiene, cel mic mergea mai mult pe selecție, din varietățile crescute de mai multă vreme în România: „Regele”, „Țăranca”, „Coadă creață”,. Porumbeii fumurii se numeau vineți, cei albaștri, guți, cei maronii, cu fulgi mai închiși la culoare, pe aripi, trestii, adică asemănători trestiei, cei de aceeași culoare, dar fără desen pe aripi, cu două dungii cafenii, se numeau bujori.

În pragul fiecărei ierni porumbeii intrau în „văduvie”, adică îi desperechea, întrucât puii scoși pe timpul iernii nu ieșeau buni zburători în competiții iar el dorea ca genitorii să fie puternici și sănătoși în primăvară. La sfârșitul lunii februarie îi împerechea după dorință, ținându-i în cuști separate, în perechi. Când porumbița urma să ouă îi lăsa liberi și ei își construiau cuibul.

Când îi trimetea la concursuri, mai ales perechile cu puii mici, părinții plecați la concurs veneau foarte repede, de pe distanțe scurte de câteva sute de km. De regulă, zburau fără oprire, uneori făcând o scurtă haltă pentru a bea apă...

Amintirile se derulau lent, irizând căldura vremurilor trecute.

Era în prag de iarnă și desperechease porumbeii dar, din greșeală, a uitat un mascul cu perechea lui în adăpostul destinat iernării femelelor. Și-a dat seama târziu. Porumbița trestie, cu perechea ei, un vânat frumos și mândru, cu cap berbecat și gene groase și albe, scosese doi pui. Prima noapte de ger a omorât unul dintre pui dar celălalt, cu câteva tuleie pe corpul golaș, suferea de frig.

Copilul a luat puiul în casă și a despărțit părinții. Puiul s-a dovedit a fi o porumbiță de culoare deschisă, un maroniu spre gălbui. Mihai a botezat-o Limona. O hrănea dându-i boabe în cioc, una câte una, până a învățat să mănânce singură. Ținea boabele la înmuiat în apă cu lapte și îi dădea boabe dintre buzele țuguiate, ca și când ar fi primit boabele din ciocul părinților, regurgitate din gură.

Când era acasă, porumbița, era tot timpul în preajma micului stăpân pentru că era liberă, iar când îi era foame îl lovea cu aripile peste picior.

Până în primăvară, Limona a crescut și zbura prin casă. Când copilul intra în cameră porumbița zbura spre el și i se așeza pe umăr sau pe cap. Toată iarna i-a dat vitamine și calciu. Porumbița avea o osatură perfectă, cu aripile la lungimea cozii și cu treisprezece pene în coadă. Al doilea rând de pene de sub aripi, voltele, erau pline și crescute armonios. Când a împerecheat adulții i-a dat și ei drumul. Nu avea vârsta de împerechere dar nici prea mică nu era. În fiecare dimineață făcea antrenamente de zbor cu porumbii, antrenamente la care participa și porumbelul de casă. Avea o trestie de bambus, mufată până la șase metri lungime, în vârful căreia avea prinsă o eșarfă roșie, de mătase, pe care o agita. Stolul compact, format din peste o sută de porumbei, se rotea în zbor, la înălțime mare, în jurul casei. După două ore de zbor lăsa prăjina jos și „sportivii” coborau. Limona nu se apropia de alți oameni dar atunci când îl vedea, chiar din înaltul cerului, strângea aripile pe lângă corp și se lăsa să cadă în picaj până la câțiva metri de sol, apoi deschidea brusc aripile și frâna căderea, apoi, cu o fâlfâială scurtă i se așeza pe umăr și îl ciugulea de buze sau de ureche.

Joia mergeau la ședințe la asociația columbofilă. Limona mergea pe umărul lui până la stația de tramvai și apoi, când el urca în tramvai, porumbița zbura paralel cu acesta. Aveau de mers patru stații, ea în zbor, el cu tramvaiul, și la fiecare oprire în stație, Limona aștepta pe câte un stâlp să vadă dacă Mihai va coborî. La coborâre i se așeza din nou pe umăr, urmându-și drumul, pe jos.

Oamenii mai în vârstă, colegi de asociație, râdeau de copil pentru că Limona asista la ședințe stând pe masă în fața lui.

- Ce-i bă, micule, ți-ai adus întăriri? Vrei să afle și gălbejita ta strategii de concurs?

Se apropia momentul primului zbor cu puii.

Limona avea să plece cu ceilalți colegi de generație, ceva mai mari ca ea, cu un autovehicul, special amenajat, la prima ei cursă. Lansarea era de la Snagov.

-Ia-ți adio de la lămâia ta! Fă o poză cu ea că asta nu mai ajunge acasă!

Limona a venit între primii cincizeci clasați dar nu era obosită, dar nici nu a ocupat un loc meritoriu. Același lucru s-a întâmplat la fiecare etapă până la Rădăuți. Atunci Limona s-a clasat în primii zece veniți, cucerind un nesperat loc patru, dovedind că este o „fondistă” tenace.

Peste două săptămâni urma etapa cea mai grea, zborul de la Varșovia până acasă. Porumbeii erau transportați cu avionul și lansarea avea loc chiar pe aeroport, într-o pauză între zborul avioanelor. Mihai a participat cu cincisprezece porumbei. De acum porumbeii erau considerați adulți și antrenați. Limona se împerechease cu un băiat frumos, de culoare albastră. Și aveau pui de aproape trei săptămâni. Perechea ei a rămas acasă la pui iar ea urma să plece la concurs. Seara Mihai a dus porumbeii la locul de îmbarcare. Peste inelele personale, ce atestau: țara de origine, asociația, anul nașterii și numărul matricol, s-au aplicat niște ștraifuri de tablă subțire de cupru, pe care era imprimat un alt număr, de control. Când porumbelul ajungea acasă se desprindea acea „plombă”, o rula să poată intra într-un ceas special și, în mod automat, se înregistra pe

bandă de hârtie, ziua, ora, minutul și secunda la care a fost marcată sosirea.

Mihai avea emoții mari. Era prima competiție internațională la care participa, el cu porumbeii lui.

Glumind, colegii mai în vârstă, i-au pus Limonei o șampilă pe coadă „să nu se piardă, piciule și să nu greșească țara!”, apoi au introdus-o în cușca de transport. Cei care au însoțit porumbeii în avion au telefonat în țară și așa s-a aflat că după lansare, pe aeroportul din Varșovia, a fost o furtună mare. Limona cu ceilalți competitori trebuiau să treacă Munții Tatra și apoi Carpații.

Pericole nenumărate existau pe tot parcursul: linii de curent, de joasă și înaltă tensiune, curenți de aer, păsări de pradă, vânători și alți oameni.

Limona a sosit alături de numai zece dintre porumbeii lui, în total unsprezece din cincisprezece. Pentru doi dintre cei care nu au ajuns a primit inelele prin poștă, din Ucraina.

La ședința ce a urmat au fost aduse ceasurile de cronometraj pentru verificarea sigiliilor și la omologarea rezultatelor. Mihai bănuia că Limona a sosit prima dintre cei peste o mie de porumbei lansați. După însemnările crescătorilor, neoficiale, Limona venise cu nouă ore înaintea celui de-al doilea clasat.

S-a încheiat verificarea și omologarea rezultatelor.

Limona era prima! Nimeni nu înțelegea ce traseu a urmat. Stolul uriaș fusese ridicat de un curent ascendent și purtat spre Ucraina. După calcule, cu harta în față, măsurând cu curbimetrele s-a ajuns la concluzia unanimă că Limona, campioana, a urmat un traseu aproape ideal, traversând cele două lanțuri muntoase

numai prin trecători urmând apoi cursa numai la mică înălțime....

- Tati, mi-e somn! Mă culci?

- Hai la culcare!

- rog să-mi spui o poveste pe care să o faci acum, pe loc!

- Iar? Mi-ai mai cerut odată, demult, chestia asta dar atunci erai foarte mică.

- Hai, povestește-mi mai întâi cum te-am ținut la ușă până ce mi-ai spus povestea ce o inventaseși seara.

23. „ȘI LUPUL ȘI-A SCHIMBAT GLASUL, NU?”

- Tata, aveai cam cinci ani și era într-o sâmbătă. Luni aveam revistă de front și trebuia să fiu ras, tuns și frezat.

- Vă controla și la batiste și la unghii? - ai întrebat tu, curioasă.

- Nu! Trebuia să fim cu haine pentru război, cu bocanci în picioare și cu tot echipamentul dar trebuia să fim și tunși proaspăt și bărbierți.

- Așa...

- Am plecat la frizerie iar tu erai singură acasă dar erai mare și știai să încui ușa. Eu am plecat, tu ai încuiat ușa și, la frizer m-am gândit să-mi rad și mustața, așa cum făceam la câțiva ani o dată. M-am așezat pe scaun la frizer, m-am tuns, m-am ras, am cerut să-mi radă și mustața și am revenit acasă.

Am urcat cu liftul și am sunat la ușă.

- Cine este? - ai întrebat tu.

Ți-am răspuns că este tata așa că te-ai dus la bucatărie și ai luat un scaun să te uiți pe vizor. Te-am auzit cum ai așezat scaunul și începusem să-mi pierd răbdarea pentru că nu-mi luasem cheile la mine. Am insistat:

- Tăticule, hai te rog deschide!

Vecinii treceau pe scară și zâmbeau ascultând dialogul dintre un tată și fiica lui prin ușa încuiată.

- Nu deschid că nu este tata.

- Cum nu este tata? Nu mă mai cunoști?

- Semenii cu tata dar nu sunt sigură că ești tu tata.

- Nu-mi cunoști glasul?

- Și lupul și-a schimbat glasul și a mâncat-o pe Scufița Roșie.

- Și atunci ce să fac ca să te conving?

- Spune-mi o poveste, povestea pe care ai inventat-o aseară.

Bine tata-am spus și m-am apucat să-mi frec mintea să-mi amintesc ce-ți povestisem, improvizând, cu o seară înainte...

Florentina, cu bujori în obraji, zâmbea și respira adânc toropită de somn...

Mihai o privea cu un aer calm și liniștit, uitând pentru câteva momente grijile și frământările de fiecare zi. Omul s-a ridicat de lângă copil, a învelit fata și a mers în camera de alături lăsând ușa deschisă.

Trebuia să facă pentru Mihaela o lucrare pentru cursul de la Făgăraș. Mihai a reușit mereu să se lase copleșit de cererile celor din jurul lui, nereușind niciodată să spună nu.

Îi părea destul de complicat să joace rolul unui comandant de batalion de infanterie din cadrul unui regiment mecanizat, în condițiile folosirii unui atac cu gaze al inamicului.

Și-a luat broșurile ce reglementau acțiunile tactice de infanterie și a început să citească. Trebuia să înțeleagă, să învețe și abia apoi să facă lucrarea. Dintr-una dintre broșuri a căzut o coală de hârtie pe care

erau copiate două certificate de căsătorie, unul al familiei Mihăilescu celălalt al familiei Dicu.

Cu gesturi automate a împăturit hârtia și a așezat-o la loc în broșură, ulterior folosind-o ca semn de carte.

A lucrat la materiale până mai târziu apoi a privit la TV și a adormit în fotoliu.

Dimineața a pus o mașină de rufe la spălat, a pregătit masa pentru Florentina și i-a călcat șorțulețul. Cu părul înconjurat de o aureolă de păr creț fetița a lipăit cu picioarele goale pe linoleum, frecându-se la ochi.

- Bună dimineața pisicuța lui tata. Hai, treci de te spală și apoi după ce te piepteni să vii la masă!

- Dar mă piepteni tu? Tu nu mă tragi de păr, îmi cânți și mă răsfeți.

- Bine hai, la baie!

- Mai știi când eram mică de tot cum îți spuneam că ... „unchine de pe dum, hap de păp!

Mamaie nu poate îîîă! Adică nu mă putea pieptăna!

După câteva minute Florentina a ieșit și, cu prosopul pe cap se ascundea.

- Hai, tata, că întârzii la școală.

Fata și-a făcut ghiozdanul, s-a îmbrăcat și Mihai a pieptănat-o și i-a pus niște pamioane imense.

Pentru că putea întârzia Mihai s-a hotărât să meargă cu mașina la serviciu. Și-a luat lucrarea pentru Mihaela, și-a făcut pachet pentru gustarea de la serviciu și a coborât.

Trecând prin stația e autobuz și-a reamintit scena cu Mihaela și tânărul ofițer...

Studiul îi luase câteva zile, la fel și redactarea lucrării. Când a fost gata, înarmat cu o ciocolată și niște flori, s-a adresat secretarei de la liceu:

- Doamna secretară, printre picături, dacă aveți vreme și se poate, așa avea și eu ceva pentru dactilografiat...

Și imediat, ca doamna să nu apuce să-i spună nu, a continuat:

- Știți, soția mea este ofițer la un curs la Făgăraș și am reușit să o ajut completând și corectând o lucrare a ei.

Secretara l-a privit pe deasupra ochelarilor, a zâmbit și a primit cadourile.

- Domnule Mihăilescu, până la sfârșitul programului veți avea lucrarea gata.

- Știți, nu este nici o grabă și nu aș vrea să vă deranjez prea mult...

- E bine să știți că eu culeg cu zece degete, fără control vizual și bat 306 de semne pe minut.

- Sărutmâna! Când veți avea materialul gata vă rog să-mi dați un telefon.

Mihai s-a întors la birou și s-a așezat trăgând sertarul ca să poată citi o carte. Liniștea umbla în odaie cu târlaci de pâslă. De afară, prin geamul deschis, se auzea vocea milițianului care era în post la intrarea în ambasada Franței. Când și când, printre ciripituri de vrăbii, se auzea câte un tril singuratic de mierlă.

Versurile lui Esenin înfloreau în încăpere cu o grație frustă, aproape brutală, îndemnând la introspecții dominate de sinceritate. Uneori nu putem fi sinceri nici cu noi înșine dar Esenin își expunea sufletul aproape cu ostentație, ca un nefericit care-și expunea infirmitatea în public numai ca lumea să ia aminte, și atât.

Liniștea s-a retras prin dulapuri gonită de soneria ce se auzea de pe holul școlii. Semnalul acesta sonor a deschis un zăgaz uriaș în cale vocilor adolescente ce inundau holul cu o diversitate asemănătoare paletelor florale și de mirosuri a unui câmp cu fâneță gata de coasă.

Larisa și-a ridicat ochii din ziar, a făcut două note contabile și le-a așezat pe masa lui Mihai pentru semnătură.

„Șeful” a semnat automat actele și și-a continuat lectura. Ușa s-a deschis și unul dintre maiștri de la profesională a intrat.

- Salut, șefule. Cum stăm cu banii pentru plata cu ora? Mi-e așa foame că n-am unde să dorm la noapte.

- Bani nu prea sunt dar o descurcăm. Centrala nu a virat banii dar nu vă las, găsim o soluție.

- Bine. Aștept vești bune.

Programul s-a încheiat. Larisa, ridicându-se alene și-a împins scaunul sub birou.

- Șefule, hai, că și mâine este o zi!

- Gata, Lari, hai să mergem!

Mihai s-a oprit în piață pentru câteva cumpărături apoi a demarat spre casă.

Florentina era acasă și părea bosumflată.

- Te pupă, tata.

- Sărutmâna, tătic.

- Ce s-a întâmplat la școală că te văd cam supărată.

- Nu știu să-ți spun dar tovarășa învățătoare ți-a trimis un bilet, ca să vii mâine la școală.

- Ai făcut vreo năzbâtie?

- Nu. Tata, este vorba de inspecția aia.

- Ai ridicat mâna?

- Da, am răspuns dar tovarăşa învăţătoare nu m-a întrerupt dar m-a dojenit la sfârşitul orei.

- Nu-i nimic, vedem mâine despre ce este vorba.
Nu vrei să mergi la joacă?

- Nu vreau. Am mâncat ceva şi mă apuc de lecţii.

24. CE RELIGIE SE PRACTICĂ LA DUMNEAVOASTRĂ ACASĂ?

Tatăl era îngrijorat dar nu dorea să transmită starea de disconfort fiicei.

„Oare ce s-a fi petrecut la școală? Cine știe ce prostie o fi și în capul inspectoarei care a participat la ore, la inspecție. În fond la noi în casă nu este nici măcar o icoană chiar dacă eu am această credință. Poate că la mine este un fel de cult al morților pentru că obiceiurile religioase și candelile aprinse sau mirosul de tămâie îmi aduc în minte bunica și străbunica”.

Gândurile nu-i dădeau pace așa că a decis să afle câte ceva despre ora la care fusese inspecție.

- Floricica, ia spune lui tata, de fapt ce s-a petrecut acolo?

Oarecum stânjenită, un pic temătoare, fata a început, cu glas aproape șoptit să povestească:

- Aveam oră de dezvoltarea vorbirii și tovarășa învățătoare ne-a vorbit despre nevoia de pace în lume, despre nevoia de a fi creat omul de tip nou și alte chestii de-astea și după aia ne-a întrebat dacă vrea cineva să vorbească. Evident că am ridicat mâna, că doar, așa cum zice mama că „ai darul vorbirii, ca taică-tău. Sunteți neam de țigani cu gură bogată!”.

- Așa, și ce ai spus?-spuse el umflându-se în pene.

- Păi vorbise despre crearea omului, nu? Așa că i-am spus că nu cred că mai poate fi creat omul încă o dată pentru că el este deja. Apoi i-am spus că bărbatul a fost creat mai întâi, așa cum se spune în creștinism, în mitologia greacă, în mitologia scandinavă și abia apoi femeia. Copiii mă ascultau și asta îmi plăcea așa că le-am povestit cum primii oameni creați de Odin au fost Ask, sau frasin și Embla sau ulm dar au fost creați aproape în același timp, la fel ca și în creștinism unde o bărbatul și femeia au fost creați cam în aceeași perioadă și s-au numit Adam și Eva. Dar, spre deosebire de aceste religii în religia greacă se spune că bărbatul a fost creat mai întâi de către Zeus și Pământul era plin numai de bărbați așa că Hera, ca să-i facă în ciudă a creat femeia, pe Pandora. Apoi le-am povestit despre cum titanii Prometeu și Epimeteu erau în veșnică dușmănie cu zeii și cum Epimeteu a dorit să se căsătorească cu Pandora, împotriva dorinței Herei și cum, tot așa fratele lui, Prometeu, a furat focul din Olimp și l-a dat oamenilor aducându-l pe Zeus la a hotărî să-l lege pentru vecie de o stâncă.

Tatăl își privea cu drag fetița care turuia ca o moară neferecată și era mândru de toate cunoștințele fetei.

- Așa tăticule și, mai departe?

- Mă pregăteam să le spun despre cutia Pandorei, despre cum l-a înșelat Hefaistos pe Zeus și a creat primul inel cu piatră în așa fel încât Prometeu să fie înlănțuit de stâncă dar cu stânca pe deget dar să fie liber, când tovarășa învățătoare mi-a spus să stau jos. Apoi a mai întrebat câțiva copii dar eu doream să spun toată povestea.

La un moment dat inspectoarea a cerut voie la învățătoare să mă lase să mai povestesc.

- Așa și tu, ce ai mai spus?

- Le-am mai povestit despre relele lumii care au ieșit din cutia dăruită de zei, am povestit despre Atman, cel care l-a făcut pe om la indieni, despre „Cel care face” de la amerindieni și așa mai departe. La sfârșitul orei învățătoarea era nervoasă dar inspectoarea m-a pupat pe frunte și mi-a aranjat pamioanele.

- Tătic, tu știi de ce-mi place mie să mă speli tu?

- Nu, de ce?

- Păi numai tu știi să mă speli fără să-mi dai săpun în ochi și după aia tu nu mă tragi de păr la pieptănat....

Lingușeala era evidentă dar tatăl a lăsat lucrurile așa.

Apoi fetița s-a culcat și Mihai a mai recitat o dată lucrarea pentru Mihaela. I s-a părut că totul este în ordine așa că și-a luat o carte din bibliotecă, la întâmplare. Iliada îi era dragă așa că s-a cufundat în lectură scandând mental versurile.

O toropeală plăcută l-a cuprins, a făcut un duș și s-a culcat.

A doua zi de dimineață, după ce a pregătit pachetulul fetei și pe al lui, a dat telefon la școală să anunțe că întârzie apoi a luat-o pe Floricica de mână și au plecat la școală.

- Tătic, spuneai că te îmbracă militar. Mai este mult?

- Nu știe tata când dar am speranțe.

- Aha, de-aia se spune că în cutia Pandorei a mai rămas speranța.

Pe măsură ce se apropiau de școală numărul copiilor devenea mai mare.

Au intrat pe poartă și după ce au intrat în școală Mihai s-a dus la cancelarie. A bătut la ușă apoi a introdus capul pe ușa semideschisă.

- Aha! Doamnele Mihăilescu, am crezut că pot conta pe domnișoara dumneavoastră dar mi-a făcut o oră de inspecție praf.

Învățătoarea luase catalogul și plecase pe hol iar tatăl o asculta mergând pe lângă ea. Glasul învățătoarei căpăta note tot mai înalte și mai stridente. Deodată directoarea școlii i-a oprit pe hol.

- Ce s-a întâmplat, doamnă? Ce probleme sunt?

- Știți că ieri am avut inspecție la clasă și fiica domnului, eleva Mihăilescu Florentina, mi-a trântit ora bătând câmpii despre religie.

- Bine doamnă, mergeți la clasă-a expedit-o-o directoarea.

- Doamnele Mihăilescu, datorită fiicei dumneavoastră școala noastră a primit un calificativ foarte bun. Inspectoarea a fost încântată de nivelul de pregătire al copiilor de la noi și mi-a spus că mă roagă să mulțumesc părinților care se ocupă atât de atent de educația copilului.

După o clipă de uluială lui Mihai îi venea să se ducă la învățătoare și să-i spună că este o vacă proastă dar s-a abținut, totuși a turnat ceva gaz pe foc:

- Știți, doamna învățătoare m-a chemat urgent la școală pe motivul că acasă se practică religia, că...

- Lăsați asta. Voi purta o discuție cu doamna... Încă o dată vă mulțumesc pentru educația fetei

- Sărutmâna, doamnă directoare. Știți... eu am tratat-o pe Flori ca pe un prieten care vrea să învețe și i-am dedicat mare parte din timpul meu.

- Și ce? Continuați tot așa. Societatea are nevoie de oameni instruiți. La revedere.

Mihai a sărutat mâna întinsă și s-a întors pe călcâie ca un adevărat militar.

Drumul până la liceu l-a parcurs la volanul daciei fredonând, așa cum făcea în baie când se bărbierea. A intrat în birou cu zâmbetul pe buze.

- Ce e, șefu? Ți-a fâtat vaca? Arăți de parcă te-nsori mâine.

- Lari, tot ce a fost la fiica mea la școală a fost un foc e paie pornit de la o neînțelegere destul de bizară. Hai să vedem dacă avem bani pentru plata cu ora. Ia uită-te pe extrase, au intrat bani de la industrie?

Larisa a luat o mapă jerpelită ticsită cu acte de bancă. A răsfoit ultimele file și a decretat:

- Șefu, am belit-o să trăiți. Nu au venit banii. Ce facem acum că o să ne sară maiștrii în cap!

- Lari, fă dispoziție de plată de la liceu către școala profesională pe suma care ne trebuie iar la explicații scrie: decont lucrări executat de atelierul școală și dă-mi o coală albă să facem un proces verbal de recepție.

- Păi ce lucrări?

- Reparații la gardul de incintă, reparații la panourile de baschet, reparații bănci. Vezi că avem un normativ aprobat de anul trecut de către Ministerul Învățământului dar ai grijă la bănci să nu fie reparate mai multe decât are în evidență liceul.

25. UN DRUM LA FĂGĂRAȘ

Sfârșitul de săptămână era inevitabil și dorința lui Mihai de a merge la Făgăraș era luată. Poate că era și o doză e nerăbdare, de dor, de speranță că relația cu Mihaela s-ar putea repara în alt peisaj. Nu era convins că dorea un adevăr pe care, o dată aflat ar fi mutat total centrul de greutate al atitudinii față de relația conjugală care și așa scârțâia de suficientă vreme.

Dacă dispoziția de plată era gata și expediată la bancă problema plății maștrilor era rezolvată. Sfârșitul programului l-a purtat pe Mihai rapid acasă, pentru a-și putea definitiva plecarea la Făgăraș la Mariana.

- Te pupă tata! Hai, pisicuțo, că mâine și poimâine vei sta la mamaia-bătrână.

Chipul fetei încadrat de cărlionții negri s-a îmbujorat.

-Ura! Tata, să-mi faci băgăjelul să-mi pui păpușa aia tiroleză și să nu uiți pâpa.

„Pâpa” era o păturică roz pe care Floricica o avea de când era nou-născut, păturică pe care, înainte de a adormi o apropia de năsuc și-și freca nasul cu ea.

Bagajul era gata. Fetița nici nu a vrut să mănânce de nerăbdare. Tatăl a sunat-o pe străbunică anunțând-o că va aduce fata.

Drumul era aglomerat și mașinile cu număr de înmatriculare cu soț urmau să circule și duminică așa că cei care planificaseră o ieșire erau grămadă în trafic.

Mihai a ajuns pe strada Ion Scorțaru și a frânat lin, înainte de zidul ce altă dată separa cartierul de restul lumii.

Mamaia-bătrână, Margareta, își aștepta strănepoata pe treptele de ciment așezată direct pe prag.

- Sărutmâna, mamaie!

- Să trăiești, mamă!

Floricica a alergat la bătrână și era gata să o prăvălească cu îmbrățișarea:

- Mamaie, mi-era dor de tine?

- Ia spune, ce mai face mă-ta?

- Mama este la școală la Făgăraș dar se duce tata la ea cu ceva de mâncare, niște haine curate și o lucrare.

- Ia spune Mihai, ce mai faci?

- Ce să fac, mamaie? Casă , serviciu, pe la școală pe la asta mică și abia aștept ca Mihaela să se întoarcă.

- Nu mai fi și tu nerăbdător așa, vine ea. Trebuie să faci școală , poate ajunge general.

După ce și-a sărutat fata și a pupat mâna bătrânei, Mihai a plecat spre casă.

Avea tren peste o oră și jumătate și ar fi ajuns suficient de devreme ca să o poată scoate pe Mihaela în oraș, să ia o cameră și să se și odihnească.

O geantă de voiaj era suficientă. Mâncare, schimburi, un parfum bun drept cadou și lucrarea, erau suficiente ca geanta să fie plină.

Trenul de la linia patru nu era încă tras la peron. Mihai și-a cumpărat un ziar și și-a aprins o țigare. Trenul, cu un aer obosit, a tras la peron și ca un aspirator uriaș înghițea oamenii care se grăbeau de parcă nu

aveau locurile marcate pe tichetele de carton maroniu. La clasa întâi tichetele erau verzuii...

Omul și-a pus geanta în plasa de bagaje, și-a luat ziarul și a ieșit pe hol să fumeze. Ochiul nu zăboveau pe pagină și se tot plimbau prin compartiment.

Plasa de bagaje, împletită dintr-o sfoară maronie i-a reamintit drumul în tabăra de la Lunca Bradului din vremea când era pionier... apa Sălardului, la câteva sute de metri de vărsarea în Mureș lăsa la piciorul muntelui o zonă destul de largă pe care erau amplasate corturile. Goarna care suna deșteptarea, adunările la careu, masa, stingerea, răsuna tainic printre pădurile dese de brazi. Pești mărișori se vedea de pe podețul de beton care trecea la drumul spre satul din preajmă. Pescuitul, pasiunea lui Mihai, era prezent ca dorință dar nu reușea să prindă nici măcar un pește... Într-o dimineață în tabără era zarvă mare înainte de sunetul goarnei. O ursoaică cu doi pui coborâse în tabără și după ce trântise tomberoanele de gunoi de lângă sala de mese rupseseră niște perne uitate pe afară. Copiii, în loc să se sperie, se uitau amuzați la spectacol iar profesoarele însoțitoare se străduiau din răspuț să-i îndepărteze de pericol...

Trecerea trenului, însoțită de sunetul specific îi provoca lui Mihai, de fiecare dată, emoții. Ziarul nu-l atrăgea și s-a mulțumit să privească pe fereastră fumând leneș. Un bărbat mai în vârstă, înarmat cu un snop de lansete pentru muscărit, s-a oprit pe hol cerându-i un foc.

Mihai i-a aprins bricheta și l-a întrebat:

- Unde mergeți să pescuiți?
- La munte, pe la Voila.

Lui Mihai i-au revenit în minte imaginile de pe Sălard și cum, dintr-o întâmplare a descoperit că la

munte peștii sunt mai prudenți și că nu e bine să poți fi văzut din apă când pescuiești. Cleanul acela mare prins cu o găză prinsă în iarbă și drumul până în tabără era prezent prin emoții de tot felul. Profesoarele care s-au bucurat că Mihai le-a oferit peștele și bucuria reluării pescuitului...

De la gară la unitatea militară drumul l-a parcurs rapid. Oamenii erau pe străzi în grupuri și se îndreptau spre poieni cu coșurile cu merinde acoperite cu prosoape albe brodate cu flori.

Ajuns la poarta cazărmii, omul a cerut să fie chemată soția lui și după un sfert de oră a venit o colegă.

- Mihai, Mariana este cu fetele plecată la o petrecere câmpenească până duminică seara. Dacă ai ceva să-i lași, lasă-mi mie!

- Unde este petrecerea? Aș vrea să mă duc și eu, i-am adus și un cadou.

După o scurtă ezitare, cu o vagă paloare în obraji, doamna sublocotenent i-a spus că nu știe exact, că erau un grup organizat că...

- Vă rog să-i dați geanta asta - a rostit el scurt și la obiect și după ce a lăsat geanta a plecat stingher și contrariat.

O mulțime de întrebări își căutau răspuns dar subconștientul refuza să dea curs unor bănuieli de infidelitate.

Pe drumul spre gară s-a oprit la un birt, vis-a-vis de un restaurant mai dichisit. A comandat o ciorbă de burtă și o țuică și mânca absent, uitându-se pe geam. Prin vitrina restaurantului a zărit-o pe Elena Dicu, o colegă de catedră care era măritată cu un locotenent din arma geniu, unul Tică, cu care mai ieșiseră pe vremuri pe la o terasă, pe la un dans. Elena era cu un bărbat care

o ținea pe după umeri cu tandrețe și care din când în când o săruta. Se pregătea să se ridice și să-i salute dar în clipa când achita nota de plată a constatat că nu era Tică. Prima reacție a fost să se ducă și să facă o scenă dar cu ce drept?

A cumpărat o plăcintă cu mere și a mâncat-o pe drumul spre gară și după o oră în care a citit ziarul cumpărat din București a urcat în tren.

Drumul spre casă părea fără sfârșit. Avea tot felul de gânduri. Ar fi vrut să se întoarcă și să o pândească la venirea la cazarmă, să vadă cu ochii lui, să se convingă. Armata îl învățase să nu ia hotărâri pripite așa că, zâmbind unui gând, și-a amintit cuvintele domnișoarei Katie Scarlett O'Hara, văduva lui Charles Hamilton, văduvă Frank Kennedy, soția lui Rhett Butler: la asta mă gândesc mâine.

Trenul îl legăna și omul a fost cuprins de o toropeală chinuitoare, nelăsându-l să adoarmă complet dar nici să fie treaz pe deplin.

A deschis ochii și a privit pe fereastră primele case din cartierul Chitila. Trenul a încetinit și brusc Mihai s-a ridicat, și-a luat ziarul și a coborât pe peron.

La coborârea în gară megafonul din Chitila Triaj se auzea peste linii: băi, boule, ți-am zis să bagi mașina și să împingi la B2! Ce dracu, tu-mi trimiți vagonul de poștă la Belgrad? Te ia mama dracului. Vocea tatălui său era inconfundabilă. A urmat drumul spre triaj ca să-și revadă tatăl. Aceeași voce care-i rămăsese în memorie din vremea când Rică participase la primul concurs „Cine știe câștigă„ din țară se auzea cu aceeași fermitate și tărie ca atunci când el, copil fiind, stătea în sala de concurs pe un scaun din primul rând.

26. VIAȚA LA CHITILA-TRIAJ

Trecuseră aproape zece ani de la acel eveniment când prezentatorul Iosif Sava îl examinase pe Rică, al cărui prenume întreg era Răducan, concurs la care tatăl lui Mihai se oprise la ultima întrebare dar care câștigase, în 1957, enorma sumă de 3600 de lei. La sugestia prezentatorului ultima întrebare a fost totuși rostită dar în afara concursului: care este numele compozitorului melodiei „Marinică, Marinică?” Tatăl, dezamăgit că nu a avut curaj să riște totul pentru a dubla suma, l-a rugat pe Iosif Sava ca răspunsul să-l dea fiul său, aflat în sală. Răspunsul micuțului Mihai, Henri Mălineanu, a umplut sala de aplauze.

Rică, așa cum făcuse și în prima căsnicie cu mama lui Mihai, se luase iar de băutură. Dacă vechile metehne cu pariurile le cai, jocurile de noroc, relațiile cu femei de joasă condiție nu au fost părăsite dar fuseseră rărite substanțial, consumul de alcool revenise puternic. Bunicul lui Mihai îl trimetea la sfârșitul fiecărei ture la Triaj, să-și însoțească tatăl până acasă, astfel evitându-se oprirea la cârciuma de lângă gară.

Mihai a trecut pe lângă vestita cârciumă, a trecut liniile și a intrat în blocul operator. Tatăl lui, cu două microfoane montate pe girafe extensibile lângă gură, cu un telefon la ureche și cu o bandă de teleimprimator pe masă, completa cu creioane colorate un grafic complicat

în urma căruia se nășteau noi trenuri de persoane sau de vagoane.

- Sărutmâna, tată!

Impegatul de mișcare a dat din cap, a răspuns, apoi după câteva ordine date alternativ la microfoanele ce acopereau tot triajul, a închis telefonul, s-a ridicat și l-a îmbrățișat.

- Ce mai faci, mă taicule?

- Ce să fac? Am fost la Făgăraș la Mariana.

- Ce mai face noru-mea? Este bine? Dar Floricica?

După o ușoară ezitare Mihai a evitat să împărtășească îndoielile care-l măcinau și i-a răspuns:

- Toată lumea este bine iar eu am trecut să te văd, nu am venit să te duc acasă.

- Băi domnule, nu fi porc. A trecut vremea aia. După un infarct mi-am băgat mințile în cap și cămașa în pantaloni.

Apoi, privirea i s-a oprit pe o ladă pentru lemne și cărbuni care era lângă sobă.

- Știi, când aveai aproape un an, în gara Ciocârlia într-o ladă ca aia te culcam, lângă sobă și ca să-ți fie mai cald te înveleam cu niște steaguri.

Să fie o oarecare asemănare între bărbații din neamul acesta? Să fie destinul lor să crească copiii fără mama lor?

Mihai și-a îmbrățișat tatăl, l-a sărutat pe obraji și a plecat spre casă.

Drumul cu tramvaiul nr. zece era interesant. Încă erau vagoane care la clasa a doua ușile glisante se deschideau cu mâna. Ce departe erau vremurile când venea pe tampoanele tramvaiului până la Laromet și apoi pe jos până la Mogoșoaia, sau cu trotineta care în

loc de roata din spate avea un rulment. Așa săracă, copilăria lui avusese un farmec aparte.

Trecerea pe sub Podul Constanța l-a smuls din amintiri. A ajuns acasă în Drumul Taberei, la stația Râul Doamnei. Blocul TS3 era retras de la aliniamentul general ceea ce îi conferea un oarecare plus de liniște. Liftul model vechi s-a târât până la etajul doi, Mihai a ieșit, a închis ușa cu grijă și a luat-o la dreapta pe holul la capătul căruia, pe dreapta se afla plăcuța cu numele familiei. A descuiat, a închis ușa și s-a dezbrăcat. Sticla cu coniac din frigider ajunsese un țel. Și-a turnat și a umplut un pahar și și-a luat o carte de citit. Ceva nedeslușit îi provoca o oarecare neliniște și cheful de citit se lăsa așteptat. A mai luat o gură de coniac și s-a ridicat apropiindu-se de bibliotecă. Poate că nu asta era cartea la care tânjea. Tot scoțând și răsfoind câte o carte a ajuns la Tânăra Gardă a lui Aleksandr Fadeev. Îi plăcuse mult cartea asta în copilărie. Încerca poate o refugiere în vârsta mică ca un fel de dezertare din viața de adult. Dintre pagini a căzut o foaie de hârtie pe care erau xerocopiate două certificate de căsătorie, al lui cu Mariana și al familiei Dicu. „La ce servește o copie după certificatul de căsătorie? Să fie vorba de materializarea amenințării de la spital, că va divorța?” Poate că acesta a fost ultimul element care a determinat un șir de reacții ce poate aveau să schimbe întreg cursul vieții lui. „Să presupunem că începem procesul de divorț. Care ar fi miza? Ce-mi doresc de la un atare final? În primul rând doresc să o am pe Florentina lângă mine. Toate acele sustrageri de la calitatea de mamă și reproșurile primite că el a dorit acel copil mă îndeamnă să cred că fiica mea nu va avea un mediu propice de dezvoltare într-o familie în care există trei generații de femei

singure. Ce atitudine sau ce convingeri își poate forma o fetiță care crește într-o familie în care bărbatul nu este prezent?” Mihai a încheiat șirul de analize și a decis că ordinea priorităților ar fi: reactivarea și apoi divorțul cu câștigarea încredințării spre creștere și educare a fetei. Costică Măgureanu îi spusese în ce condiții ar putea realiza al doilea deziderat dar primul era poate și mai greu de atins. Sentimentul de competiție, de luptă, dorința de a demonstra, se activaseră și se acutizaseră. A trebuit să se mai tempereze și să mai reflecteze asupra modalităților de abordare.

Telefonul l-a smuls din acea plasă de gânduri și decizii incipiente.

- Alo, Mihai?

Vocea Anei, nemțoaica, era de neconfundat.

- Da, cine este?

- Eleva ta favorită este la telefon. Ai timp de o ședință de meditații?

Vocea lălăită și inflexiunile cu vagi tente de seducție l-au smuls din gânduri. Au hotărât să se vadă și iată-l revigorat, ieșit din acea tensiune. Au mers la camera ei de la cămin de unde ea, cu abilitate, o expediase pe colega ei de cameră, cealaltă elevă nemțoaică a lui, Sabine.

- Profesore, suntem singuri pentru câteva ore așa că ne putem destrăbăla.

Mihai nu era obișnuit cu abordări frontale în materie de sex așa că avea unele ezitări.

- Ne voi ai pe amândouă la aceeași ședință de „meditație”? Spune-mi repede că Sabine este încă la cămin?

Ca să-și mascheze timiditatea și surprinderea, Mihai a replicat:

- Când voi dori asta o veți afla amândouă. Dai și tu o cafea?

- Timpul s-a scurs și zorii se apropiau. Mihai a făcut un duș la dușul comun de pe hol, s-a îmbrăcat și a coborât. În holul căminului de la parter erau doi subofițeri de miliție care l-au legitimat. Nu avea nici un motiv să se teamă dar aerul inchiștorial al întrebărilor de genul „ce căutați într-un cămin cu străini, sau ce aveți în geantă?” i-au strecurat o oarecare teamă în suflet.

- A fost invitat într-o cămăruță de sub scară unde a fost somat să se dezbrace complet și i s-a efectuat o percheziție amănunțită, inclusiv în anus. Cu o oarecare umilință și teamă Mihai s-a îmbrăcat și a fost mulțumit că nu i-au luat o declarație scrisă. Episodul acesta ar fi putut zădărnici demersurile sale de a redeveni ofițer activ.

- Zorii răcoroși l-au trezit definitiv la realitate. Era duminică și ar fi dorit ca ziua să și-o petreacă cu Floricica. A mers acasă, a luat mașina și a zăbovit un timp la volan, înainte de a porni motorul. Și-a amintit cum au ajuns, el cu Mariana, să ia decizia să-și cumpere mașină. Propoziția finală și oarecum stupidă a rostit-o ea: „toate proastele și-au luat mașină , ce, eu sunt mai prejos?„ El avea permis de la 19 ani dar ea nu a reușit să-l obțină chiar dacă a dat examen de nenumărate ori.

Mihai s-a uitat atent la kilometraj ca să fie sigur că este mașina lui. În iarna trecută reușise să urce dis de dimineată într-o altă dacie, de aceeași culoare, parcată în fața mașinii lui și în clipa în care a vrut să bage cheia în contact a constatat că este în altă mașină. A coborât dar a dat piept în piept cu vecinul care a crezut că este vorba de o tentativă de furt. Lucrurile s-au calmat în clipa în

care vecinul, la îndemnul lui Mihai, a descuiat mașina care se afla în spate.

Motorul a pornit și drumul până în Ion Scorțaru l-a parcurs cu repeziciune.

27. DIN NOU LA COMISIA MEDICALĂ

Se împliniseră alte șase luni de la ultima evaluare medico-militară. Cu biletul de ieșire vechi Mihai s-a prezentat la același Spital Militar Central în speranța încăpățânată și cu credința în adevăr, că de data aceasta va reuși să demonstreze că era „apt combatant pentru pace și război” având convingerea că acesta ar fi fost unicul impediment. Evident că a fost din nou internat la secția psihiatrie, locul unde fusese internat ultima dată. Revederea cu doctorul Pascu a fost plină de căldură.

- Băi, băiatule, la vânătoare cred că ai renunțat dar nici la pescuit nu mai mergi?

- Doctore, a trebuit să discern între ce este urgent și ce este foarte important.

- Și tu ești convins că dacă vei reuși să redevii apt, gata, te vor și îmbrăca în haina militară?

- Eu așa cred! Cauzele care au determinat trecerea mea în rezervă, disciplinar, au fost demontate și dovedite ca inexistente. Ce motive ar avea cineva să nu mă repună în drepturi?

- Tinere, viața nu este zugrăvită numai în culori de alb și negru, în bine și rău, în corect și incorect. Gama de nuanțe de gri este aproape fără limite. Te-ai gândit și la ce se va petrece după ce vei redeveni ofițer activ? Ești convins că sistemul în care ai lucrat cu atâta devotament este cel mai propice mod de a-ți continua viața? Crezi că va fi, pe termen mediu și lung, cea mai corectă opțiune?

Mihai a rămas pe gânduri dar pentru scurt timp și dorința de a demonstra tuturor foștilor colegi că fusese dat afară nevinovat întuneca capacitatea unei analize de perspectivă.

- Doctore, crezi tu că Ceaușescu și cei de la secția Militară din C.C. nu și-au dat seama de faptul că hoțiile menționate de mine în rapoarte fac un mare deserviciu armatei?

- Ai fost și ai rămas un mare idealist dar armata te va zdrobi în angrenajele puse în mișcare de tot felul de forțe oculte. Crezi că sistemul nu va avea o reacție de apărare? Poate că vei câștiga această bătălie dar la costurile ulterioare nu te-ai gândit? De victorii a la Pirus au auzit?

Faptul că la ultimele două evaluări medicale se comiseseră falsuri în fișa medicală îl pune pe gânduri. Certitudinea că se făcuseră presiuni asupra lui Leașcu, pentru a-l scoate nebun, era o certitudine și cu toate astea spera ca victoria să-i aparțină așa că, de data asta, a decis ca foaia de observație pe care erau menționate concluziile la fiecare secție nu avea să o mai scape din mână.

Un pachet de Wiener cafe și câteva pachete de kent i-au permis să obțină copii după toate foile anterioare, foi pe care se vedeau modificările ulterioare.

Ce dorea? Să-i reclame la procuratură pe medicii care alteraseră, nelegal, concluziile inițiale?

Zi după zi și secție după secție verdictul „apt combatant pace și război” se repeta obsesiv.

Ziua de joi era zi de comisie. Cu fișa medicală care aștepta rezoluția Comisiei Centrale, rulată și ascunsă la piept, locotenentul major în rezervă a luat loc în holul

bibliotecii unde se desfășura activitatea comisiei centrale.

Secretarul comisiei îl cunoștea și în clipa când a ieșit pe hol ca să facă apelul celor care aveau să se prezinte în acea zi, l-a salutat cu o oarecare mirare:

- Tovarășe locotenent major, fișa dumneavoastră nu a ajuns la comisie așa că...

Nici nu avea cum pentru că fișa este la mine.

- Dar fișa trebuia să o aducă sora șefă de la secția în care ați fost internat pentru reevaluare!

- Dar cine a făcut această regulă? Și mă rog de ce să nu fie la mine? Ca să permită oricărui dobitoc care nu m-a văzut în viața lui, în urma unui telefon, să scrie prostii pe o fișă medicală?

Tonul ridicat al lui Mihai a determinat pe generalul doctor, șeful comisiei, să deschidă ușa:

- Vă rog să faceți liniște! Ce este aici, piață?

Apoi, dând cu ochii de Mihai i s-a adresat:

- Tovarășe locotenent major, nu ne-a parvenit fișa dumneavoastră.

- Ba da, uitați-o! Secretarului i-au înghețat cuvintele pe buze. Ar fi dorit să reclame că s-a încălcat protocolul că...

Generalul a luat fișa și l-a invitat în sală. Masa în formă de U la care erau așezați o pleiadă de generali medici, ici-colo avea câte un colonel. Printre cei prezenți era evidentă prezența unui jurist militar, după culoarea albastră a uniformei.

Șeful comisiei a privit atent fiecare consemnare apoi și-a scos stiloul și a scris ceva la concluzii, apoi, punând fișa pe masă i s-a adresat.

- Ia spune, măi băiatule, cum este cu tractorul acela făcut din fiare vechi, cu mia aia de oi care păștea la tine

în unitate, cu pădurea aia uriașă tăiată și vândută de unii șefi...

Mihai a rămas descumpănit. Nu putea să-și dea seama de unde avea acele informații președintele comisiei. S-a repliat mental și a răspuns, oarecum viclean dar militărește:

- Tovarășe general, sunt locotenentul major în rezervă Mihăilescu Mihai și scopul prezenței mele este de a-mi stabili situația medico-militară personală în vederea reactivării.

- Bine, mă! Ești apt combatant pace și război așa că, ia povestește!

- Tovarășe general, vorbele zboară dar scrisul rămâne. Am mai avut o fișă medicală pe care erau menționate aceste cuvinte dar ulterior au fost modificate de colegi de-ai dumneavoastră care nu m-au văzut în viața lor.

Mihai a făcut câțiva pași și a așezat în fața generalului vestitele hârtii cu falsuri. Acesta a privit cu atenție și apoi, cu un aer hâtru i-a spus:

- Măi băiatule, vorbești cu un general doctor!

- Asta văd și am tot respectul pentru dumneavoastră dar...

- Bine, mă! - apoi adresându-se secretarului.

- Te rog treci pe la fiecare membru al comisiei cu drept de semnătură să încheiem această formalitate.

Secretarul a cules semnăturile apoi s-a întors la Șeful Comisiei și acesta apus o ultimă ștampilă:

- Acum este totul în ordine. Așa că acum uită-te la fișă!

Mihai, cu o oarecare speranță a privit atent toate concluziile și concluzia finală...

- Știți, hârtiile se mai pierd. Eu personal nu am nici o comunicare oficială a atestării acestui fapt.

La îndemnul generalului secretarul a completat un tipizat prin care se făcea comunicarea de „apt combatant pentru pace și război” și după ce a semnat de primire într-un registru Mihai a primit hârtia pentru care luptase atâta amar de vreme și cu atâtea întâmplări, uneori stranii.

A împăturit hârtia, a băgat-o în portofel și apoi a spus:

- Vă mulțumesc, vă rog să-mi permiteți să plec.

- Stai puțin! Ia spune acum cum a fost cu toate cele!

- Tovarășe general, tot ce declar poate fi folosit împotriva mea. Harun al Rashid, Califul Bagdadului, spunea că limba i-a fost dată omului tocmai pentru a-și ascunde gândurile.

Cu un zâmbet larg colonelul de la procuratură s-a adresat asistenței:

- Se vede că a trecut pe la noi, nu?

Generalul l-a privit îndelung și cu un aer părintesc i-a dat liber atrăgându-i atenția:

Bine măi, dar pe viitor să ai mare grijă!

Mihai a ieșit într-o adevărată stare de euforie umbrită parcă de o părere de rău. Uneori există victorii a la Pirus, regele Epirului care i-a învins pe romani dar cu pierderi enorme. Cuvintele lui Pirus îi sunau în minte ca o sentință: încă o victorie ca asta și voi fi terminat! Primul drum l-a făcut la un birou de copiat acte, apoi a mers acasă întocmind o nouă cerere către Ministrul Apărării Naționale prin care cerea reactivarea.

La următoarele două rapoarte a primit, invariabil același răspuns: „Tovarășul ministru a luat în consi-

derare raportul dumneavoastră dar momentan nu există
posibilitatea reîncadrării”.

Să fi început o altă bătălie? Parcă oboseala își
spunea cuvântul dar acceptarea unei înfrângerii nu era în
firea lui. Dacă de mic i-a fost adresat, în mediul școlar la
toate nivelele, apelativul de „țigan” fapt ce l-a înver-
șunat să învețe foarte bine pentru a-i umili pe cei care îl
insultau, nici acum nu dorea să renunțe.

După câteva luni , stând la birou, a primit un
telefon:

- Bună ziua , sunt colonelul Pantea de la cabinetul
ministrului apărării, doresc să vorbesc cu locotenentul
major în rezervă Mihăilescu.

- Să trăiți, tovarășe colonel, ordonați.

- Măi Mihăilescule, ia vino tu mâine la mine la
birou! Vezi că îți las bilet la poartă. Te aștept la ora opt.

Mihai a închis telefonul și se tot întreba ce dorea
șeful de cabinet să discute cu el?

28. ȘEFUL DE CABINET, PANTEA

A doua zi de dimineață, la ora opt fără cinci minute, locotenentul major era la poarta ministerului. Ofițerul de serviciu pe punctul de control a salutat și s-a prezentat:

- Bună ziua, sunt locotenentul Mihalcea, cu ce vă pot ajuta?

- Bună ziua, numele meu este Mihăilescu și am un bilet de acces lăsat de la colonelul Pantea.

Locotenentul a căutat printre hârtii și apoi a chemat un ostaș să-l însoțească pe Mihai. Ajuns la birou, ostașul a salutat și a plecat. Colonelul care îl aștepta în pragul ușii deschise mâna și spuse:

- Mihăilescule intră și stai jos!

Mihai s-a așezat cu o oarecare rezervă. De la colonel nu se aștepta la ceva bun dar avea să afle.

- Măi băiatule, ia de aici o coală albă și scrie un raport așa cum îți spun eu. Mihai a luat pixul, a îndoit coala la marginea din stânga, la doi centimetri, și aștepta.

- Tovarășe ministru, subsemnatul... dicta calm colonelul.

Raportul era succint, la obiect și argumentat dar nu pomenea despre nedreptățile suferite.

- Doar atât?

- Tu ce crezi că stă ministrul să citească? Și încă ceva nu pune data dar semnează-l!

- De ce să nu pun data?

- Raportul am să-l bag eu la semnat atunci când va fi un moment favorabil.

- Cum adică, „un moment favorabil?”

- Măi Mihăilescule, am crezut că ești băiat deștept. Dacă nu s-a odihnit bine noaptea sau a avut vreun rateu bărbătesc, nu va aproba nici un raport a doua zi. Dacă l-a criticat șeful ăl mare sau dacă au fost ceva evenimente în teritoriu, cu sinucideri, accidente cu morți sau răniți, nu va aproba. Lasă-mă pe mine să decid când va ajunge raportul la mapă.

Ușor contrariat Mihai a mulțumit, a ieșit și un subofițer l-a însoțit până la poartă.

Au trecut câteva săptămâni și petentul nu mai avea răbdare. Bănuia că șeful de cabinet i-a întins o cursă ca să oprească alte demersuri pe care ar mai fi putut să le facă.

A ajuns la concluzia că numai ajungând față în față cu ministrul va putea rezolva problema, fiind convins că acesta nu știa nimic.

S-a înscris în audiență și a tot așteptat A mai făcut un raport în care cerea o audiență dar nu se petrecea nimic.

În câteva rânduri se intersectase cu mașina ministrului și așa a ajuns la concluzia că în fiecare zi de lucru ministrul vine la exact opt fără un minut în fața porților.

„Ce Dumnezeu? Am ajuns la ministrul de finanțe dar la ministrul apărării nu pot?”

Mihai avusese o imputație făcută de echipa de control la vremea când avusese dosar penal și a vrut să

achite în avans totul, ca să nu mai aibă datorii. La administrația financiară de sector i se spusese că dacă achită anticipat va trebui să plătească majorări.

„Deci dacă statul are de luat bani de la mine și înțelege să o facă în rate, fără dobânzi, de ce, dacă doresc să-i dau toți banii, îmi majorează suma? Este împotriva firii. Țștia sunt rău intenționați sau tâmpiți?”

Dacă văzuse că insistențele la administrația financiară nu au ecou, ba chiar i s-a argumentat că în situațiile când s-a procedat după logică s-a ajuns la sancționarea funcționarului public, Mihai s-a încăpățânat, reluând povestea, ierarhic, la câteva niveluri mai sus dar, invariabil, răspunsul a fost același: „legea a fost aplicată corect”.

În cele din urmă a ajuns la însuși ministrul de finanțe, tovarășul Gigea. Acesta l-a primit într-un birou impresionant, cu un birou masiv din lemn de nuc sculptat în spatele căruia, un perete întreg era ocupat de o bibliotecă completă de acte normative și legi, din cele mai vechi timpuri.

Omul a intrat oarecum timid dar atitudinea ministrului, un omuleț jovial și atent, l-a făcut să se relaxeze:

- Ia loc, tovarășe Mihăilescu!

Apoi adresându-se secretarei care era în pragul ușii:

- Draga mea, te rog adu-ne câte o cafea și câte un coniac bun.

Secretara i-a atras atenția că mai băuse o cafea și că s-ar putea să-i dăuneze.

Ministrul a privit-o pe deasupra ochelarilor și a întrebat-o ceva mai rece:

- Ai venit?

După câteva secunde în care și-a recăpătat aerul bonom i s-a adresat.

- Ia spune, omule, cine și cu ce te-a supărat.

Mihăilescu i-a înșirat povestea alături de faptul că era de neconceput să i se aplice majorări.

- Tovarășe Mihăilescu, înainte de a ajunge aici la cine ai mai fost?

El a înșirat toate numele ajungând până la nu știu ce director din minister pe care-l chema Condor.

Secretara a pătruns în cabinet și ministrul, după ce a mulțumit i-a spus:

- Ia cheamă-l pe Condor la mine?

Directorul chemat a sosit în scurt timp și ministrul i-a prezentat situația iar el a argumentat teoretic invocând o lege din 1953.

- Ia ia tu scara și caută legea în bibliotecă!

Directorul s-a executat, a luat culegerea de legi din 1953, a căutat legea, a deschis volumul și l-a întins ministrului. Acesta a citit de câteva ori apoi l-a pus pe director să citească cu voce tare o lege care se referea la cote agricole etc.

- Măi, voi ați înnebunit? Logica voastră nu mai funcționează? Poate că ar fi bine să vă mai rotim prin teritoriu. Luați măsuri să înceteze mizeria asta. Ai trei zile să-mi prezinți situația la nivel național de la câți oameni ați luat voi bani cu japca și să restituiți sumele, e clar?

Mihai jubila dar a îndrăznit să se adreseze ministrului.

- Tovarășe ministru dar până se fac actele banii mei sunt tot la stat. Posibil să treacă luni de zile...

Ministrul a sunat secretara, a cerut o coală albă și cu stiloul personal a scris către șeful administrației financiare ordinul să i se restituie suma, imediat. A semnat și a pus ștampila lui de ministru.

- Acum cred că este rezolvată, nu?

Și de ce dacă a ajuns la ministrul de finanțe să nu poată ajunge și la ministrul Apărării Naționale?

Avea câteva zile de recuperare din vremea când fusese detașat la centrală așa că a studiat programul ministrului, și-a măsurat timpul de parcurs de la colțul gardului ministerului, spre Hotel Haiducul, până la poartă și a treia zi, înarmat cu un nou raport a așteptat clipa potrivită. Emoțiile erau imense. Sincronizarea fusese perfectă iar când mașina a ajuns la poartă Mihai s-a așezat înaintea ei și cerea ministrului să-l primească în audiență. Ministrul, îmbrăcat în hainele de general, a coborât în timp ce ofițerul de serviciu pe punctul de control încerca să-l tragă în curte la minister. Spaima l-a cuprins iar vocea i-a devenit din ce în ce mai puternică:

- Tovarășe ministru, doriți să primiți raportul meu prin Europa Liberă sau prin Vocea Americii? Guvernul meu și partidul meu sunt la putere? Cum este posibil ca un om al muncii să nu fie primit în audiență?

Ministrul l-a ascultat cu calm în timp ce oamenii de pe stradă începuseră să se strângă buluc.

A fost chemat un colonel căruia ministrul, după ce a luat raportul ofițerului în rezervă, i-a ordonat:

- În prima zi de audiențe să fie trecut primul pe listă, e clar?

- Da, să trăiți!

După o săptămână Mihăilescu a fost anunțat în scris data și ora la care era așteptat.

Dosarul cu toate hoțiile făcute de generali și colonei, cu toate abuzurile comise împotriva lui și cu dispunerea neînceperii urmăririi penale era gata să fie prezentat ministrului care putea să-l readucă în poziția de ofițer activ.

29. AUDIENȚA

Dosarul care cuprindea peste 180 de pagini părea voluminos. Lui Mihai îi era teamă că nu va fi lăsat să intre cu dosarul la ministru așa că l-a băgat la betelia pantalonilor, care noroc că erau cam largi și a fost mascat de sacoul închis la ambii nasturi.

Așteptarea în anticameră era chinuitoare. Cei patru oameni care așteptau să fie primiți își transmiteau unul altuia starea de nervozitate. Fiecare încerca, de parcă era la antrenament, să spună celor din preajmă ce probleme au. Mihăilescu era tăcut. Vorbele celorlalți treceau pe lângă el care absent dădea din cap a înțelegere dar fără să asculte.

Ușa s-a deschis și Mihai a fost invitat.

Sala aceea lungă în mijlocul căreia trona o imensă masă de consiliu, în penumbra ei, abia lăsa să se vadă ministrul la celălalt capăt al mesei iar în dreapta lui era, în picioare, un ofițer superior.

Scaunele aliniate pe o parte și cealaltă a mesei dădeau impresia că sunt ocupate dar persoanele nu sunt vizibile pentru oamenii de rând.

-Tovarășe ministru, sunt locotenentul major Mihăilescu și m-am prezentat cu ocazia primirii în audiență. Scopul solicitării mele este acela de a fi reactivat.

Ofițerul din dreapta ministrului a întrebat dacă am și un raport scris.

- Sigur că am dar aş vrea... - în acest răstimp Mihai a scos dosarul de la brâu în timp ce colonelul s-a repezit la el, de parcă l-ar fi bănuit a avea o armă... aş vrea să dați dosarul acesta tovarășului ministru.

Colonelul a luat dosarul și l-a dus ministrului în timp ce ofițerul în rezervă prinsese glas:

- Tovarășe ministru, aveți acolo declarațiile soldaților care au transportat lemnul tăiat ilegal de pe terenurile armatei, aveți fotografiile cu mașini ale generalilor și coloneilor în ale căror portbagaje veți vedea mieii cu bilețele de gât și puținile de brânză cu numele destinatarilor, declarațiile ciobanilor cum că au plătit taxă 50 de bani pe zi de oaie, bani încasați de cadre militare, nelegal.

Generalul privea atent paginile răsfoindu-le. Din când în când se oprea la câte o filă sau fotografie și ridica sprâncenele.

- Și cu ce te ocupi acum, Mihăilescule?

- Tovarășe ministru, raportez că sunt contabil șef la un liceu.

- Bine mă, du-te la liceu!

Audiența se încheiase și lui Mihai nu-i venea să plece dar știa că nu va primi un răspuns pe loc.

- Să trăiți, tovarășe ministru, a rostit el cu un glas moale, s-a întors la stânga împrejur și a ieșit. Nici nu putea și nici nu avea motive să se bucure. Cele mai negre gânduri au ieșit din nou la iveală... „Și crezi tu că ministrul o să-i tragă la răspundere pe toți hoții care aparțin elitei militare? Dacă are de ales între adevăr, asociat cu un mare scandal de corupție și liniștea care-i asigură funcția, ce va alege?

Dacă o dată pe față oare nu-i ia gâtul Ceaușescu, lui și tuturor borfașilor?”

A trecut strada îngândurat, și-a luat mașina și a plecat la serviciu.

Larisa nici nu a tresărit din spatele ziarului în clipa când el s-a prelins pe ușă.

- Ce este șefule? Parcă-ți ninge și parcă-ți plouă! Ai fost la ministrul tău?

- Am fost!

- Și ce ți-a spus?

- M-a ascultat și mi-a spus să vin la liceu...

- Acuma și tu! Așteaptă să vezi ce va face. Precis îi ia pe ăia la rangă și pe urmă te îmbracă iar în hainele alea verzi. Nici nu mi te pot închipui cu epoleți și grade, cu șapcă și cu cravată! Și câte stele ai?

- Trei, dar mici. Obişnuiam să glumesc și să spun că sunt un colonel de calibru mic.

Fondul alb al epoletului este un semn că suntem o armă care nu lucrează direct cu soldații. Ca să-i supărăm pe infanteriști, adesea îi întrebam de ce noi avem epoleți albi și ei au epoleți galbeni. La întrebarea, aproape firească a lor le răspundeam: „noi gândim și voi comandați”.

A doua zi era ziua de salarii la maiștri. Bani aveau în cont dar pontajele erau total aiurea. Nu era posibil să treacă pe pontaje ore atât de multe de parcă fiecare mastru predase câte 14 ore în fiecare zi, de luni până vineri.

Mihai l-a chemat pe maistrul Gorbănescu, cel care centralizase pontajele.

- Domnule mastru, mata ai urmărit anomalia acestor pontaje?

- Păi...să vedeți că au fost ore și de luna trecută și care nu au fost trecute la plată așa că le-am trecut luna aceasta.

- Domnule mastru, acesta este un fals grosolan. Vă rog să refaceți pontajele în două seturi, un set cu orele restante de luna trecută și unul cu cele prestate în luna curentă!

- Haideți domnule, vă legați de toate rahaturile.

- Dacă nu refaceți pontajele până la ora 16, nu primiți nici măcar un leu.

Maistrul a trântit ușa și a ieșit din birou amenințând că se va duce la directoare.

- Nea Fane, n-ai curaj!

Ziua de muncă s-a încheiat iar maistrul Gorbănescu nu venise. Mihai a adresat Larisei îndemnul să meargă acasă și ea a împăturit ziarul, a încuiat sertarul, și-a luat poșeta, s-a rujat frecând la final buzele una de alta și s-a apropiat de ușă.

- Ce faci, mai stai? - a întrebat ea din prag.

- Mă duc să-l caut pe nea Fane! Nu vreau să las oamenii fără bani.

- Te pup, șefule! Pe mâine!

Când contabilă ieșea pe ușă, a intrat maistrul, transpirat pe frunte și cu chipul congestionat.

- Ia, domne! Acum este bine?

Mihai a privit pontajele în fugă și a răspuns împăciuitor:

- Acum este bine, nea Fane!

Drumul spre casă l-a parcurs cu halta necesară recuperării fiicei.

- Sărutmâna, tătic! Îmi iau bocceluța și mergem.

- Unde este mamaia bătrână?

- Este la o vecină dar hai să mergem!

- Nu putem pleca fără să îi spunem, nu? Ce crezi că ar spune mamaie dacă nu te-ar găsi când se întoarce?

După scurt timp bătrâna a intrat pe poartă.

- Ai venit? Asta mică mi-a mâncat sufletul cu poveștile ei...

Fata a ieșit din curte și a urcat în mașină, trântind ușa.

Mihai s-a urcat la volan și, după ce și-a pus centura, a întreat-o pe cea mică:

Floricele, tu știi ce înseamnă să economisești la CEC?

- Nu, dar știi tu și ai să-mi explici.

După câteva minute Mihai a frânat în fața unui oficiu CEC.

- Bună ziua!

- Bună ziua, a răspuns o femeie frumoasă din spatele ghișeului. Cu ce vă putem ajuta?

- Aș dori să explicați fiicei mele necesitatea economisirii la CEC și instrumentele de economisire pentru copii.

Ochii aceia mari și frumoși au privit candid aruncând în încăperea culoarea maronie a cafelei prăjite insuficient, prin care se întvedeau nuanțele de verde brazilian. Genele frumos arcuite, încondeiate cu un machiaj discret, au ieșit de după ghișeu și s-au aplecat asupra fetei, mângâind-o. Părul creț al Florentinei s-a zburlit de parcă ar fi fost zbuciumat de vânt. Pantalonii negri ai domnișoarei arătau niște picioare drepte și ferme care își odihneau urcarea într-o rotunjime discretă a unui abdomen plin de promisiuni. Izul discret de parfum bun încerca să acopere bustul generos care atrăgea involuntar privirile prin legănatul unui

medalion minuscul de aur care încerca să se ascundă între cele două protuberanțe.

Mihai urmărea femeia cu o plăcere ce pendula între estetic și material iar pe fiica lui o privea plin de curiozitate.

După un dialog îndelung, Florentina a întrebat-o, întinzându-i mâna:

- Pe tine cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Florentina.

- Și pe mine mă cheamă tot Florentina.

- Nu mă minți?

- Nu te mint, a răspuns domnișoara arătându-i ecusonul, pe care era înscris numele Georgescu Florentina...

Apoi după o pauză domnișoara a reluat:

- Deci cum facem, economisești sau nu?

Florentina, privind întrebător la Mihai a răspuns că nu știe.

Mihai s-a apropiat de ghișeu și a întins o bancnotă de 25 de lei.

Pe un cartonaș cu sigla CEC fata de la ghișeu a lipit cinci timbre cu valoare de câte cinci lei și a spus fetei:

- De fiecare dată când ai câte cinci lei treci pe aici și îți mai dau câte un timbru iar când ai umplut tot cartonul am să-ți fac un carnet de CEC. Așa cum au cei mari!

Florentina era fericită. S-a dus în spatele ghișeului, a cuprins gâtul fetei și a pupat-o pe obraz.

- Mai vin, să știi.

- Sper că nu vii singură, a spus domnișoara privind atent la tatăl care întinsese mâna spre mânuța fetiței.

- Vom reveni cu siguranță!

30. HOTELUL „ÎMPĂRATUL ROMANILOR”

Fetița era tare mândră de cartonașul cu timbre de economisire. Tatăl a vrut să ia obiectul și să-l pună în borsetă dar fetița nu se dezlipea de el.

- Tati, ai văzut ce ochi frumoși avea fata aia? Și avea o mână moale și caldă...

- Da. Am văzut, a răspuns Mihai, revăzând apariția plină de feminitate ce etala, fără ostentație o senzualitate care aparent se dorea ascunsă dar care prin mici subterfugii era lăsată deschisă, ca o rază într-un pod plin de praf.

Ajunși acasă cei doi s-au oprit la magazinul de la colț pentru câteva cumpărături. O florăreasă își etala minunile pe trotuar. Un buchet imens de trandafiri trona într-o glastră pântecoasă. Culoarea lila a buchetului i-a amintit ziua când Mihai, fără vreun motiv anume s-a dus să o aștepte pe Mariana să iasă de la serviciu. El era după un serviciu de 24 de ore și dorul de ea l-a împins spre ASE, acolo unde Mariana era ofițer instructor la studente...

- Ce faci, domnule?

- Te-am așteptat ca să mergem împreună în oraș.

Mariana lungea momentul de care se bucura din plin, bucurie generată de faptul că toate colegile o vedeau cum ea primea de la soț un buchet minunat. Când colegile s-au risipit ea l-a luat de mână și au mers în Cișmigiu.

După nici o jumătate de oră ea a invocat o stare de oboseală, o vagă migrenă și au plecat spre casă. Ajunși acasă ea a lăsat buchetul pe frigider și s-a apucat să pregătească masa. Mihai i-a reproșat că nici măcar nu l-a pupat pentru flori și ea a replicat, nejustificat de aspru:

- De fapt florile le-ai luat pentru tine. Ție îți plac florile așa că, sub pretextul că mi le oferi mie, le-ai cumpărat.

Mihai digera cu greu această lipsă de eleganță și ca să abată discuția a ridicat o minge la fileu:

- Tu ai văzut cum se uitau colegele tale?

- Daaaa! Au făcut râie pe mațe. Să vezi ce o să spună mâine! Numai amanții câtorva dintre ele le mai aduc flori la serviciu dar să-ți aducă bărbatul? Mamă, o să moară alea de necaz!

Mihai a cumpărat un trandafir, mare și roșu, pentru Florentina.

- Floricel, uite ce ți-a luat tata!

Poate era un test. Poate tatăl dorea să vadă dacă fiica lui avea aceeași indiferență la frumos. Florentina și-a cufundat năsucul în corolă și a inspirat adânc.

- Tătic, miroase foarte frumos. Mă simt ca o albină beată.

Ajunși acasă Mihai pregătea masa. și gândurile îi zburau brambura pe deasupra lor planând mirosul parfumului de la CEC.

Telefonul l-a scos din gânduri. Primul gând i-a fost la Mariana dar vocea nu era a ei, era a soacrei.

- Bună, mamă! Uite de ce te-am sunat. Plec cu niște prieteni pentru câteva zile la băi. Nu vrei să o lași pe aia mică cu mine?

Nu mai era mult până la încheierea anului școlar așa că, gândindu-se că nu i-ar strica fetei un pic de aer de munte, a fost de acord.

- Nu poți să mi-o aduci din după-amiaza asta?
După câteva secunde de ezitare Mihai a răspuns:

- Bine, după ce îi dau să mănânce venim!

Florentina s-a apropiat și l-a luat de gât.

- Tati, cine era?

- „Mamaia cu puiul”. Vrea să te ducă pentru câteva zile la munte!

- Uraaa!

Au mâncat aproape pe fugă și drumul până în Șoseaua Ștefan cel Mare l-au parcurs rapid. Cele câteva rochițe, ciorăpei, chiloței și alte mărunțișuri Mihai le-a împăturit cu grijă și le-a pus într-un mic sac de voiaj, alături de vestita păturică botezată „pâpa” cea cu care se freca pe nas înainte să adoarmă la vârsta foarte mică.

Dintre lucrurile din șifonier a căzut ...o suzetă, cu materialul lipicios de atâta vechime. Pe cauciucul îmbătrânit încă erau câteva granule de piper...

Merseseră la mare, cu avionul și fuseseră cazați la hotel Jupiter-Junona, pe plajă. În prima seară vestita suzetă ...s-a pierdut. Liniștea și odihna de concediu erau compromise. În prag de seară Mihai a plecat să cumpere suzetă și din farmacie în farmacie a ajuns tocmai la Constanța.

- Dați-mi vă rog zece suzete.

Farmacista l-a privit îndelung, a pus marfa într-o pungă de hârtie și a întrebat dacă mai dorește altceva.

Tânărul tată a achitat bonul și a ajuns într-un suflet la hotel. Liniștea era salvată dar și-a promis că imediat ce va ajunge acasă o va dezvăța pe Florentina de suzetă.

Ajunși acasă Mihai a umezit câteva suzete și apoi le-a trecut prin piper pisat împrăștiindu-le prin casă.

Florica a dorit suzetă, a luat-o pe prima întâlnită și imediat usturimea a făcut-o să urle. A aruncat suzeta la gunoi apoi a găsit o alta și a repezit-o cu lăcomie în guriță și piperul și-a făcut datoria.

Fetița a scos suzeta și a mers la chiuveta din bucătărie deschizând robinetul. Tatăl a lăsat-o să spele suzeta și apoi a înlocuit-o cu alta cu piper. Speranța unei senzații plăcute a dispărut.

Copilul a întrebat ce s-a întâmplat iar Mihai i-a spus că a făcut pisica caca pe suzetă. Fata a aruncat suzeta, a găsit pisica de jucărie și a izbit-o de calorifer spunând:

- Pia caca, da? Pia caca!

De atunci nici măcar ideea de suzetă nu a mai revenit.

Drumul la bunica s-a scurs rapid.

Întoarcerea acasă i-a dat senzația de gol, de pustiu.

A pus mâna pe telefon și a sunat la ofițerul de serviciu de la Făgăraș. Un gând fugar s-a strecurat și s-a prezentat ....:

- Sunt colonelul Popescu de la minister. Cu sublocotenentul Mihăilescu, vă rog.

Vocea tremurată a ofițerului de serviciu nu lăsa nici o îndoială că Mihai fusese crezut:

- Tovarășe colonel, sublocotenentul Mihăilescu are permisie cu părăsire de garnizoană.

Uluiala l-a părăsit sperând că Mihaela va veni acasă. Îndoiala l-a făcut să insiste:

- Pentru ce garnizoană are aprobare?

După câteva secunde în care se auzeau foșnetele foilor din registru, ofițerul a răspuns prompt:

- Tovarășe colonel raportează că sublocotenentul Mihăilescu are aprobare pentru garnizoana Sibiu și poate fi găsit la Hotelul Împăratul Romanilor.

- Bine, mulțumesc.

Pe fondul liniștei prin care răzbătea doar zgomotul apei prin țevile de la bloc toate acele evitări începeau să capete explicații. Prima reacție i-a fost să plece la Sibiu dar militarul din el i-a șoptit: „da, și? Ai să ajungi acolo și vei constata că s-a dus la unul. Poate afli și camera și ce ai să faci? Faci scandal? Chemi miliția? Nu-ți ajută la nimic... Nu acum. nu este momentul.”

A pus telefonul în furcă și a rămas nemișcat

În liniștea aproape solidă ce se cristalizase în aer soneria telefonului abia s-a auzit:

- Alo, da.

- Mihai, sunt eu, Mariana. Am primit o permisie și merg la o colegă la Alba Iulia că își botează copilul...

După o tăcere lungă ce nu se urnea, Mihai a răspuns:

- Bine. Petrecere frumoasă!

După aproape 20 de minute Mihai a cerut la informații numărul de telefon de la Hotelul Împăratul Romanilor...

- Alo, sunt căpitanul Dobre de la U.M.01041 Făgăraș.

- Recepționera, Manea, cu ce vă pot fi de folos?

- Fiți amabilă, facem și noi, așa ca la armată, verificările cadrelor. Vă rog să-mi spuneți dacă doamna Mihăilescu, sublocotenent Mihăilescu, este cazată, așa cum a lăsat scris la condică, la dumneavoastră.

- Sigur că da. Doriți să vorbiți cu dânsa? Tocmai a trecut cu soțul la restaurantul de la parter, după ce a vorbit de la noi interurban...

- Nu, mulțumesc!

31. CENACLUL „FLACĂRA”

Această nouă întâmplare, în mod evident, era o continuare a unor alte evenimente ce aveau să aibă un deznodământ inevitabil. Gândurile l-au năpădit ca o avalanșă.

„Mi-am dorit trăinicia acestei căsătorii dar se pare că pentru o atare relație este musai nevoie de doi oameni. Poate nu am dorit suficient, poate că am creat eu însumi premise pentru un asemenea curs. Până la al doilea, al treilea semn al infidelității nu m-am culcat cu o altă femeie. Bețiv nu sunt, cheltuiitor nu, jocuri de noroc nu practic... Să fie un destin al bărbaților din neamul Mihăilescu să aibă mai multe căsătorii? Bunicul meu a fost căsătorit de patru ori, tata de cinci ori, oare să parcurg același drum? Dacă bunicul, care era un pragmatic, după ce a murit bunica s-a recăsătorit ca să aibă cineva grijă de mine, poate și de el, la a doua căsnicie a renunțat pentru multele manifestări de libertinaj ale Eugeniei, a doua soție a lui, care culminase cu o tentativă de seducție carnală asupra unchiului meu, Jan. De a treia a divorțat cinic, pentru că îi ascunsese multele boli de care suferea așa că a ajuns la a patra, o femeie care nu avusese copii dar care era o gospodină desăvârșită, căreia i-a trecut cu vederea dese „palmări,, din banii casei ca să-și ajute două surori gemene, bătrâne și neajutate.

Tata a fost un romantic și s-a căsătorit împotriva dorinței părinților, dintr-o dragoste fulminantă cu mama, o femeie frumoasă care stăpânea psihologia masculină cu brio, mama fiind la acea vreme dansatoare la ansamblul Cărbuș, cu simț artistic dar cu prea puțină carte. Poate atitudinea boemă a mamei era generată și de sângele unei străbunice grecoaise, bunica Caliopi care fusese furată de străbunicul din Pireu, acolo unde se spunea că toate zeițele au umplut-o de daruri. Străbunicul, de frica grecilor mâniași că li s-a furat cea mai frumoasă fată din oraș, s-a lăsat de marinărie și s-a stabilit pe lângă Bacău, la Moinești. La doua căsnicie a rămas văduv, cu două gemene în grijă și apoi, când fetele au crescut, s-a căsătorit cu o magazioneră, rea de muscă, femeie care l-a făcut de răs prin relațiile pasagere cu diverși colegi sau subordonați ai tatei, la gara 16 februarie. A treia căsătorie s-a consumat recăsătorindu-se cu cea de care divorțase, apoi au mai urmat încă două căsnicii pe care ar fi putut să nu le oficializeze dar el a ținut neapărat”.

Telefonul suna insistent pentru că uitase că are pregătire cu cele două chinezoaice.

- Alo, da!

- Profesore, ai uitat de noi? Aveam oră de pregătire dar nu este frumos să lași două femei să te aștepte.

Mihai a demarat rapid și s-a întâlnit cu Sou Youan și cu Chen. Ora de pregătire a decurs liniar, ele făcând traduceri din chineză din scrierile lui Lao Tze și traduceri ale poeziilor lui Eminescu în chineză. Era interesant de văzut cum două persoane distincte, traducând același text, ajungeau la fraze sau propoziții care nu aveau legătură unele cu celelalte, un text cu celălalt, tradus de colegă. Ideea de bază era respectată

neabătut dar scrierea ideografică lăsa loc lectorului la diferite nuanțe. La finalul orelor, fetele l-au întrebat dacă nu dorește să le facă o vizită în China pentru că stagiul de pregătire în România era pe sfârșite. Era o tentație deosebită dar numai transportul ar fi fost un efort material pe care nu-l putea susține. A răspuns că se va gândi dar că este vorba de mulți bani, sume pe care el nu le are.

- Profesore, ajuns în China, nu te-ar costa nimic hrana și cazarea.

- Bine, am să mă gândesc.

Mergea pe jos îngândurat spre locul în care-și parcase mașina. Și-a căutat cheile și în clipa în care descuia portiera, cu un „bau!” zgomotos, din spatele mașinii s-a ridicat Ana, nemțoaica.

- Iubitule, mi-ai promis că mă duci la un spectacol al Cenaclului Flacăra. Astă seară ar fi momentul pentru că... uită-te la această invitație!

Era o invitație pentru două persoane.

Ana a urcat în mașină și apoi Mihai a mers cu ea acasă, ca să se schimbe. Ana a întrebat unde-i baia și a zăbovit suficient acolo apoi a ieșit învelită doar într-un prosop larg.

- Dragule, nu am servit cina așa că eu sunt gata.

O partidă de sex înflăcărat încheiată cu o relație fulminantă l-a adus la o stare psihică mai bună, mai optimistă.

Mihai a povestit Anei problemele cu care se confrunta iar ea i-a răspuns simplu:

- Și de ce nu divorțezi? Acum sau mai târziu o vei face!

- Pentru că asta mi-ar strica dosarul și nu m-aș mai putea reîmbrăca în haina militară.

- Dă-i la naiba pe toți. Te însori cu mine și plecăm în Germania.

- Poate că este o alternativă dar nu pot spune că te iubesc și mai important, este vorba de Floricica, fiica mea. Aș avea șanse minime să o mai obțin la divorț și presupunând că totuși aș primi încredințarea, mama ei nu va fi de acord ca fata să meargă cu mine în Germania.

- Poate că ai dreptate dar să vedem cum ne împăcăm, eu cu ea, și abia apoi să vedem următorul pas.

Mihai a abandonat subiectul și i-a spus:

- Dintre toate fetele pe care le ajut să vorbească bine românește tu ești cea mai bună elevă. Ai ajuns să utilizezi expresii tipice românei ba chiar folosești în limbajul uzual proverbe și expresii care denotă a foarte bună stăpânire a limbii române.

- Am să-ți spun un secret: de aproape o săptămână, când dorm, visez românește, vorbesc și simt românește.

Măgulitoare afirmație și Mihai nu putea să fie altfel decât încântat.

Spectacolul Cenaclului a fost apoteotic. Ana i-a scris din sală un bilet lui Păunescu și acesta a invitat-o la un interviu în timpul minutelor când pe scenă se produceau alți membrii ai cenaclului. Adrian Păunescu i-a propus o partidă de sex iar ea, fără să se simtă vexată i-a replicat:

- Pentru o bucată de cârnat nu am să iau un porc întreg și azi, la capitolul sex, am mai mult decât aș fi visat vreodată.

La întoarcerea din culise Ana i-a mărturisit ce se petrecuse în culise.

Mihai era amuzat iar orgoliul lui masculin torcea.

- Ana, ce ai găsit tu în România la un bărbat și nu ai găsit în Germania?

- Bărbații nemți încep viața sexuală foarte devreme, ard mai toate experiențele sexuale, cu femei sau cu alți bărbați și apoi, pe la 20 de ani își pierd interesul la acest capitol. Numai dacă a băut câteva beri, a mâncat o friptură generoasă și are o parteneră cu inițiative multiple ar fi posibilă a partidă de sex care, chiar și așa, ar putea fi nesatisfăcătoare, nemții fiind egoiști și neurmărind decât propria satisfacere, ignorând cerințele partenerei. Voi românii, chiar dacă faceți sex pe inima goală tot sunteți buni, așa cum un neamț nu va reuși nici cu medicamente.

Spectacolul se desfășura aproape singur, Păunescu nefiind doar un dirijor ci un puternic catalizator.

La momentul în care sala era iluminată doar de brichete și toată acea magmă cânta „ridică-te Ștefane și vezi-ți fiii că viața în lume e grea...” la versul ce se încheia cu „Măria Ta” Ana a izbucnit într-un hohot de plâns și printre lacrimi i-a șoptit lui Mihai la ureche:

- De ce noi nemții nu avem așa ceva? Poate că într-o altă viață am fost româncă!

- Mihai era emoționat, pe de o parte de faptul că ea ajunsese să stăpânească subtilitatea limbii române, pe de altă parte dintr-o mândrie patriotică.

„Poate că oi fi eu un bun pedagog dar meritul aparține 99% Anei. Sou Youan nu este tot eleva mea? Comparația este nedreaptă așa că să lăsăm lucrurile așa cum sunt!”

Pe drumul spre căminul studentesc al Anei aceasta l-a întrebat dacă se gândește să se căsătorească cu ea.

- Și dacă nu o primești pe Florentina eu am să-ți fac câți copii dorești, mai ales că Germania, democrată cum este ea, oferă condiții minunate celor proaspăt căsătoriți care fac și copii, oferind credite uriașe, în termeni

rezonabili, care dacă vor duce cuplul ca în primii cinci ani să aibă măcar doi copii, acele credite se vor suporta de către stat.

- Am să mă gândesc dar este greu să pricepi că noi românii, și nu uita că indiferent câți copii am avea, nu îi abandonăm niciodată, și cu atât mai mult, eu care sunt neam de țigani. Averele cea mai de preț a țiganilor sunt copiii!

- Ana a plecat spre cămin și Mihai a plecat spre casă.

- Prea multe evenimente și prea rapid derulate.
„Domnule, las-o mai moale!”

32. ADULTER ACCEPTAT

Indiferent de cum aveau să se deruleze evenimentele în relația cu Mariana, Mihai se hotărâse clar că nu se mai putea continua acea căsnicie. Poate în sufletul lui mai avea o mică rezervă dar aștepta semne și din partea ei. Poate că-și căuta justificări pentru acele escapade cu diverse femei, poate că nesiguranța obținerii încredințării de către instanță a Florentinei îl mai ținea.

Mihai a hotărât să vândă mașina „ca să nu avem ce împărți la divorț, mai ales că ea nu m-a sprijinit financiar nici o dată de când am fost trecut în rezervă.... fiecare cu banii lui.... dar pe vremea când eu aveam venituri mai mari nu s-a pus problema tot așa...”

A doua zi de dimineață s-a întâlnit cu Ana și ea a reluat discuția:

- Ca să vezi dacă te poți acomoda cu viața în Germania de ce nu vii pe la mine pe acasă? Ai să o cunoști și pe mama, ai să vezi cum trăiesc și muncesc nemții... pe lângă asta, până înveți limba, mama și un unchi „de dincolo” ne vor ajuta material cu „gutes Geld”, adică mărci vest.

Dintr-o izbucnire de orgoliu Mihai a răspuns:

- Eu nu trăiesc din pomana nimănui. Dacă nu sunt banii noștri este o mare problemă. Orice ajutor îmi va

părea o modalitate și o posibilitate a altora să aibă un motiv să-mi controleze hotărârile.

- Bine. Tu ai dreptate și eu am liniște așa că să facem primul pas. Vino în Germania în excursie!

Mihai, ca să nu-și găsească alte scuze, știind din folclorul militar că foștii ofițeri nu pot părăsi țara timp de cinci ani de la trecerea în rezervă, a depus o cerere pentru obținerea pașaportului, cu viză cu tot, pentru Ungaria, Cehoslovacia, Germania și a rămas să aștepte negația.

Pe drumul spre casă a trecut pe lângă oficiul CEC și în mașină a izbucnit parfumul acela discret și atrăgător, parfum care purta personalitatea celei care din gesturi și priviri promitea mai multe decât dorea să ofere. Părea o provocare a vânătorului și mai ales pentru faptul că Mihai intrase din nou în acea perioadă adolescentină a „răbojului masculin”.

A întors mașina până la o florărie, a cerut un buchet cu cinci trandafiri albi din care, cel din mijloc, roșu și cu o corolă aproape cilindrică, prelungă.

A oprit în față la oficiul CEC, a ascuns buchetul la spate și s-a apropiat de ghișeu:

- Sărutmâna! Aș dori un timbru de economii pentru copii. Privirea maroniu-verzuie parcă emitea aburi seducători de cafea aromată.

- Sigur că vă servesc, bună ziua. Ce mai face Florentina?

- Bine. Mulțumesc de întrebare-a răspuns el în clipa în care a întins buchetul prin ghișeu.

Precursorul unui răsărit de vară s-a ivit în obrajii catifelăți. Domnișoara s-a ridicat de pe scaun și a ieșit, cu buchetul în mână, în fața ghișeului.

- Sunteți galant dar nu trebuia să vă deranjați. Eu îmi fac numai atribuțiile de serviciu.

- Florile sunt pentru domnișoara Florentina, nu pentru tovarășa Georgescu.

Chipul frumos al femeii s-a cufundat între flori și parfumul ei a căpătat o nouă conotație după interferența parfumului de trandafir. Degetele lungi și îngrijite au cuprins în palma îngrijită ce se închidea ca o mângâiere în jurul trandafirului. Gestul părea o adulație falică, mai ales că mângâierea a avut câteva mișcări de mângâiere pe verticală a florii. Privirile celor doi s-au intersectat lăsând să se întrevadă, pentru o clipă, o eventuală continuare și ea, cu un gest aparent nevinovat, l-a sărutat pe obraz.

Mihai a cumpărat timbrul solicitat, a sărutat mâna domnișoarei și din ușă, înainte de plecare, cu o mișcare studiată s-a oprit de parcă ar fi fost o idee spontană, privind programul afișat:

- Dacă m-aș nimeri, din întâmplare, la sfârșitul programului prim preajmă aș putea să vă invit la o cafea?

- Femeia la privit câteva secunde în ochi și a răspuns, flirtând:

- De ce nu? Nu mi se poate întâmpla nimic rău în prezența unui bărbat educat și mai ales într-un spațiu public. Chiar dacă m-ar vedea soțul meu nu ar putea să-mi reproșeze nimic.

- Mihai, ușor surprins de vestea că ea este căsătorită, a ieșit în stradă.

S-a hotărât să meargă acasă să spele ceva la mașina albalux 3.

Mai întâi a spălat lucrurile Florentinei apoi pe ale lui. A urcat la uscătoria de deasupra ultimului etaj, le-a

întins și a coborât. Când descuia ușa a auzit telefonul sunând insistent. A lăsat ligheanul pe frigiderul din hol și s-a repezit la telefon.

- Alo, dragule, poți veni pe la mine la cămin? Am vești și nu pot să ți le spun la telefon.

Mihai a mers în Regie și a urcat la Ana în cameră.

- Am venit!

- Astăzi vine fratele meu Uli, azi sau mâine dimineață. Vine din Germania, cu Trabantul.

- De ce vine Uli? Nu puteai să pleci cu trenul?

- Ba da dar pe drumul spre casă ne vom opri prin Ungaria să vedem cum se poate trece mai ușor în Austria. El nu vrea să fugă dar eu vreau să trăiesc cu tine în Germania Federală...

De la noi nu se poate fugi pentru că te împușcă grănicerii.

- Și de ce să nu trăim în Germania Democrată?

- Dincolo este o adevărată democrație. Em un unchi, frate al tatei, care este mare fabricant de ciocolată și mai are și câteva hoteluri. Ne-ar ajuta foarte mult pentru primii pași.

- Cu un ciocănit discret a pătruns pe ușă un bărbat roșcovan, destul de scund, ca apoi să ocupe tot cadrul ușii. A început să sporovăie cu Ana într-o limbă germană rostită rapid din care în ureche îi rămâneau lui Mihai nenumăratele consoane.

Ana le-a făcut cunoștință și Mihai a văzut cum ar putea arăta un virtual cumnat. Era dezamăgit de limba aceea străină și dură. După câteva cuvinte stângace Mihai i-a lăsat să vorbească în tihnă și la plecare ea i-a spus că a doua zi va pleca.

Și-a privit ceasul și a văzut că ar cam fi vremea să o aștepte pe Florentina cea mare la ieșire. A mai cumpărat

un trandafir roșu, identic cu celălalt, și se plimba aproape ostentativ prin fața ghișeului. Tânăra femeie a ieșit cu un aer vesel.

- Unde îți sunt florile?

- Doar nu doreai să le duc acasă? Ce i-aș fi spus lui Traian, să-i spun că un domn cuceritor îmi dă târcoale?

Trandafirul unicat a fost oferit cu galanterie.

Femeia l-a sărutat pe obraz drept mulțumire apoi privindu-l pieziș în ochi a sărutat trandafirul cu buzele întredeschise aproape cuprinzându-l între buzele tremurânde.

Gestul părea o provocare evidentă. Nu putea fi doar un gest întâmplător acea simulare...

S-au apropiat de mașină și el, cu un gest galant, i-a deschis portiera.

După cum a urcat și s-a așezat Florentina părea obișnuită cu mersul cu mașina.

- Aveți mașină, nu?

- Dacă azi un pilot nu-și permite să aibă mașină atunci ce și-ar permite?

- Soțul tău este pilot?

- Da! Este mai rău ca marinarii. Statul ăsta îi muncește ca pe sclavi. Îi închiriază pentru diferitele companii aeriene din lume și contractele sunt lungi, răstimp în care ei stau departe de casă, sunt poate prea lungi. S-au oprit la o cofetărie cu terasă din apropierea parcului Moghioroș.

Ospătărița, cu un șorțuleț minuscul, grenă, a apărut și cu discreție a preluat comanda.

- Două cafele și două sitronade, vă rog.

Apoi adresându-se Florentinei:

- Domnișoara nu servește și o prăjitură?

- Crezi că nu am suficientă dulceață?

Tot acest flirt îl determina să creadă că fructul era aproape copt, surprinzător de rapid.

El nu fusese, nici copil și nici ca adolescent, un „frumos„ dar trebuise să compenseze printr-un dialog viu în spatele căruia apărea un bărbat educat și citit. Dorința de lectură o avea din fragedă pruncie dar cărți „serioase „ citise abia pe la 14 ani. Dorise să citească pe Kant dar volumul nu a vrut să-l parcurgă și atât ci să și priceapă ce citește. Erau atât de multe referiri la alți filozofi din diverse perioade încât el a întrerupt lectura, a citit cărțile autorilor la care se făcea referire și tot așa. După circa șase luni a terminat cartea dar măcar putea susține o discuție pe temă.

Ea îl privea zâmbind, cu o ușoară undă de tristețe în privire.

El, plin de solitudine a întrebat-o ce are, în timp ce se gândea dacă nu ar fi prea rapidă o invitație la el acasă.

Ea l-a privit stăruitor apoi, în timp ce sorbea din cafea, privindu-l în ochi pe deasupra ceștii l-a surprins cu o întrebare:

- Când declanșezi atacul? Când ai să-mi propui să facem dragoste?

El, uluit a rămas fără glas.

Ea a continuat.

- Știi, avem o căsnicie destul de lungă, avem și un băiețel dar am avut o înțelegere care consta în faptul că aventurile lui să nu se intersecteze cu viața mea. Eu i-am fost fidelă dar acum câteva zile un coleg de-al lui, căsătorit cu o colegă navigator de sol, a venit și m-a rugat să-i salvez căsnicia. M-a rugat să-l determin s-o lase în pace pe soția lui.

Am avut o discuție aprinsă cu Traian și înainte de a pleca pe o cursă de Berlin m-a jignit profund:

- Ce, ți-am pus eu kilometraj sau centură de castitate? Puteai să o faci și tu fără să știi nimic.

- L-am amenințat că voi egala scorul dar el a devenit atent și a conchis:

- Nu pot să mă supăr dacă vei avea o aventură pasageră. Eu o voi rupe cu femeia aia dar tu, după ce îți liniștești orgoliul să redevii soția iubitoare care ai fost până acum!

- Și-a făcut bagajul și a plecat în cursă așa că am „verde”.

Mihai era surprins și se simțea prost, simțea că ar putea fi folosit, lucru care îi strica plăcerea celui are cucerește o redută! Oare toate nevestele de avionari se luptă cu această problemă?

33. CEC

Trecuse totuși de vârsta la care mai trăgea o linie. Orgoliul lui suferea amarnic dar parcă era păcat să nu facă un sondaj al psihologiei feminine mai ales că o considera, încă, femeia care promite mai mult decât va oferi vreodată.

S-a repliat și, cu toată nerăbdarea, ascunsă cu dibăcie, a întrebat-o:

- Nu vrei să ne plimbăm prin parc?

În ochii Florentinei a licărit un sentiment de uimire, aproape de buimăceală: „ce bărbat o fi acesta căruia îi spui aproape pe șleau că vrei să te culci cu el și el îți propune o plimbare prin parc?”

- Chiar mi-ar face plăcere, a răspuns ea cu o curiozitate vecină cu uimirea.

Florentina devenise încordată. Atunci când era convinsă că deține frâiele, chestia scăpase de sub control.

Mihai a prins-o delicat de mână și a îndemnat-o să se bucure de iarbă, de lumină, de o plimbare cu un bărbat aproape necunoscut! A atras-o într-o discuție neutră ca apoi, încet încet a adus-o la a povesti câte ceva despre ea, despre viața ei de fiecare zi. Când și când Mihai trecea în considerente generale ca apoi cu abilitate discuția să devină mai personală.

Ea se prinsese în acea plasă țesută cu dibăcie când el, fără nici o legătură cu discuția, a întrebat-o:

- Crezi că este lipsit de delicatețe dacă te invit la mine acasă să putem discuta în liniște?

- Licărul ghiduș din ochii ei a trădat-o și subit ea și-a dat seama că a fost manipulată.

- Ești un mare pișicher, domnule. Ai manevrat cumva să mă aduci între patru pereți.

- A fost doar o întrebare. Tu poți răspunde cu da sau nu. Nu te obligă nimeni și nimic.

- Ei bine, cred că ești un tip rezonabil așa că nu văd de ce aș spune nu.

Au urmat aleea care ducea la mașina lui și pentru o clipă Mihai a sesizat o oarecare grabă în pașii ei dar a tăcut și a prins-o mai temeinic de mână, păstrând pasul în același ritm.

Palma delicată și fierbinte părea că a scăpat o boare de transpirație. Până în fața locului nu au scos nici o vorbă și când Mihai a oprit, ea a încercat să preia controlul:

- Și vecinii tăi ce vor spune când te vor vedea cu o altă femeie intrând în casă?

Prima replică ce i-a venit pe buze lui Mihai ar fi fost că ei s-au obișnuit dar ar fi fost o lipsă de eleganță. Apoi s-a gândit să glumească și să spună că ei vor crede că este soacra lui dar și asta ar fi fost o impolitețe, așa că a parat:

- Pentru că este o femeie frumoasă lângă mine am să-mi asum orice risc, merită.

Liftul a ajuns rapid, el a descuiat ușa și s-a tras în laterală invitând-o:

- Doamna este binevenită în habitatul unui bărbat care o admiră foarte tare.

Mihai a întrebat-o dacă bea un pahar cu vin sau coniac.

- Coniac, evident.

- Nu aş dori să crezi că am vrut să te ameteşc...

- Este un risc asumat, mai ales că eu sunt aici cu bilet de voie, ai uitat?

Au sorbit din pahare privind-se direct în ochi. Mihai s-a ridicat brusc, s-a apropiat de ea și i-a spus poruncitor:

- Ia închide ochii!

Ea s-a conformat și el, cu delicatețe, i-a atins buzele cu buzele lui atingându-i delicat colțul gurii cu limba.

Un ușor tremur al buzelor a precedat un sărut parfumat, seducător, aproape demonstrativ. El a mângâiat-o discret pe gâtul fin și a căutat jugulara ca să-i simtă pulsul. O pasăre prinsă în plasă se zbătea sub pielea albă și catifelată.

- Te dezbraci? - a întrebat el cu o voce ușor tremurată.

- Atâta lucru ar trebui să faci și tu. Femeia este ca o portocală, mai întâi îi savurezi parfumul, o dezbraci și abia apoi ajungi la pulpa ei.

Pas cu pas evenimentul s-a consumat cu urcușuri și coborâșuri debutând cu o dublă acoperită de un vârtej fierbinte apoi contactul s-a reluat cu o oarecare dorință de cunoaștere reciprocă.

Cele câteva ore petrecute împreună s-au scurs fără să se întrevadă o dorință de final a nici unuia dintre ei.

Telefonul a rupt pâna de păianjen.

- Da, am dat anunț. Verde 6016, planetare franțuzești, primul proprietar, a răspuns el sacadat și la obiect.

După o scurtă pauză el a continuat pe un ton ferm:

- Ultimul preț este 60.000 de lei. Bună ziua! Cu dexteritatea unei pisici ea s-a strecurat în hainele de stradă și s-a așezat pe fotoliu, privindu-l gol.

Chiar dacă pare ciudat Mihai era într-un fel pudic. A întors spatele, și-a cules hainele de prin cameră și s-a strecurat în baie. S-a întors în cameră îmbrăcat, s-a așezat pe fotoliu exact în poziția în care fuseseră cu câteva ore înainte.

- Coniac?

- Sigur.

Mihai a turnat în paharul ei și și-a aprins o țigară.

- Tu nu bei?

- Va trebui să te conduc și nu-mi doresc să pierd carnetul.

- Vrei să plec? - a întrebat ea cu un ton provocator.

- Ți s-a părut că aș dori asta?

S-au ridicat iar ea și-a refăcut machiajul, cu dexteritate.

Au coborât și el a așteptat să-i spună unde locuiește...

- Te rog să mă duci de unde m-ai luat. Lucrurile vor intra pe vechiul făgaș...

Lui Mihai parcă îi părea rău că se încheiase. Spera la o reluare dar nu îndrăznea.

- Domnule, asta fuse și se duse. Te poți mândri că ai mai trecut o femeie la condica personală.

Au ajuns în fața oficiului CEC, ea a coborât și înainte de a închide portiera la sărutat pe obraz:

- Mulțumesc, domnule.

Mihai a rămas privind în urma ei până când silueta superbă s-a contopit cu mulțimea.

A întors mașina și s-a întors acasă. În cutia de scrisori a găsit o carte poștală pe care a hotărât să o citească în casă.

Ușa deschisă a dezlănțuit parfumul ei îmbrățișat cu izul unei partide de sex.

Mihai a închis ușa cu teama că parfumul se va risipi prea repede.

Cartea poștală era de la Oficiul de Pașapoarte:

„Vă invităm la ghișeul oficiului din strada Nicolae Iorga nr. 10 pentru a vă ridica pașaportul cu vizele solicitate”.

34. MIHAELA VINE ACASĂ

„La pașaport mă gândesc mâine! Poate o prind pe Florentina în stație. Bănuiesc că nu se dă în vânt pentru o călătorie într-un troleibuz sau autobuz în care nici duhoarea nu se ridică de atâtea trupuri”.

A coborât în fugă pe scări ca să ajungă mai repede jos, a demarat și a trecut ca un gând pe lângă Parcul Moghioroș apoi a încetinit, a tras mai aproape de bordură privind oamenii din mers.

A ajuns la stația spre centru dar ea nu era acolo.

„Este imposibil să locuiască aici în cartier! Chiar să fi plecat pe jos?”

A virat pe prima stradă la stânga, apoi pe a doua, a treia...

„Oare unde o fi? Poate că sensul în care trebuie să caut este celălalt...”

A ajuns la următoarea stație și ea, cu pas egal și lent mergea fără țintă.

Mihai s-a gândit să frâneze cu zgomot de roți la bordură, dar ar fi fost teatral. Florentina era o fire delicată și nu credea că o va da pe spate un asemenea gest ieftin.

Mihai a micșorat viteza privind-o cu plăcerea estetului apoi a oprit lent, a coborât și a mărit pasul în urma ei...

- Puteți să-mi dați un timbru de economii pentru copii?

Ea s-a întors brusc și l-a cuprins cu brațele pe după gât căutându-i gura.

- Mi-a fost dor de tine, a rostit el cu glas întretăiat.

- Mult ți-a mai luat...

Apoi după câteva secunde ea a reluat cu un aer calm, aproape distant:

- Ți-am spus doar că asta fuse și se duse, ce mai vrei?

- Zeus cu Hefaistos au înșelat-o pe Hera necălcând jurământul. Pentru a-l păstra pe Prometeu înlănțuit de piatră, Hefaistos a gândit o za de lanț în care a montat o fărâmă de piatră și captivul a fost eliberat, purtând inelul pe deget până la capătul timpului. Astfel Prometeu a rămas înlănțuit de piatră.

- Și ce vrei să spui?

- Ai verde pentru „o dată „. Data de azi nu a trecut.

Ea l-a privit uimită apoi l-a prins de braț și i-a spus:

- Ei, atunci...?

Au plecat ținându-se de mijloc ca doi adulți îndrăgostiți. Au ajuns acolo unde parfumul lor îi aștepta și noaptea a trecut împeștriată de vise.

Zorii i-au găsit îmbrățișați și ea, cu ochii cârpiți de somn, a întreat:

- Ziceai că faci fete, nu? Poate că visul meu se va împlini.

Un fior rece l-a străbătut pe Mihai și trupul i s-a înfiorat.

- Te temi?

- Nu mă tem dar eu, ca și cei din neamul meu, nu ne lăsăm copiii prin lume. Dacă va fi să fie, acel copil va trebui să-mi poarte numele.

- Și dacă se întâmplă să fie și te rog mult ca în amintirea acestei zile să-mi lași numai mie acea minunăție, ai s-o faci?

O tăcere grea s-a înfiripat până aproape de tavan. Imagini se derulau cu rapiditate pe sub pleoapele lui închise pe sub care, când și când, trecea câte un fulger roșu...

- Dacă ții cât negru sub unghie la mine ai să-mi lași cadoul și nu mă vei mai căuta vreodată.

După câteva minute de tăcere Mihai i-a răspuns:

- Promisiunea mea va fi însoțită de două condiții.

- Ia auzi la el! Mai pune și condiții! Să auzim!

- Dacă acel copil va avea nevoie de ajutorul meu biologic, mă vei căuta, asta ar fi prima condiție. A doua condiție, fără să calc cererea ta, ar fi că după vârsta majoratului voi fi dezlegat de promisiune.

Era rândul ei să fie descumpănită dar în cele din urmă a răspuns:

- Fie! Acum aș dori să ne despărțim ca în fața eșafodului, cu toată patima de care putem fi în stare.

- Odată cu aceste vorbe despărțirea a fost lungă, înflăcărată, dureroasă, de parcă sexul ar fi dorit să se desprindă de moartea cu care era îngemănat.

- Fără nici o vorbă au coborât, au urcat în mașină și după ce au ajuns în centru, cu propoziții scurte ea l-a condus până în fața blocului ei.

- -Acum este gata. Gata de tot!

- Lui Mihai îi tremura o geană. A sărutat mâna aceea parfumată și a zăbovit cu buzele pe o venă albastră care se zbătea spasmodic. S-a întors și a urcat în

mașina care a demarat lent, fără să apară nici o privire în urma lor.

- Nu-i venea să se întoarcă acasă. Și-a amintit de pașaport și de strada Nicolae Iorga. A rulat atent și oarecum emoționat bănuind că acea carte poștală este o eroare.

- Bună ziua! Numele meu este Mihăilescu...

- Buletinul vă rog! a scos buletinul și l-a strecurat pe sub geamul ghișeului.

- După câteva minute în cameră a apărut un subofițer cu o condică pe care a deschis-o, condică între paginile căreia se afla un pașaport vișiniu. L-a pus să semneze de primire, a salutat și a plecat.

- Mihai a deschis pașaportul, a căutat vizele apoi l-a băgat în buzunar și a plecat aproape în fugă de parcă îi era teamă că subofițerul se va răzgândi.

Ajuns acasă a deschis larg fereastra de la balcon și pe cea din bucătărie. Pe geam pătrundea un miros greu de rântaș și vocile vecinilor se auzeau de parcă ar fi fost în camera de alături.

Dorea să plece din acea casă, să uite, să se piardă să facă ceva...

A rulat spre Regie și și-a amintit că a doua zi chinezoaicele aveau să plece. A urcat să-și ia la revedere de la ele, s-au pupat și a coborât. Pe o bancă, la al doilea cămin, Ana stătea de vorbă cu fratele ei.

- Sărutmâna! Spuneai că pleci...

- Uli mai are treabă câteva zile prin București așa că am amânat plecarea pentru un timp. Ne vedem mâine? Poate mergem pe undeva.

Mihai a promis că o va căuta a doua zi și a plecat acasă amintindu-și că era posibil ca Floricica să se fi

întors. A sunat la soacră și după câteva apeluri prelungi s-a auzit o voce găfâită:

- Alo, da!
- Sărutmâna, mamă! Văd că v-ați întors.
- Acum am intrat pe ușă.
- Vin să o iau pe Florentina.

Ca nu cumva să primească un refuz a închis imediat și a coborât la mașină. Drumul în Ștefan cel Mare l-a parcurs în mare viteză.

Sunetul soneriei a declanșat un strigăt melodios:

- Tătic, tătic, mi-a fost dor de tine.

În pragul ușii, chipul încununat de părul negru și creț, era scaldat într-un zâmbet imens.

- Hai, tata! Ia-ți lucrurile și să mergem.
- Stați, mă, că doar nu dau turcii! Măcar să mâncați ceva.

Florentina a protestat:

- Nu, mamaie, avem și noi de mâncare acasă.

Fata și-a luat bagajul, și-a sărutat bunica și a trecut pragul ușii. Mihai a sărutat mâna soacrei și a coborât. Drumul până acasă a fost brodat cu vorbele fetei care nu mai prididea cu povestitul.

Au intrat în casă și în timp ce fetița făcea baie, tatăl a pregătit masa.

Mirosul din pragul eșafodului nu se risipise pe deplin. Florentina a amușinat prelung și s-a oprit la trandafirul lăsat de fantasmă într-o glastră, pe masă.

- Aha, asta era!

S-au culcat împreună și ca în vremurile vechi tatăl a însăilat o poveste „nemaiauzită vreodată”.

Zorii au pătruns liniștit prin ferestre. Seninul de toamnă acapara întreaga fereastră în încercarea de a înșela oamenii că mai este o picătură de vară.

Mihai a întredeschis fereastra și aerul răcoros s-a strecurat.

- Tata, o știi pe Ana?

- Sigur că da.

- Vrei să mergem cu ea într-o excursie.

- Cum să spui nu? Sigur că vreau.

Au coborât și au mers la căminele studențești. Uli plecase iar Ana era în cameră cu Sibile.

- Te sărut, iubitele. Florentina, frumoaso, ce mai faci?

- Am venit cu tata să te luăm în excursie.

Ana a privit întrebător iar Mihai a improvizat.

- Și așa nemții nu au deltă. Hai să mergem două-trei zile în Delta Dunării, asta așa, ca să nu spui că nu ai văzut unul dintre cele mai frumoase locuri din România.

- Când plecăm?

- Ia-ți ce-ți trebuie, mergem la noi să ne luăm bagajul și gata, plecăm!

Bagajul a fost făcut rapid și la telefon au aflat că au tren peste două ore. Taxiul a venit repede. Floricica era în extaz, Mihai își luase și o undiță și o lansetă iar Ana încerca să fie o prietenă mai mare pentru Florentina.

Trenul se mișca cu greu dar după câteva ore bune a ajuns la Tulcea. Până la vaporul care avea să-i ducă la Crișan mai erau două ore. Ana a cumpărat un cub rubik, câteva dulciuri și o sticlă cu vin.

Ana era fascinată de cub iar Florentina l-a cerut să se joace și ea.

Cu un ton rece, aproape aspru, Ana a refuzat-o iar la insistențele fetiței ea a rostit:

- Copiii trebuie să asculte de vorbele părinților și să priceapă că nu este nu și să nu mai insiste.

Subconștientul lui Mihai a înregistrat atitudinea sub titlu de inventar.

Cele două zile au trecut repede dar între fetiță și Ana nu se întrevedea vreo punte de căldură. Revenirea în București a fost liniară, Florentina a dormit iar Mihai a citit. Ana privea pe fereastră bucurându-se de peisaj.

Taxiul i-a dus în regie și Ana l-a rugat pe Mihai să aștepte puțin Femeia micuță și roșcată a urcat treptele în fugă și în câteva minute s-a întors:

- Mâine de dimineață plecăm în Germania.

S-a aplecat și a pupat-o pe frunte pe Floricica, l-a sărutat pe el și s-au despărțit.

- Te aștept pe la mine. Ai adresa, nu? Leipzig, doctor Otto Nuschke Strasse numărul 2. Telefonul îl ai. Pa!

A doua zi Mihai trebuia să se întâlnească cu cel care dorea să cumpere mașina așa că a oprit la o spălătorie, așa de fățuială, apoi s-au întors acasă.

Târziu în noapte telefonul a sunat și Mariana a spus scurt:

- Mâine vin acasă! Pa! - apoi a închis.

„Nici măcar nu a întrebat ce facem. Nu a întrebat măcar de Florentina...”

35. CÂND TRECI PESTE O APĂ GRIJILE ÎȚI RĂMÂN DINCOLO (VA TREBUI SĂ REALIZEZI UN FLAGRANT DELICT DE ADULTER)

Mihaela nu spusese nici măcar când vine. Mihai a cercetat mersul trenurilor și veniri de la Făgăraș erau două, una dimineață cealaltă după amiază. Cafeaua, micul dejun pentru amândoi și, după o ezitare, a plecat cu fata la Gara de Nord.

Linia șase ar fi trebuit să fie cea la care ar fi sosit Mihaela.

Șuvoiul de femei militar a colorat peronul în verde. Chipurile bronzate și șepcile cu paspoal roșu dădeau un aer primăvăratec peronului. Florentina a fost prima care, din brațele tatălui, și-a descoperit mama între atâtea uniforme. Mihai a lăsat copilul din brațe și Florentina a alergat cu agilitate printre picioarele atâtor oameni mari.

- Mama, ce bine că ai venit! Mi-a fost dor de tine!

- Și mama se bucură că ești aici.

A luat-o pe copilă în brațe, a sărutat-o și apoi a așezat-o pe peron.

- Măi, da mare ai mai crescut! Ce ai mai făcut?

- Am fost cu mamaia cu puiul la munte, am fost cu tata în deltă, m-am jucat cu copiii.

- Și ce note ai mai luat?

În timp ce fetele sporovăiau, Mihai abia târa geamantanul. În fața gării, în parcare, mașina aștepta discret. Au urcat și drumul până acasă l-au parcurs în câteva minute.

Mihaela și-a scos cheile din buzunar, biletul și tichetul de tren și s-a dus în dormitor să despacheteze. Florentina aștepta în pragul dormitorului, privindu-și mama.

Mihaela, privind peste umăr a întrebat:

- Ce stai ca o pupăză? Ai ceva să-mi spui?

- Așteptam să văd dacă mi-ai adus ceva...

După o scurtă ezitare Mihaela a căutat în valiză și a scos niște vederi de la palatul Brukenthal.

- Uite, am niște vederi frumoase pentru tine.

Privirea lui Mihai s-a oprit asupra biletelor de tren și a tresărit discret. Biletele erau pe ruta Sibiu... Făgăraș, București. Declicul s-a produs instantaneu.

Mihaela i-a spus că va merge pe la mama ei dar nu a întrebat dacă merge și Mihai.

Bărbatul s-a apucat să pregătească masa.

- Hai, să mâncăm ceva!

- Ce, dragă credeai că am murit de foame pe acolo? Nu mi-e foame. Mâncați voi. Dacă o să-mi fie, mănânc la mama.

Tatăl și fiica au mâncat în liniștea ce se țesea ca un covor greu peste întregul apartament de la etajul doi.

Mariana a rămas acasă iar Mihai a luat-o de mână pe micuță și se pregăteau să plece în parc.

- Mi-a sunat prost motorul mașinii, a spus Mariana cu un ton de reproș.

- Păi va trebui să mai merg la mecanic dar nu am avut bani. Și așa am rămas restanță la întreținere că tu nu ai dat nici un ban în ultimele trei luni. Nici măcar nu

ai vrut să te scot de la întreținere și a trebuit să plătesc pentru trei persoane...

- Ai furat, te-au dat afară din armată, acum rabdă. Dacă nu ai fost în stare de hainele militare acum să trăiești cu ce câștigi. Țiganul tot țigan. Tot neamul vostru fură și omoară! Și mașina aia ar trebui s-o vinzi. Eu nu mă pot folosi de ea așa că la ce-mi trebuie?

- Bine dar ai dat examen de șase-șapte ori. Dacă vrei mai luăm ore.

- Nu! Dă-o dracului. Nu mai vreau permis!

Mihai a plecat cu fetița de mână și era înnegurat. Ajunși la Moghioroș s-au așezat pe o bancă...

- Floricica tatei, se pare că viața nu este atât de liniștită și de roză între oamenii mari.

Este posibil ca părinții tăi să nu rămână împreună și tu, nefericita de tine, va trebui să alegi cu cine să stai pe mai departe.

Copilul și-a pierdut zâmbetul acela al omului fără griji. Fruntea i s-a întunecat și după aproape un minut i-a răspuns tatălui.

- Eu cu tine vreau să stau.

- Floricel, nu este musai să-mi răspunzi acum. În funcție de răspunsul tău eu va trebui să iau anumite hotărâri dar nu te grăbi.

- Dar nu te mai face militar? Ți dorești foarte tare asta.

- Nici nu știu ce să mai cred, tată. Este posibil să mă îmbrac iar în haine militare dar este posibil să nu se întâmple. Am luptat suficient pentru asta dar se pare că nu e să fie! Prea am supărat multă lume.

- Da, tati, dar tu nu ai furat nimic. Și ai luat și vizita medicală, ai fost și la ministru....

Hai la leagăne. Va trebui să mă mai gândesc la toate aceste probleme.

- Dar mama de ce te-a făcut țigan?

- Tăticule, eu sunt neam de țigani și ne tragem de la Țândărei și spre înapoi de pe la Călărași.

- Tataie Ion este și el țigan?

- Da, și el și frații lui.

- Și eu sunt țigancă?

Mihai a zâmbit și a răspuns șăgalnic.

- Tu ești mai corcită dar tot neam de țigani, numai că în vinele tale curge mai mult sânge grecesc de la străbunica mea, Caliopi.

- Să-mi povestești!

Au plecat la leagăne și grijile s-au mai estompat.

Mai târziu s-au întors acasă și Mihaela plecase.

Mihai a dat telefon lui Costică Măgureanu, avocatul.

- Salut Costele, mă primești la o consultație?

- Păi mai este vorbă. Hai încoace, bătrâne.

- Vin dar vin și cu Florentina.

- Hai. Cu ocazia asta vorbesc și cu fata.

Mihai a curățat un măr și l-a dat Florentinei apoi au plecat la avocat, în centru. Au lăsat mașina într-o parcare și au luat-o pe jos traversând Dâmbovița peste un pod.

„Când grijile te urmăresc va trebui să treci peste o apă și ele vor rămâne pe malul celălalt!”

S-a îmbrățișat cu Costel, au luat loc și Mihai și Florentina, iar Costel a privit-o pe cea mică.

- Câți ani are?

- Numai opt și jumătate.

- Va trebui să facem cumva să lungim pelteaua până pe la zece ani pentru că atunci o ascultă la camera

de consiliu și opțiunea copilului poate fi luată în calcul. Poate doar dacă reușim să realizăm un flagrant delict de adulter s-ar mai schimba situația dar așa... legiuitorul este foarte drastic, mai ales că este vorba și de o fetiță

Florentina asculta cu răbdare și din atât cât înțelegea se vedea pe chipul ei că dorește să ajute.

- Dar, nene Costel, tu îl cunoști pe Legiuitorul acela? Du-mă la el să vorbim. Sunt sigură că o să mă ajute.

Adulții au zâmbit și au explicat fetei că nu era un om „Legiuitorul” ci o lege făcută de alți oameni mai mari ca ei.

- Dar flagrantul delict de adulter ce este?

Mihai s-a aplecat lângă obrazul fetei și i-a spus:

- Ți-am explicat cum fac oamenii mari copii, da?

- Da.

- Dacă unul dintre soți se culcă cu un altul cu care nu este căsătorit asta înseamnă adulter iar flagrantul este acea situație în care cineva îi surprinde pe cei doi care fac adulter și sunt și martori, așa ca să nu poată minți la judecător.

- Aha! Asta înseamnă că trebuie să o prindem cu unul!

Costică, surprins de capacitatea de înțelegere a fetei i-a răspuns:

- Cam așa ceva dar asta va fi extraordinar de greu. Până atunci să strângi dovezi indirecte, de lipsă de interes, de lipsă de îngrijire, de tot ce ar putea ajuta. Florentina l-a pupat pe obraz, mulțumindu-i, Mihai i-a strâns mâna și au plecat.

36. LA DRUM

Drumul pe jos i-a mai limpezit gândurile. Chiar dacă este valabil acel „când nu este obligatoriu să iei o hotărâre este obligatoriu să nu iei nici o hotărâre!” Mihai se simțea sătul de așteptări, de amânări, de ambiguități, de acel curs al evenimentelor, de acea lipsă de certitudini.

Vorbele domnișoarei Scarlett O'Hara Hamilton Kennedy Butler i-au răsunat în urechi ca o izbăvire: „la asta mă gândesc data viitoare”.

Ajuns acasă a sunat la potențialul cumpărător al mașinii și au stabilit o întrevvedere pentru a doua zi.

Florentina a intrat să facă baie, el a pregătit masa de seară și s-a uitat la ceas. „Mihaela nu a venit și este ora 22! Ne vom culca!”

Tatăl a îndeplinit ritualul poveștii de seară și fata a adormit. El s-a așezat în fotoliu în sufragerie dar nu avea somn. Și-a reamintit că are în buzunar un pașaport așa că a decis să utilizeze vizele primite, cerute într-o doară.

„Nu am fost niciodată în altă țară dar pentru China ar fi prea complicat. Germania este parcă mai aproape și eventual mai practic”.

A doua zi Mihaela a rămas acasă iar el, fără să-i spună că va vinde mașina, a plecat în oraș. Până la ora 16 actele erau încheiate și suma încasată. La revenirea acasă s-a oprit la administrator și a plătit restanțele și

întreținerea la zi și a și depus aceeași sumă în contul fondului de rulment. Banii și pașaportul i-a ascuns în furtunul de la stingătorul de incendiu de pe hol și peste noapte a ieșit pe furiș și a adus cele ascunse, în casă.

A doua zi dimineață el a pregătit micul dejun și după ce au mâncat, la cafeaua de pe balcon, el a spus:

- Știi că am obținut pașaport și vizele pentru Ungaria, Cehoslovacia și Germania?

- Și ce-mi pasă mie? Du-te învârtindu-te și să nu te mai vad! Mai bine cereai viză de India și să nu te mai întorci!

Mihai s-a îmbrăcat, a plecat în oraș și s-a întâlnit cu un prieten care mai fusese plecat „afară”.

- Georgică, plec în plimbare.

- Unde, mă!?

- Am viză până la Marea Nordului!

- Stai să caut pe acasă niște foi de schimb pe care le poți „ajusta”. Ai dreptul să schimbi pe o foaie 300 de lei dar vezi că eu le-am folosit. Ștergi suma și scrii una mai mică, eventual 50 de lei.

Au mers la George acasă și el a sos cinci foi și după ce a dat un telefon i-a mai adus un prieten încă patru.

- Bă, la unguni pleci cu coniac și bumbace! Să nu vinzi nimic în tren că scoți mult mai puțin...

Apoi i-a făcut o schiță cu locul unde își putea vinde marfa apoi i-a explicat mai multe chestii pentru Cehoslovacia.

Mihai a mers la gară și, așa cum l-a sfătuit George, și-a cumpărat bilet până la Budapesta la vagon de dormit ca să poată să ia mai multe bagaje.

Cumpărăturile erau destul de voluminoase și umpluseră deja un sac de spate, o geantă de voiaj și

două valize. A mers la gară, le-a depus la bagaje de mână, apoi a plecat acasă. A doua zi urma să plece. Vasele de cristal roșu pentru cehi erau bine ambalate, să nu se spargă, sticlele de coniac, fără etichete, erau în geanta de voiaj. Tatăl lui aranjase cu un conductor de tren ca să i le ascundă în vagonul restaurant printre sticlele cu bere iar la Budapesta urma să lipească etichetele așa cum fuseseră din fabrică.

Ajuns acasă a găsit-o pe Mariana pe picior de plecare. Florentina s-a bucurat când l-a văzut și a spus cu un ton mâțâit:

- Tata, nu vreau să merg la tanti Mimi. Nu stai tu cu mine?

- Ba da, puiule.

- Bine, atunci vă las pe amândoi. După ce s-a auzit ușa de la lift Florentina, aproape șoptit, i-a spus:

Tătic, ea a vorbit cu unu la telefon și se întâlnește pe seară cu el.

- Lasă, Floricel! Mai întâi trebuie să lăsăm să mai treacă ceva vreme dar până atunci trebuie să fim atenți.

Mâine tata pleacă în Germania.

- Te duci la Ana ca să vezi ce este acolo? Vrei să ne mutăm la ea?

- Nu știu să-ți răspund dar am să văd.

- Bine, tati, eu am să urmăresc tot, ca la securitate.

Emoțiile plecării erau mari. Sentimentul de aventură nu reușea să estompeze gândul că fiecare plecare este și un pic de moarte. Avea aceleași emoții ca în dimineața de februarie când plecase militar...

Valiza mare, din lemn, îl privea atunci ca pe un binefăcător cu care ea avea să plece în lume, într-o mare aventură de viață. Despărțirea aceea, aparent fără emoții, dintre bunicul lui și el, despărțire în urma căreia

primise primii bani de buzunar din viața lui, o sută de lei, avea să fie prima dintr-un foarte lung drum de plecări. Același peron de culoare muștar cu pătrățelele lui mărunte îi purta pașii ca atunci, spre necunoscut.

Drumul de 15 ore părea lung dar până la Brașov trei ore nu părea mult. Poate că mult avea să fie de la Brașov înainte.

„Tot sunt la vagon de dormit așa că , după trecerea controlului am să dorm”.

Peisajele se succedau ca într-un film color. Luna noiembrie estompase verdele verii și culorile în nuanțe de galben și ruginiu dominau peisajul. Teama că vameșii ar putea să-i găsească banii rămași de la vânzarea mașinii îl măcina. Vagonul era aproape gol așa că, riscând să piardă importanta sumă Mihai a intrat în compartimentul alăturat și a plasat pachetul cu bani, bine strâns în hârtie cu scotch, între pliurile unei pături de la patul de sus.

Sfârșit volumul 1

